NOU

NORA ROBERTS

„O scriitoare inteligentă, de excepție, un succes uluitor." New York Times

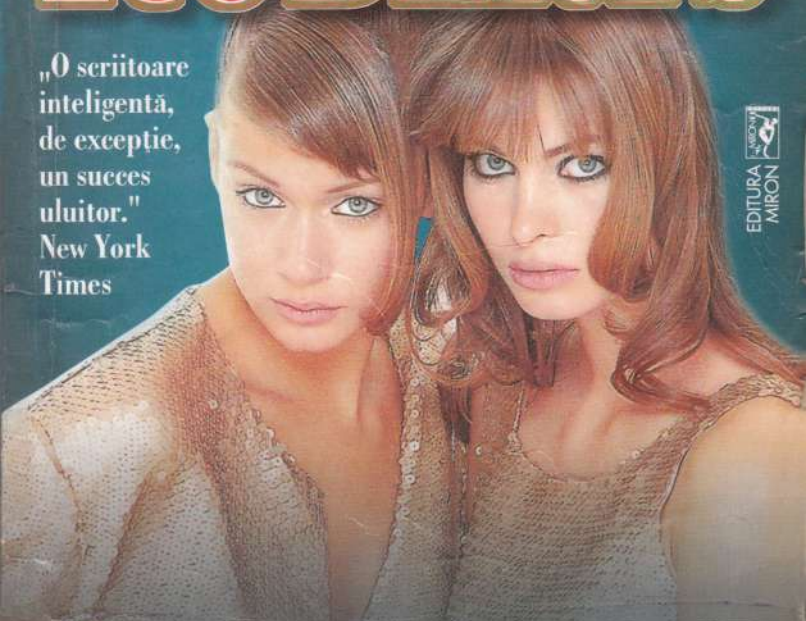

EDITURA MIRON

SECRETE PERICULOASE

Insula Celor Trei Surori adăpostește secrete seculare și o moștenire periculoasă care încă o mai bîntuie...

BESTSELLER

NORA ROBERTS

Secrete periculoase

HEAVEN AND EARTH

by Nora Roberts

© copyright by Nora Roberts

© copyright for romanian language by MIRON

Toate drepturile rezervate Editurii Miron

Nici o parte a acestei cărți nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nici o formă şi prin nici un fel de mijloc – electronic sau mecanic – inclusiv prin fotocopiere, înregistrare magnetică sau prin alt sistem de stocare şi redare a informației, fără permisiunea scrisă a Editorului.

NORA ROBERTS

Secrete periculoase

Traducere de Mihnea Columbeanu

Editura

MIRON

PROLOG

INSULA CELOR TREI SURORI
SEPTEMBRIE 1699

Ea a chemat furtuna.

Rafalele de vînt, loviturile de trăsnet, furia mării care îi era atît temniță, cît şi apărare. A chemat forțele, cele care sălăşluiau într-însa, cele ce viețuiau în afară. Cele luminoase şi cele întunecate.

Zveltă, cu mantia fluturînd ca aripile unei păsări, stătea singură pe plaja bătută de vînt. Singură, numai cu mînia şi durerea ei. Şi cu puterea ei. Acea putere o umplea acum, năvălea printr-însa valuri-valuri năprasnice, ca o dragoste scoasă din minți.

Poate că aşa şi era.

Îşi părăsise bărbatul şi copiii ca să vină aici, îi lăsase

pradă unui somn descîntat care să-i țină ocrotiți şi neştiutori. Odată ce făcuse ceea ce venise să facă, nu se mai putea întoarce la ei. Niciodată n-avea să le mai țină în mîini chipurile dragi.

Soțul ei urma s-o jelească, iar copiii ei aveau s-o plîngă. Dar nu se mai putea întoarce la ei. Şi nu putea, nici nu voia, să se abată de la calea pe care şi-o alesese.

Trebuia să plătească. Şi în sfîrşit avea să se facă dreptate, oricît de aspră.

Stătea cu brațele întinse în furtuna pe care o plăsmuise. Părul îi flutura despletit, în panglici negre care biciuiau noaptea.

– Nu trebuie să faci asta.

O femeie apăru lîngă ea, arzînd luminoasă în furtună, la fel de strălucitoare ca focul după care fusese numită. Fața îi era palidă, ochii întunecați de ceva ce părea a fi teamă.

– A şi început.

– Opreşte-te acum. Surioară, opreşte-te pînă nu e prea tîrziu. Nu ai dreptul.

– Dreptul?

Cea numită Pămînt se răsuci în loc, cu ochi scăpărători.

– Cine are dreptul, dacă nu eu? Cînd i-au ucis pe nevinovați în Salem Town, i-au persecutat şi i-au spînzurat, n-am făcut nimic ca să-i oprim.

– Opreşte un potop şi vei cauza altul. Ştii asta. Noi am făurit acest loc.

Din brațe i se întinseră flăcări, ca pentru a îmbrățișa insula legănată de mare.

– Pentru siguranța şi supraviețuirea noastră, pentru Meşteşugul nostru.

– Siguranță? Mai poți vorbi, acum, despre siguranță şi supraviețuire? Sora noastră e *moartă*.

– Şi o jelesc şi eu, la fel ca tine.

Îşi încrucişă încet mîinile între sîni, într-un gest rugător.

– Inima mea plînge la fel ca a ta. Copiii ei sînt acum în grija noastră. Îi vei părăsi tot aşa cum i-ai părăsit pe ai tăi?

Nebunia îi sfîşia inima la fel cum vîntul îi răvăşea părul. Chiar recunoscînd-o, n-o putea învinge.

– Nu va rămîne nepedepsit. Nu va trăi, cînd ea nu mai trăieşte.

– Dacă pricinuieşti vreun rău, îți vei încălca jurămintele. Îți vei pîngări puterea, iar ceea ce trimiți în noapte se va întoarce la tine întreit.

– Dreptatea are prețul ei.

– Nu şi asta. Asta, niciodată. Soțul tău va pierde o nevastă, copiii tăi, o mamă. Iar eu, încă o soră iubită. Mai mult, chiar mai mult decît atît, sfărîmi credința în ceea ce sîntem. Ea n-ar fi vrut asta. Nu acesta ar fi fost răspunsul ei.

– A murit ca să nu se apere. A murit pentru ceea ce este, pentru ceea ce sîntem. Sora noastră a renunțat la putere pentru ceea ce numea ea iubire. Iar asta a ucis-o.

– Ea a ales.

O alegere ce rămîna în gîtlej, amară, mult timp după ce fusese înghițită.

– Şi totuşi, n-a făcut rău nimănui. Fă asta, foloseşte-ți harul în acest fel întunecos, şi te vei osîndi. Ne vei osîndi pe toți.

– Nu pot trăi, ascunsă aici.

Acum avea lacrimi în ochi, iar lumina furtunii le făcea să ardă roşii ca sîngele.

– Nu mă mai pot întoarce din drum. E alegerea mea. Destinul meu. Iau această viață pentru a ei şi-l blestem pentru totdeauna.

Şi, cerînd răzbunare, azvîrlind-o ca pe o săgeată luminoasă şi ucigătoare dintr-un arc, cea cunoscută ca Pămîntul îşi jertfi sufletul.

CAPITOLUL 1

INSULA CELOR TREI SURORI
IANUARIE 2002

Nisipul înghețat îi scrîşnea sub picioare în timp ce alerga pe plaja arcuită. Valurile aşterneau spumă peste suprafața aspră, ca nişte zdrențe de dantelă. Deasupra, pescăruşii țipau necontenit.

Muşchii i se încălziseră şi se mişcau curgător ca nişte angrenaje bine unse, pe cea de-a doua milă a alergării de dimineața.

Păşea rapid şi disciplinat, iar respirația îi răbufnea în aburi albi. Şi revenea în piept ascuțită şi rece ca nişte cioburi de gheață.

Se simțea fabulos.

Pe plajă nu se vedeau alte urme de paşi decît ale ei,

suprapuse, urme noi peste urme vechi, în timp ce alerga înainte şi-napoi pe nisip.

Dacă ar fi vrut să-şi parcurgă cele trei mile în linie dreaptă, ar fi traversat Insula Celor Trei Surori prin partea unde era cel mai lată.

Această idee îi plăcuse întotdeauna.

Mica suprafaţă de pămînt din largul coastelor statului Massachusetts era a ei, fiecare colină, fiecare stradă, fiecare faleză şi lagună.

Ajutoarea de şerif Ripley Todd simţea mai mult decît afecţiune pentru Insula Celor Trei Surori, cu satul şi locuitorii ei.

Simţea responsabilitate.

Vedea soarele care răsărea oglindindu-se în ferestrele magazinelor de pe High Steert. Peste două ore, magazinele aveau să se deschidă, iar oamenii urmau să pornească pe străzi, după treburile zilei.

În ianuarie nu prea veneau turişti, dar unii traversau de pe continent cu feribotul, îşi băgau nasul prin magazine, se plimbau pe dealuri, cumpărau peşte proaspăt din port. În majoritate, însă, iarna le aparţinea insularilor.

Cel mai mult îi plăcea iarna.

La capătul plajei, unde aceasta întîlnea capătul digului de sub sat, se răsuci în loc şi porni înapoi. Bărcile de pescuit pluteau pe oceanul de culoarea gheţii.

Avea să se schimbe odată cu lumina. Încontinuu o fascina cît de multe culori putea conţine paleta apei.

Văzu barca lui Carl Macey, iar un personaj, mic ca o jucărie, ridică o mînă de la pupa.

Salută şi ea, fugind mai departe. Cînd pe insulă nu locuiau nici trei mii de oameni, nu-i era greu să-l recunoască pe fiecare.

Încetini puțin pasul, nu numai ca să se răcorească, ci şi pentru a-şi prelungi singurătatea.

Adeseori o lua la alergarea de dimineața şi pe căteaua fratelui ei, Lucy, dar acum se strecurase afară singură.

Singurătatea era încă un lucru care-i plăcea nespus.

Şi voise să-şi limpezească mintea.

Avea multe la care să se gîndească. Pe unele ar fi preferat să le evite, aşa că le înlătură pentru moment. Ceea ce trebuia să rezolve nu era tocmai o problemă. Nu poți numi „problemă" un lucru care te bucură.

Fratele ei tocmai se întorsese din luna de miere şi nimic n-ar fi putut-o bucura mai mult decît să vadă cît de fericiți erau el şi Nell împreună.

După toate cele prin care trecuseră, aproape cu prețul vieții, era o adevărată satisfacție să-i vadă cuibăriți în casa unde crescuseră ea şi Zack.

Şi, în ultimele cîteva luni, din vară, cînd Nell îşi terminase fuga înspăimîntată ajungînd pe insulă, se împrieteniseră cu adevărat. Era o plăcere să vadă cum înflorise şi se înăsprise Nell.

Dar, lăsînd la o parte toate aceste sentimentalisme, pe floarea de trandafir mai rămăsese o pată de mană. Iar numele ei era Ripley Karen Todd.

Tinerii căsătoriți nu aveau nevoie să-şi împartă cuibuşorul de nebunii cu sora mirelui.

Ripley nu se gîndise mult la asta înainte de nuntă, şi nici chiar după aceea, cînd le făcuse cu mîna la plecarea spre săptămîna de vacanță în Bermude, nu întrezărise tabloul de ansamblu.

La întoarcere însă, văzîndu-i îmbujorați şi înfierbîntați de flăcările lunii de miere, înțelesese cum nu se putea mai clar.

Fericitul cuplu avea nevoie de intimitate.

Nu puteau face sex cînd li se năzărea, pe canapea sau pe jos, dacă Ripley putea intra în casă la orice oră din zi şi din noapte.

Nu că vreunul dintre ei ar fi spus ceva.

Nici n-ar fi spus. Parcă ar fi purtat nişte insigne de merit pe piept. Iar Ripley n-avea de gînd să-şi agațe niciodată aşa ceva pe cămaşă.

Se opri, sprijinindu-se de stîncile din capătul plajei în timp ce făcea întinderi de gambe, tendoane şi cvadricepşi.

Avea trupul suplu şi tonifiat ca al unei tigroaice tinere. Se mîndrea cu el şi cu felul cum şi-l controla.

Cînd se îndoi din talie, fetrul de ski pe care şi-l trăsese pe cap căzu pe nisip, iar părul de culoarea stejarului lăcuit i se revărsă liber.

Îl purta lung, fiindcă aşa n-avea nevoie să şi-l aranjeze şi coafeze regulat. Era un alt mod de a rămîne stăpînă pe viața ei.

Ochii-i erau verzi ca sticla. Cînd avea chef, le mai aplica puțin fard şi rimel.

După dezbateri considerabile, ajunsese la concluzia

că ochii ei erau cele mai reuşite părţi ale unei feţe compuse din trăsături desperecheate şi linii colţuroase.

Avea un uşor pragnatism, fiindcă disprețuise suzeta. Şi mai avea fruntea înaltă şi sprîncenele negre, aproape orizontale ale familiei.

Nimeni n-ar fi putut-o acuza că era drăguță. „Drăguță" era un cuvînt prea delicat – şi, oricum, ar fi jignit-o. Prefera să-şi considere fața puternică şi sexy.

Genul care putea atrage bărbații. Cînd îi venea pofta.

Ceea ce nu se mai întîmplase de cîteva luni.

Parțial, cauza consta în planurile de nuntă, planurile de vacanță, timpul petrecut ajutîndu-i pe Zack şi Nell să descîlcească hățişurile legii pentru a se putea căsători. Iar o altă cauză, era nevoită să recunoască, era propria ei nemulțumire şi nelinişte de după Halloween, cînd sfîşiase cu forța anumite buzunare ale făpturii ei pe care şi le cususe intenționat, cu ani în urmă.

N-avusese încotro. Făcuse ceea ce trebuia să facă. Şi nu avea intenția să repete performanța.

Oricît de multe priviri îmbietoare îi arunca Mia.

Gîndul la Mia o readuse la punctul de plecare.

Mia avea o casă goală. Nell o închiriase, apoi se mutase, după nunta cu Zack. Oricît de mult detesta Ripley tranzacțiile cu Mia, chiar şi pe cele cinstite şi limpezi, casa galbenă rămînea soluția ideală.

Era mică, privată, simplă.

Avea sens, îşi spuse Ripley, pornind pe treptele de lemn ce urcau în zigzag de pe plajă spre casă. Era iritant, dar şi practic.

Totuşi, poate că n-ar fi stricat să-şi ia cîteva zile libere, să dea de veste că-şi căuta o locuinţă cu chirie. Îi putea pica de undeva ceva ce nu-i aparţinea Miei.

Înveselită de acest gînd, Ripley urcă scara în fugă şi se repezi pe veranda din spate.

Ştia că Nell cocea deja, la fel cum ştia că în bucătărie mirosea ca-n rai.

Cel mai mare avantaj era acela că nu mai trebuia să alerge după micul dejun.

O aştepta. Delicios, îndestulător, la dispoziţia ei.

Cînd întinse mîna spre clanţă, îi văzu prin geam pe Zack şi Nell.

Erau îmbrăţişaţi ca iedera pe un stîlp. Înfăşuraţi unul peste altul şi înfăşuraţi unul *în* altul.

– Băi nene...!

Expirînd şuierător, Ripley se retrase, după care urcă din nou pe terasă, tropăind ca un cal şi fluierînd. Aşa, le dădea timp să se dezlipească unul de celălalt. Sau, cel puţin, spera.

Dar asta nu-i rezolva cealaltă problemă. La urma urmei, tot trebuia să discute cu Mia.

Cînd ajunse la *„Café Book"*, Ripley se opri, ţuguindu-şi buzele.

Mia rearanjase vitrina.

Un taburet mic cu paiete, o fîşie de material roşu drapată cu o neglijenţă studiată şi o pereche de sfeşnice înalte cu lumînări groase şi roşii în ele stăteau aranjate aparent la întîmplare printre cărţi.

Ştiind că Mia nu făcea niciodată nimic la voia întîmplării, Ripley recunoscu că imaginea era caldă şi primitoare. Şi subtil – foarte subtil – sexy.

Afară e frig, anunța vitrina. *Intrați şi cumpărați o carte, ca s-o luați acasă şi să vă cuibăriți cu ea la căldură.*

Orice-ar fi spus despre Mia – şi putea spune o droaie – femeia asta ştia meserie.

Intră în magazinul cald, scoțîndu-şi eşarfa de la gît. Pe rafturile albastre stăteau aliniate cărți, în deplină ordine.

Vitrinele interioare înfățişau bibelouri atrăgătoare şi ciudate.

În şemineu pîlpîiau flăcări aurii blînde, iar un alt şal, albastru altădată, stătea aruncat artistic peste un fotoliu adînc, îmbietor.

Mda, repetă Ripley în sinea ei, Mia îşi cunoştea meseria.

Şi nu numai atît. Pe alte rafturi se vedeau lumînări de diferite forme şi mărimi.

Boluri adînci erau umplute cu pietre şi cristale. Cutii colorate cu cărți de Tarot şi rune erau vîrîte pe ici, pe colo.

Din nou, totul foarte subtil, remarcă încruntată Ripley. Mia nu anunța deschis că localul aparținea unei vrăjitoare, dar nici n-o ascundea.

Ripley îşi imagina că elementul de curiozitate contribuia cu mult la profiturile anuale ale magazinului.

Nu era treaba ei.

Din spatele tejghelei mari cu încrustații, vînzătoarea-şefă, Lulu, terminînd de facturat cumpărăturile unui client, îşi coborî pe nas ochelarii cu ramă de argint pentru a o privi pe Ripley pe deasupra ei.

– Cauți ceva pentru minte ca şi pentru burtă?

– Nu, am destule pe cap.

– Citeşti mai mult, ştii mai mult.

Ripley zîmbi.

– Eu le ştiu deja pe toate.

– Sau, cel puțin, aşa ai crezut întotdeauna. Am primit săptămîna asta o carte nouă care-i exact ce te interesează pe tine: „101 reguli de agățat" – unisex.

– Lu.

Ripley îi zîmbi țanțoş, în timp ce pornea spre scara care ducea la etaj.

– Eu am scris-o.

Lulu țistui din limbă.

– Nu te-am mai văzut în companıa nimănui, de-o vreme-ncoace.

– N-am prea mai avut chef de companie, de-o vreme-ncoace.

La etaj erau alte cărți şi alți clienți cotrobăind printre ele.

Dar, aici, marea atracție era cafeneaua. Ripley simțea deja mirosul supei zilei, bogată şi condimentată.

Primii vizitatori, care ar fi înhățat chiflele şi brioşele lui Nell, fuseseră înlocuiți de grupul celor pentru prînz.

Într-o asemenea zi, Ripley bănuia că-i interesa o mîncare fierbinte şi sățioasă, înainte de a savura vreunul

dintre păcătoasele deserturi ale lui Nell.

Scrută galantarul şi oftă.

Gogoşi cu frişcă. Nici un om întreg la minte n-ar fi lăsat neatinse gogoşile cu frişcă, chiar dacă şi celelalte specialităţi erau la fel de tentante: ecleruri, tarte, fursecuri şi un tort care părea făcut din straturi-straturi de păcat curat.

Artista creatoare a ispitelor factura o comandă.

Avea ochii de un albastru limpede şi adînc, părul ca o aureolă aurie în jurul feţei ce lucea de sănătate şi mulţumire.

Cînd zîmbea, în obraji i se formau gropiţe. Îi făcu semn clientului spre una dintre mesele aranjate lîngă fereastră.

Unora, căsnicia le pria, îşi spuse Ripley. Iar Nell Channing Todd era una dintre acele persoane.

– Pari destul de vioaie astăzi, comentă Ripley.

– Mă simt grozav. Supa zilei e de sturion, sandvişurile sînt cu...

– Iau doar o supă, o întrerupse Ripley. Fiindcă am nevoie şi de o gogoaşă cu frişcă, pentru a-mi asigura fericirea. Şi o cafea lîngă ea.

– Vine. Pentru cină, am să frig o şuncă, adăugă Nell. Aşa că să nu înhaţi vreo pizza în drum spre casă.

– Mda, okay. Sigur.

Acest lucru îi aminti lui Ripley de a doua latură a afacerii. Îşi foi picioarele în loc, cuprinzînd încăperea dintr-o privire.

– Pe Mia n-o văd nicăieri.

– Lucrează în birou.

Nell puse supa în farfurie, adăugînd o chiflă crocantă, proaspăt coaptă în aceeaşi dimineaţă.

– Cred c-o să apară curînd. Azi-dimineaţă, ai trecut prin casă aşa de repede că nici n-am apucat să stau de vorbă cu tine. S-a-ntîmplat ceva?

– Nu, nu s-a-ntîmplat nimic.

Poate că era nepoliticos să-şi caute altă locuinţă fără a anunţa dinainte.

Ripley se întrebă dacă problema făcea parte din zona bunelor maniere, care întotdeauna îi fusese cam dificilă.

– Te deranjez dacă halesc la bucătărie? o întrebă ea pe Nell. Aşa, putem vorbi în timp ce lucrezi.

– Sigur, vino.

Nell duse mîncarea la masa ei de lucru.

– Eşti sigură că nu s-a-ntîmplat nimic?

– Nimic, o încredinţă Ripley. Frigu' naibii, afară. Pariez că tu şi Zack regretaţi că n-aţi stat în sud pînă la primăvară.

– Am avut o lună de miere perfectă.

Simpul gînd îi aducea un zîmbet cald şi satisfăcut pe buze.

– Dar tot acasă e mai bine.

Nell deschise frigiderul şi scoase una dintre salatele zilei.

– Tot ce-mi doresc este aici: Zack, familia, prietenii, casa mea. Acum un an, nici n-aş fi crezut s-ajung să stau aşa, ştiind că peste o oră plec acasă.

– Ți s-a cuvenit.

– Într-adevăr.

Ochii lui Nell se întunecară, iar Ripley zări în ei nucleul puterii – un nucleu pe care-l subestimase toată lumea, inclusiv Nell.

– Dar n-am cîştigat singură.

Clinchetul sonor al clopoțelului de la tejghea o anunță că o aştepta un client.

– Vezi să nu ți se răcească supa.

Şi se strecură pe uşă, salutînd pe cineva.

Ripley luă o lingură de supă, oftînd cu mulțumire cînd îi simți gustul.

Avea să se concentreze asupra mesei, gîndindu-se la celelalte mai tîrziu.

Dar abia începuse să mănînce, cînd auzi vocea lui Nell strigînd-o pe Mia.

– Ripley e în bucătărie. Cred că vrea să-ți vorbească.

Căcat, căcat, *căcat!* Ripley privi încruntată în farfurie, începînd să mănînce repede.

– Ei, ei, simte-te ca la tine acasă.

Mia Devlin, cu claia ei țigănească de păr roşcat revărsîndu-i-se peste umerii unei rochii lungi, verzi ca pădurea, se rezemă grațios de tocul uşii.

Fața ei era o minune formată din pometi înalți, cu margini precis conturate, o gură sculptată, cu buze pline şi rujate la fel de strident ca părul, piele netedă ca laptele şi ochi cenuşii ca fumul vrăjitoresc.

Ochii aceia o priviră alene pe Ripley, cu o sprînceană ridicată într-un arc disprețuitor.

– Asta şi fac.

Ripley continuă să mănînce.

– Cred că, la ora asta, bucătăria e a lui Nell. Dacă eram de altă părere, aş fi căutat lînă de liliac sau dinți de dragon în supă.

– Iar în perioada asta a anului, nu găseşti un dinte de dragon nici să dai cu tunul, comentă Mia. Ce pot face pentru tine, Ripley?

– Nimic. Dar mă gîndisem, în treacăt, să fac eu ceva pentru tine.

– Hai că acum chiar m-ai lăsat cu gura căscată!

Înaltă şi zveltă, Mia se apropie de masă şi se aşează.

Ripley rupse încă o bucată de chiflă şi începu s-o mestece.

– Ai pierdut o chiriaşă, cînd Nell şi Zack şi-au pus pirostriile. Mă gîndeam că încă n-ai închiriat din nou casa galbenă, şi de vreme ce tot caut o locuință numai a mea, poate te scot eu din încurcătură.

– Mai zi.

Intrigată, Mia rupse şi ea o bucățică din chifla lui Ripley.

– Auzi, eu pe-asta am plătit-o!

Mia muşcă din bucata de pîine, fără să-i dea atenție.

– Casa părintească a devenit cam prea aglomerată pentru tine?

– E o casă mare...

Ripley ridică din umeri, apoi îşi mută restul chiflei departe de Mia.

– Dar, întîmplător, tu ai o casă complet goală. Nu-i

cine ştie ce, dar nici eu n-am nevoie de-un palat. Aş fi dispusă să negociez o chirie.

– O chirie pentru ce? întrebă Nell, intrînd să scoată din frigider ingredientele unui sandviş.

– Pentru casa galbenă, îi răspunse Mia. Ripley îşi caută o locuinţă.

– A, dar...

Nell se întoarse spre el.

– Ai locuinţă, Ripley. Cu noi.

– Hai să nu ne mai încurcăm.

Era prea tîrziu ca să regrete că nu aranjase să discute cu Mia între patru ochi.

– Mă gîndeam numai că mi-ar plăcea să am o căsuţă numai a mea, şi dacă Mia tot are una care cerşeşte...

– Dimpotrivă, o întrerupse lin Mia. Nici eu şi nici lucrurile mele nu avem nevoie să cerşim.

– Nu vrei să-ţi fac o favoare? ridică Ripley din umeri. Treaba ta.

– Eşti foarte drăguţă că te-ai gîndit la mine, replică Mia pe un ton dulce ca mierea – semn rău, întotdeauna. Dar, întîmplător, chiar acum zece minute am semnat contractul cu un chiriaş pentru casa galbenă.

– Gogoşi. Erai în birou, iar Nell nu mi-a spus că ar fi fost cineva cu tine.

– La telefon, continuă Mia. Un domn de la New York. Doctor. Am semnat o închiriere pe trei luni, prin fax. Sper că asta îţi linişteşte cugetul.

Ripley nu reuşi să-şi ascundă la timp nemulţumirea.

– Cum am zis, e treaba ta. Şi ce naiba vrea să facă

un doctor trei luni pe Insula Celor Trei Surori? Avem medic.

– Nu e doctor în medicină. Are doctoratul – şi, dacă te interesează atît de mult, vine aici ca să lucreze. Doctorul Booke este cercetător în domeniul paranormalului şi doreşte să petreacă un timp pe o insulă plăsmuită de vrăjitoare.

– Futu-i.

– Succintă ca întotdeauna.

Amuzată, Mia se ridică în picioare.

– Ei, eu mi-am terminat treaba aici. Acum trebuie să văd dacă pot aduce bucuria şi în viaţa altcuiva.

Porni spre uşă, aşteptînd o clipă înainte de a se întoarce.

– A, mîine va fi aici. Sînt sigură că i-ar face mare plăcere să te cunoască, Ripley.

– Ţine-ţi la distanţă de mine vînătorii de fantome. Ei fir-ar să fie!

Ripley muşcă din gogoaşa cu frişcă.

– Anume mi-a făcut-o.

– Să nu pleci nicăieri, îi spuse Nell, ieşind cu comanda. Peg vine în cinci minute. Vreau să-ţi vorbesc.

– Am de patrulat.

– Mai aşteaptă.

– Praf mi-a făcut pofta de mîncare, se plînse Ripley, în timp ce reuşea totuşi să devoreze gogoaşa.

Peste cincisprezece minute, Ripley ieşea din *„Café Book"*, cu Nell agăţată la braţ.

– Avem de vorbit despre asta.

– Ascultă, Nell, nu-i mare lucru. Mă gîndeam doar...

– Da, te gîndeai.

Nell îşi trase peste urechi căciulița de lînă.

– Şi mie nu mi-ai spus nimic, nici lui Zack. Vreau să ştiu de ce consideri că nu poți locui la tine în casă.

– Bine, bine...

Ripley îşi puse ochelarii de soare şi-şi cocoşă umerii, în timp ce porneau spre secție.

– Am eu, aşa, o impresie, că oamenii, cînd se căsătoresc, preferă intimitatea.

– Casa e destul de mare. Nu ne stăm în drum. Dacă ai fi genul casnic, aş putea înțelege că te deranjează faptul că eu petrec atît de mult timp la bucătărie.

– Asta-i ultima din grijile mele.

– Exact. Nu găteşti. Sper că n-ai nimic împotrivă că gătesc eu pentru tine.

– Nu, nici nu mă gîndeam. Şi-ți sînt recunoscătoare, Nell, crede-mă.

– Atunci, de ce? Fiindcă mă scol aşa de devreme dimineața?

– Nu.

– Fiindcă folosesc unul dintre dormitoarele de oaspeți ca birou pentru *Sisters Catering?*

– Nici. Ce naiba, oricum nu-l ocupa nimeni.

Ripley avea senzația că era bătută sistematic cu o măciucă de catifea.

– Ascultă, nu-i vorba nici de gătit, nici de camerele de oaspeți sau de obiceiul tău sucit de a te da jos din pat cu

noaptea-n cap. Despre sex e vorba.

– Poftim?

– Tu şi Zack aveţi o viaţă sexuală.

Nell se opri, studiind cu capul înclinat într-o parte faţa lui Ripley.

– Da, avem. Nu neg. Ba chiar, avem o viaţă sexuală foarte bogată.

– Vezi, asta e.

– Ripley, înainte ca eu să mă mut oficial în casă, Zack şi cu mine am făcut adeseori sex acolo. Niciodată n-a părut să fie o problemă pentru tine.

– Aia era altceva. Era sex normal. Acum faceţi sex conjugal.

– Înţeleg... Ei, te pot asigura că procesul se desfăşoară absolut la fel.

– Ha, ha.

Nell progresase mult, reflectă Ripley.

Existase o vreme cînd ar fi bătut în retragere chiar şi la gîndul celei mai mici confruntări.

Zilele acelea apuseseră pentru totdeauna.

– E anormal, de acord? Tu şi Zack sînteţi acum domnul şi doamna, iar eu vă stau în coastă. Dacă vi se face de-un tango orizontal pe covorul din living, sau să luaţi cina la nudu' gol într-o seară?

– Pe prima am şi făcut-o, iar acum încep să mă gîndesc serios şi la a doua, Ripley.

Nell o atinse pe braţ, frecîndu-i-l uşurel.

– Nu vreau să pleci.

– Iisuse, Nell, insula asta e mică. N-o să vă fie greu

să mă găsiți, oriunde aş poposi.

– Nu vreau să te duci, repetă Nell. Vorbesc în numele meu propriu, nu într-al lui Zack. Poți discuta cu el separat, dacă vrei, ca să vezi ce părere are. Ripley... niciodată n-am avut o soră.

– Of, băi nenică...!

Ripley se adună de spate, scrutînd zona prin ochelarii de soare.

– Nu-mi veni cu sentimentalisme, aici, în mijlocul străzii.

– N-am încotro. Îmi place să ştiu că eşti acolo, că pot vorbi cu tine oricînd. Cînd au venit părinții voştri, la nuntă, am stat cu ei doar cîteva zile, dar acum, cunoscîndu-i, şi avîndu-te şi pe tine, am din nou o familie. N-am putea să lăsăm lucrurile aşa cum sînt, cel puțin deocamdată?

– Ție Zack îți spune nu vreodată, cînd îl iei în lumina farurilor ăstora albastre?

– Nu şi cînd ştie că e ceva cu adevărat important pentru mine. Iar dacă rămîi, îți promit că, atunci cînd vom face sex, o să ne prefacem că nu sîntem căsătoriți.

– S-ar putea să ajute. Oricum, din moment ce nu ştiu ce bou de la New York a înhățat casa galbenă, sînt nevoită să mai aştept...

Ripley oftă prelung, exasperată.

– Cercetător paranormal, ce să-ți povestesc...! *Doftor!* mîrîi ea, simțindu-se o idee mai bine. Probabil că Mia i-a închiriat casa numai ca să mă enerveze pe mine.

– Mă îndoiesc, dar sînt sigură că şi asta îi face plă-

cere. Aş vrea ca voi două să nu vă mai tot împungeţi atît de des. Chiar sperasem, după... după ceea ce s-a întîmplat de Halloween, că veţi fi din nou prietene.

Imediat, Ripley se închise în sine.

– Toată lumea a făcut ceea ce era de făcut. Acum s-a terminat. Pentru mine nu s-a schimbat nimic.

– Numai o fază s-a încheiat, o corectă Nell. Dacă legenda spune că...

– Legenda aia-i un spanac.

Numai gîndindu-se la ea, lui Ripley îi pierea toată buna dispoziţie.

– Ceea ce sîntem noi nu-i un spanac. Nici ceea ce există înăuntrul nostru.

– Iar ce fac eu cu ceea ce am în mine mă priveşte. Nu te-amesteca, Nell.

– Bine.

Totuşi, Nell îi strînse mîna şi, chiar prin mănuşile pe care le purtau amîndouă, se produse o descărcare de energie.

– Ne vedem la cină.

În timp ce Nell se îndepărta, Ripley strînse pumnul. Pielea încă o mai furnica de pe urma contactului. „Vrăjitoare afurisită!" mîrîi Ripley în sinea ei.

Era nevoie s-o admire.

Visurile îi veneau noaptea tîrziu, cînd mintea-i era deschisă, iar voinţa, adormită.

Ziua putea să le nege, să se închidă în sine, să-şi respecte hotărîrea luată cu peste un deceniu în urmă.

Dar somnul are o putere proprie şi îl seduce pe cel care visează.

În vise, stătea pe plajă, unde valurile se ridicau îngrozitoare.

Izbeau amarnic, negre şi năprasnice, malul, ca o mie de bătăi de inimă nebuneşti, sub un cer orb.

Singura lumină provenea de la şerpii şfichiuitori ai fulgerelor care izbucneau de fiecare dată cînd ridica braţele.

Iar lumina pe care o emana ea însăşi avea o culoare aurie furioasă, mărginită cu roşu ucigător.

Vîntul mugea.

Violenţa lui, *puterea* lui nestăvilită, îi stîrnea fiori într-un loc adînc, secret. Ajunsese dincolo, dincolo de reguli, dincolo de tot ceea ce era drept.

Dincolo de speranţă.

Iar o parte din ea, încă pîlpîind, plîngea cu jale după ceea ce pierduse.

Făcuse ceea ce făcuse, iar acum nedreptăţile erau răzbunate.

Moarte pentru moarte. Un cerc format din ură. O dată de trei ori.

Scoase un strigăt de triumf, cînd fumul întunecat al magiei negre şiroi într-însa, mînjind-o şi înecînd-o pe cea care fusese, tot ceea ce jurase.

În ce crezuse.

Aşa era mai bine, îşi spuse ea, în timp ce mîinile făcute căuş îi tremurau sub impactul forţei şi al lăcomiei. Ceea ce fusese înainte era palid şi slab, o burtă moale,

în comparație cu puterea și mușchii a ceea ce era acum.

Putea face orice.

Putea să cucerească și putea să stăpînească. Nu exista nimic și nimeni care ar mai fi putut-o opri.

Într-un dans nebun, începu să se învîrtească pe nisip, pe deasupra acestuia, cu brațele desfăcute ca două aripi, cu părul revărsat în șuvițe prelungi, încolăcite precum șerpii.

Simțea gustul morții ucigașului surorii sale, aroma vie de aramă coclită a sîngelui pe care-l vărsase, și știa că niciodată nu cinase atît de bine.

Rîsul îi țîșnea asemenea unor fulgere, sfîșiind ceaunul negru al cerului.

Un torent de ploaie neagră cădea pe nisip, sfîrîind ca acidul.

Glasul lui o striga.

Undeva, prin nebunia nopții și propria ei furie, îl auzi. Lucirea slabă a ceea ce fusese înlăuntrul ei se chinui să ardă mai strălucitoare.

Îl văzu, doar o umbră zbătîndu-se prin vînt și ploaie ca să ajungă la ea.

Dragostea se războia și plîngea într-o inimă răcită ca gheața.

– *Du-te înapoi!* strigă la el, iar vocea îi tună, zguduind lumea.

El, însă, continua să vină, întinzînd mîinile spre ea – ca s-o cuprindă, s-o aducă înapoi.

Și văzu, doar o clipă, luciul ochilor lui în noapte, un lucru în care se citea iubire și spaimă.

Din cer se prăvăli o lance de foc. Chiar în clipa cînd zbieră, cînd lumina dinlăuntrul ei făcu un salt, sulița arzătoare îl străpunse.

Îi simți în ea însăşi moartea.

Durerea şi groaza a ceea ce trimisese, întorcîndu-se la ea, întreite.

Iar lumina dintr-însa scăpătă.

O lăsă rece, rece, rece.

CAPITOLUL 2

Nu arăta diferit de ceilalți pasageri ai feribotului. Paltonul său lung şi negru flutura în vînt. Părul, de un blond-închis banal, îi fîlfîia în jurul feței şi nu avea nici un stil aparte.

Îşi amintise să se bărbierească şi nu se tăiase decît de două ori, chiar sub linia puternică a bărbiei.

Chipul îi era ascuns după un aparat foto, în timp ce lua instantanee ale insulei prin teleobiectiv.

Pielea încă îi mai păstra bronzul tropical pe care-l dobîndise în Borneo.

În contrast cu ea, ochii căprui-deschis ca mierea îi străluceau aurii. Avea nasul îngust şi drept, iar fața o idee cam slabă.

Adînciturile din obraji tindeau să i se accentueze cînd

se cufunda în muncă pentru perioade îndelungate, uitînd să mai ia masa la ore fixe. Îi făceau să arate ciudat, ca un savant flămînd.

Gura avea un zîmbet dezinvolt, senzual.

Era destul de înalt, destul de deşirat.

Şi cam stîngaci.

Fu nevoit să se ţină de balustradă, pentru ca o zguduitură a feribotului să nu-l arunce în apă.

Se aplecase prea mult. O ştia, dar nerăbdarea îl făcea adeseori să fie neatent.

Îşi regăsi echilibrul şi vîrî mîna în buzunar după o lamelă de gumă.

Scoase un drops de lămîie vechi, două hîrtii mototolite, un cotor de bilet – care-l nedumeri, căci nu mai ţinea minte cînd fusese ultima oară la cinema – şi un capac de teleobiectiv pe care credea că-l pierduse.

Se mulţumi cu dropsul de lămîie, în timp ce privea spre insulă.

Consultase un şaman din Arizona, vizitase un om care se declara vampir în munţii din Transilvania, fusese blestemat de un brijo după un incident regretabil în Mexic.

Trăise printre fantome într-o vilă din Cornwall şi cercetase ritualurile unui necromant din România.

De aproape doisprezece ani, MacAlister Booke studia, înregistra, consemna imposibilul.

Intervievase vrăjitoare, stafii, licantropi, oameni răpiţi de extratereştri şi mediumi metapsihici.

Nouăzeci şi opt la sută dintre ei erau escroci sau

victime ale amăgelilor. Dar cei doi la sută rămaşi... ei bine, aceia îl făceau să meargă mai departe.

Nu se mulţumea doar să creadă în extraordinar. Îi dedicase munca lui de-o viaţă.

Ideea de a petrece următoarele cîteva luni pe o bucată de pămînt despre care legenda spunea că fusese smulsă din coasta statului Massachusetts de către un trio de vrăjitoare şi consacrată ca sanctuar îl fascina.

Făcuse cercetări extensive despre Insula Celor Trei Surori şi scormonise după toate informaţiile disponibile despre Mia Devlin, actuala vrăjitoare a insulei.

Aceasta nu-i promisese nici un interviu, sau accesul la activităţile ei. Spera, însă, s-o convingă.

Un om care reuşise să pătrundă la o ceremonie a neodruizilor ar fi trebuit să poată convinge o vrăjitoare solitară să-l lase s-o privească în timp ce făcea cîteva farmece.

În plus, bănuia că puteau ajunge la o învoială.

Avea un lucru despre care era sigur că ar fi interesat-o, pe ea şi pe oricine altcineva mai era legat de blestemul vechi de trei sute de ani.

Ridică din nou aparatul, reglînd cadrul astfel încît să cuprindă şi farul alb şi casa veche de piatră, ambele cocoţate pe faleză.

Ştia că acolo locuia Mia, sus, deasupra satului, aproape de liziera deasă a pădurii.

La fel cum ştia că era proprietara librăriei din sat, care avea mare succes.

O vrăjitoare practică, după toate aparenţele, care ştia

cum să trăiască, şi să trăiască bine, în ambele lumi.

Abia aştepta s-o vadă la faţă.

Sirena îl anunţă să se pregătească pentru debarcare. Se întoarse la Land Rover şi-şi introduse camera în tocul de pe scaunul din dreapta.

Uitase din nou de capacul pentru obiectiv, rămas în buzunarul paltonului.

În acele ultime cîteva minute pînă la acostare, îşi actualiză nişte însemnări, apoi adăugă pentru ziua în curs:

Drumul cu feribotul a fost plăcut. Ziua e senină şi rece.

Am putut face un număr de fotografii din diferite unghiuri, deşi va trebui să închiriez o barcă pentru partea din larg a insulei.

Din punct de vedere geografic şi topografic, Insula Celor Trei Surori nu are nimic neobişnuit.

Suprafaţa ei acoperă aproximativ nouă mile pătrate, iar locuitorii permanenţi – ocupîndu-se în mare parte cu pescuitul, comerţul cu amănuntul şi turismul – numără mai puţin de trei mii.

Are o mică plajă cu nisip, numeroase golfuri, lagune şi plaje de marnă.

Este parţial împădurită, iar fauna indigenă include cerbi cu coada albă, iepuri, raccooni. Păsări marine tipice pentru această zonă. Precum şi bufniţe, ulii şi ciocănitoare moţate în regiunile împădurite.

Există un singur sat. Majoritatea locuitorilor trăiesc în satul propriu-zis sau pe o rază de o jumătate de milă în jur, deşi există cîteva case şi locuinţe de închiriat şi la distanţe mai mari.

Înfăţişarea insulei nu are nimic care s-o indice ca pe o sursă de activitate paranormală. Am constatat, însă, că aparenţele sînt instrumente documentare nedemne de încredere.

Abia aştept s-o cunosc pe Mia Devlin şi să-mi încep studiile.

Simţi şocul slab al acostării, dar nu ridică privirea.

Acostat, Insula Celor Trei Surori, 6 ianuarie, 2002.

Se uită la ceas.

12:03 P.M. EST.

Străzile satului erau îngrijite ca într-o carte cu poveşti, iar traficul, răzleţ.

Mac le străbătea cu maşina, făcea ocoluri, consemna pe reportofon diverse locuri.

Putea găsi în junglă o ruină mayaşă străveche, cu ajutorul unei hărţi mîzgălite pe un şervеţel mototolit, dar avea obiceiul să uite locurile mai banale.

Banca, poşta, piaţa...

A, pizzeria, fir-ar să fie!

Găsi fără greutate un loc de parcare la doar o staţie distanţă de *„Café Book"*.

Îi plăcu imediat cum arăta clădirea – vitrina, vederea dinspre mare.

Îşi căută servieta, aruncă înăuntru reportofonul, pentru orice eventualitate, şi coborî.

Magazinul îi plăcu şi mai mult pe dinăuntru.

Focul vesel din căminul de piatră, tejgheaua mare, sculptată cu luni şi stele.

Secolul al XVII-lea, conchise el, demnă de un muzeu. Mia Devlin nu avea numai talent, ci şi gust.

Porni spre tejghea şi spre femeia scundă ca un gnom care stătea aşezată pe un taburet înalt, în spatele acesteia.

O mişcare, o străfulgerare colorată, îi atrase atenţia. Mia ieşi dintre rafturi, zîmbind.

– Bună ziua. Vă pot ajuta?

Primul lui gînd limpede fu: „Mamăăă!"

– Eu, ăă, hmm... O caut pe domnişoara Devlin. Mia Devlin.

– Şi aţi găsit-o.

Veni spre el, întinzîndu-i mîna.

– Domnul MacAlister Booke?

– Mda.

Mîna ei era îngustă şi prelungă.

Pe degete, inelele scînteiau ca nişte nestemate pe o mătase albă.

Se temea s-o strîngă prea tare.

– Bine aţi venit pe Insula Celor Trei Surori. Ce-ar fi să poftiţi sus? Vă ofer o cafea sau poate o gustare. Sîntem foarte mîndri de cafeneaua noastră.

– Ăă... O gustare nu m-ar deranja. Am auzit despre cafeneaua dumneavoastră numai lucruri bune.

– Perfect. Sper că aţi avut o călătorie fără incidente.

„Pînă acum, da", îşi spuse el.

– A fost plăcută, mulţumesc.

O urmă pe scară.

– Îmi place magazinul dumneavoastră.

– Şi mie. Sper să vă fie de folos în timpul şederii pe insulă. Ea este prietena mea, artista cafenelei, Nell Todd. Nell, domnul doctor Booke.

– Încîntat de cunoştinţă.

Nell îşi arătă gropiţele din obraji, întinzîndu-i mîna peste tejghea.

– Domnul doctor Booke tocmai a sosit de pe continent, şi cred că ar vrea să mănînce ceva. Din partea casei, domnule doctor Booke. Spuneţi-i numai lui Nell ce-aţi dori.

– Voi lua sandvişul specialitate şi un cappuccino mare, vă mulţumesc. Tot dumneavoastră şi gătiţi?

– Da. Azi vă recomand plăcinta cu mere Betty.

– Am s-o încerc.

– Mia? întrebă Nell.

– Mie, doar o supă şi ceaiul de iasomie.

– Vine. Vă aduc comenzile imediat.

– Îmi dau seama că, atîta vreme cît stau aici, nu voi

avea griji cu masa, comentă el, în timp ce se aşezau la o masă de lîngă fereastră.

– Nell are şi firma *Sisters Catering*. Livrează la domiciliu.

– E bine de ştiut.

Mac clipi de două ori din ochi, dar strălucirea de pe faţa Miei nu păli.

– Okay, trebuie pur şi simplu s-o spun, sper să nu mi-o luaţi în nume de rău. Sînteţi cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o în viaţa mea.

– Vă mulţumesc.

Mia se rezemă de spătar.

– Şi nu am luat-o deloc în nume de rău.

– Perfect. Nu vreau să pornim pe picior greşit, întrucît sper să lucrăm împreună.

– După cum v-am explicat şi la telefon, nu... lucrez cu public.

– Sper să vă răzgîndiţi după ce mă veţi cunoaşte mai bine.

Avea un zîmbet plin de energie, conchise Mia. Fermecător de strîmb, fals inofensiv.

– Vom mai vedea. În ceea ce priveşte interesul dumneavoastră pentru insulă şi pentru istoricul ei, nu veţi duce lipsă de date. Majoritatea locuitorilor permanenţi fac parte din familii care trăiesc de generaţii pe Trei Surori.

– Todd, de exemplu, spuse el, aruncînd o privire înapoi spre tejghea.

– Nell s-a măritat cu un Todd, acum vreo două săp-

tămîni, de fapt. Zacharian Todd, şeriful nostru. Cîtă vreme ea e... nouă pe insulă, familia Todd a locuit aici, într-adevăr, de generaţii.

Mac ştia cine era Nell.

Fosta soţie a lui Evan Remington. Un om care exercitase cîndva o putere şi o influenţă considerabile în industria de divertisment.

Un om despre care se descoperise că era agresiv şi violent. Iar care acum era declarat prin lege bolnav mintal şi stătea închis.

Şeriful Todd îl arestase, chiar aici, pe Insula Celor Trei Surori, după o serie de evenimente stranii din noaptea de Halloween.

Sabbatul de Samhain.

Era un fenomen pe care Mac intenţiona să-l exploreze mai în profunzime.

Chiar cînd voia să aducă vorba despre asta, ceva din expresia Miei îl preveni să nu se grăbească.

– Arată minunat. Mulţumesc, îi spuse el în schimb lui Nell, care le adusese mîncarea.

– Poftă bună. Mia, diseară îţi convine?

– Absolut.

– Atunci, am să vin pe la vreo şapte. Să mă anunţaţi dacă mai aveţi nevoie de ceva, domnule doctor Booke.

– Nell tocmai s-a întors din luna de miere, spuse încet Mia, cînd rămaseră din nou singuri. Cred că întrebările despre anumite perioade din viaţa ei nu sînt potrivite tocmai acum.

– În regulă.

– Întotdeauna sînteți atît de cooperant, domnule doctor Booke?

– Mac. Probabil că nu. Dar nu vreau să vă supăr chiar de la început.

Mac muşcă din sandviş.

– Bun, comentă el. Foarte bun.

Mia se aplecă înainte, jucîndu-se cu lingura în farfuria de supă.

– Duci localnicii cu zăhărelul?

– Şi dumneata eşti foarte bună. Ai facultăți metapsihice?

– Nu cu toții le avem, la un anumit nivel? Nu explora un articol de-al dumitale dezvoltarea celui de-al şaselea simț neglijat, cum îl numeai?

– Mi-ai citit opera.

– Într-adevăr. Iar ceea ce sînt eu, Mac, nu e ceva de neglijat. Şi nici de exploatat. Am fost de acord să-ți închiriez casa, şi să vorbesc cu dumneata cînd am dispoziție, numai datorită unui singur lucru.

– Okay. Care?

– Ai o minte strălucită şi, lucru şi mai important, flexibilă. Te admir pentru asta. În ceea ce priveşte încrederea, timpul îşi va spune cuvîntul.

Aruncă o privire spre uşă şi făcu un gest.

– Iar acum vine o minte destul de strălucită şi foarte inflexibilă. Ajutor de şerif Ripley Todd.

Mac se uită şi o văzu pe atrăgătoarea brunetă cu picioare lungi mergînd spre tejgheaua cafenelei, de care se rezemă, intrînd în vorbă cu Nell.

– Ripley e un alt nume comun pe insulă.

– Da, este sora lui Zack. Mama lor era o Ripley. Au legături de rudenie lungi, pe ambele linii familiale, cu Surorile. Legături foarte lungi, repetă Mia. Dacă ai nevoie de o contribuție cinică în cercetările dumitale, Ripley e persoana ideală.

Incapabilă să reziste, Mia surprinse privirea lui Ripley şi-i făcu semn să se apropie. În mod normal, Ripley n-ar fi făcut decît să se strîmbe, pornind în direcția opusă.

Dar, de obicei, un chip străin pe insulă merita să fie verificat.

Un tip arătos, îşi spuse ea în timp ce se apropia. Cam în stilul unui şoarece de bibliotecă.

De cum îi veni acest gînd, sprîncenele i se îmbinară. Bibliotecă. Doctorul în monstrologie al Miei.

– Domnul doctor MacAlister Booke, domnişoara ajutor de şerif Ripley Todd.

– Încîntat de cunoştință.

Mac se ridică în picioare, surprinzînd-o pe Ripley cu statura lui înaltă.

– Nu ştiam că se dă titlul de doctor şi pentru studiul balivernelor.

– Nu-i aşa că-i adorabilă? zîmbi radios Mia. Tocmai îi spuneam lui Mac că ar trebui să te intervieveze în legătură cu vederile tale înguste şi mărginite. În fond, nici n-ar dura prea mult timp.

– Aaah, căscă fals Ripley, agățîndu-şi degetele mari de buzunare, în timp ce studia fața lui Mac. Nu cred că am prea multe lucruri interesante de spus. Pe-aici, Mia e

zeița poveștilor cu fantome. Dacă ai vreo întrebare despre aspectele practice ale vieții cotidiene pe insulă, mă găsești ușor, pe mine sau pe șerif.

– Mulțumesc. A, iar în baliverne am doar masterul. Încă nu mi-am terminat teza de doctorat.

Buzele lui Ripley tresăriră.

– Nostim. Rover-ul ăla din față-i al dumitale?

– Da.

„Iar am lăsat cheile în contact?" se întrebă Mac, bătîndu-se peste buzunare.

– E vreo problemă?

– Nu. Ședere plăcută. Eu merg să îmbuc ceva de prînz.

– Nu e intenționat ostilă și iritantă, spuse Mia după ce Ripley se îndepărtă. Așa s-a născut.

– Nu face nimic.

Mac se așează din nou, mîncînd mai departe.

– Sînt foarte obișnuit cu asemenea concepții. Presupun că și dumneata.

– Din cînd în cînd. Ești foarte adaptabil și îngăduitor, nu-i așa, doctore MacAlister Booke?

– Mă tem că da. E destul de plicticos.

– N-aș crede.

Mia își luă ceaiul, studiindu-l pe Mac peste buza cești.

– Nu, nu-mi vine deloc a crede.

Mac își lăsă lucrurile în Rover și porni într-o inspecție a casei galbene. O asigurase pe Mia că nu era nevoie să

vină şi ea. Adevărul era că voia să simtă atmosfera fără ea. Avea o prezență puternică şi care-i distrăgea atenția.

Casa era mică, fermecător de cochetă, de o calitate net superioară majorității locuințelor pe care le găsea de obicei în expedițiile de studii.

Ştia că mulți oameni îl considerau un om mai deprins cu bibliotecile întunecoase şi prăfuite.

De multe ori era aşa, dar se simțea la fel de bine şi într-un cort în junglă, atîta vreme cît avea destule baterii pentru echipamentele lui.

– Două dormitoare. Ăsta o să fie bun de cabinet auxiliar. Cred c-am să mă instalez în primul rînd în living. Voi face bucătărie numai dacă ajung atît de disperat, încît să gătesc. Nell Todd.

Scoase din buzunar cartea de vizită a firmei *Sisters Catering* pe care o luase de la bibliotecă şi o puse în mijlocul aragazului, unde ar fi văzut-o imediat dacă-i venea ideea să gătească.

Se uită pe fereastră, admirînd pădurile din apropiere şi lipsa altor case.

Adeseori lucra la ore ciudate.

Aici nu avea vecini aflați destul de aproape ca să se plîngă.

Aruncă geanta pe care o adusese cu el pe pat, în dormitorul cel mai mare, şi se trînti cu fundul pe saltea ca să-i încerce elasticitatea.

În minte i se ivi imaginea Miei.

– Cuminte, băiatu', se preveni el. Nu-mi veni cu gînduri carnale despre o femeie care ți le-ar putea smulge

din cap şi mai e şi principala ta ţintă de cercetare.

Mulţumit de condiţiile de locuit, ieşi să descarce Rover-ul.

Tocmai făcea al doilea drum, cînd văzu sosind maşina şerifului, din care coborî Ripley.

– Domnişoară ajutor de şerif Todd.

– Domnule doctor Booke.

Ripley se simţea cam vinovată pentru că-l luase tare de la prima întîlnire.

Şi nici n-ar fi trebuit să se simtă aşa, îşi reproşă ea, dacă nu i-ar fi atras atenţia Nell.

– Aveţi o mulţime de lucruri aici.

– A, asta nu-i decît o parte. Îmi vor mai sosi şi altele, mîine.

Băgăreaţă din fire, Ripley se uită în partea din spate a Rover-ului.

– Altele decît astea?

– Mda. Tot felul de obiecte interesante.

Întoarse capul spre el.

– Interesante?

– În mare parte. Senzori, scanere, contoare, camere de luat vederi, computere. Jucării drăguţe.

Idea părea să-l încînte atît de mult, încît pe Ripley n-o lăsă inima să fie ironică.

– Vă dau o mînă de ajutor la cărat ce v-a mai rămas

– Mulţumesc, nu e nevoie. Unele sînt destul de grele.

Acum, Ripley rîse ironic şi scoase din Rover o cutie mare.

– Îi fac faţă.

Nu încăpea nici o îndoială, conchise Mac, conducînd-o în casă.

– Mulțumesc. Practicați vreun sport? Cîte împingeri de brațe puteți face la bancă?

Sprîncenele lui Ripley se înălțară.

– Fac douăsprezece reprize de cîte nouăzeci de livre într-o serie.

Nu-i putea aprecia bine constituția fizică, în palton şi pulovărul gros de dedesubt.

– Dumneavoastră?

– A, cam la fel, avînd în vedere greutatea corporală.

Mac ieşi din nou.

În urma lui, Ripley încercă să-i stabilească lățimea umerilor. Şi consistența fundului.

– Şi ce faceți cu toate... lucrurile alea interesante?

– Studiez, observ, înregistrez, consemnez. Ocultul, paranormalul, cripticul. Ştiți, tot ceea ce e... aparte.

– Circoteca.

Mac se mulțumi să zîmbească. Nu numai cu gura, observă Ripley, ci şi cu ochii.

– Unii oameni sînt de părerea asta.

Cărară împreună în casă restul de cutii şi pungi.

– O să vă ia o săptămînă despachetatul.

Mac se scărpină în cap, scrutînd grămezile împrăştiate peste tot.

– Niciodată nu vreau să-mi iau atît de multe, dar, în fond, nu ştii de ce vei putea avea nevoie. Recent am fost în Borneo, şi-mi venea să mă iau la palme pentru că nu-mi împachetasem detectorul de energie – e ca un

detector de mişcare, puţin mai altfel, îi explică el. În Borneo n-ai unde să găseşti aşa ceva.

– Nici nu mă mir.

– Am să v-arăt.

Îşi scoase paltonul şi îl aruncă neglijent în lături, înainte de a se apleca să caute printr-o cutie.

Surpriză, surpriză, constată Ripley. Domnul doctor Sucitu avea un fund excelent.

– Uitaţi, ăsta are mîner. E complet portabil. Singur l-am proiectat.

Semăna puţin cu un contor Geiger, deşi Ripley nu credea să fi văzut vreodată un contor Geiger adevărat.

– Detectează şi măsoară forţa pozitivă şi negativă, îi explică el. Mai simplu spus, reacţionează faţă de particulele încărcate din aer, sau dintr-un obiect solid, ori chiar din apă. Atît doar că ăsta nu e antiacvatic. Lucrez la unul care să poată fi folosit şi în apă. Cînd am nevoie, pe ăsta pot să-l cablez la computer ca să obţin o imagine fragică a mărimii şi densităţii forţei, plus alte date pertinente.

– M-hmm...

Ripley aruncă o privire scurtă spre faţa lui. Arăta atît de sincer, atît de mulţumit de micul dispozitiv pe care-l ţinea în mînă.

– Vă pasionează foarte mult, nu-i aşa?

– Mda, destul de mult.

Mac puse aparatul în funcţiune pentru a-i verifica bateriile.

– Dintotdeauna m-au pasionat paranormalul şi elec-

tronica. Am găsit o cale de a-mi satisface ambele interese.

Ripley privi spre stivele de cutii cu echipamente. Arătau ca un magazin de articole radio după o explozie.

– Toate chestiile astea high-tech... Costă o grămadă de lovele, cred.

– Mmm...

Nu mai era prea atent la ea. Senzorul activat depistase ceva, slab, dar clar.

– Vi se acordă subvenții pentru treburile astea?

– Mmm, poate, dar eu n-am avut nevoie niciodată. Sînt un om bogat.

– Nu, pe bune? Să nu afle Mia, altfel vă încarcă la chirie.

Curioasă, Ripley îşi croi drum printre cutii. Întotdeauna îi plăcuse casa galbenă şi încă o cam irita faptul că nu se putea muta acolo. Dar ceva în povestea lui MacAlister Booke nu se potrivea.

– Ascultați, de obicei îmi văd de treburile mele, iar ocupația dumneavoastră nu mă interesează deloc, dar trebuie să spun că ceva nu se leagă. Profesor de ciudățenii, avere, căsuța asta galbenă... Ce vreți, de fapt?

Mac nu mai zîmbi.

Chipul îi deveni serios, aproape sinistru de concentrat.

– Răspunsuri.

– Ce răspunsuri?

– Orice răspunsuri pot obține. Aveți nişte ochi extraordinari.

– Poftim?

– Observam doar. Verde curat. Nici o undă de albastru, nici de cenuşiu, numai verde intens. Sînt foarte frumoşi.

Ripley înclină capul într-o parte.

– Vă daţi la mine, domnule doctor?

– Nu, aproape că roşi Mac. A fost numai o constatare, atîta tot. În cea mai mare pare a timpului spun ce-mi trece prin cap, fără să-mi dau seama. Probabil pentru că stau mult singur şi gîndesc cu glas tare.

– Aha. Ei bine, acum eu trebuie să mă duc.

Mac vîrî senzorul în buzunar, uitînd să-l închidă.

– Vă mulţumesc pentru ajutor. Nu sînteţi supărată pentru ce-am spus adineaori, bine?

– Deloc.

Ripley îi întinse mîna.

În clipa cînd degetele li se atinseră, senzorul din buzunarul lui piui înnebunit.

– Mamăăă! Staţi aşa...

Ripley încercă să-şi retragă mîna, dar strînsoarea lui devenise neaşteptat de puternică.

Mac scoase senzorul din buzunar cu mîna liberă.

– Ia priviţi aici!

Glasul îi era mai profund, vibrînd de emoţie.

– Niciodată nu l-am mai văzut măsurînd un efect atît de puternic. Aproape că depăşeşte scala.

Începu să murmure numere, ca pentru a le memora, în timp ce o trăgea după el prin cameră.

– Ia stai, amice! Ce te-a...

– Trebuie să înregistrez numerele astea. Ce oră e? Două, douăzeci şi trei de minute şi şaisprezece secunde...

Fascinat, plimbă contorul peste mîinile lor încleştate.

– Iisuse! Ia uite ce-a mai sărit!

– Dă-mi drumul! Imediat, că de nu...

– Hmm...?

Ridică privirea spre faţa ei şi clipi de cîteva ori, dezorientat.

Ochii pe care-i admirase atît de mult erau acum duri ca de piatră.

– Scuze...

Îi dădu drumul, iar piuitul senzorului începu să slăbească.

– Scuze, repetă el. Mă prinde, mai ales cînd e un fenomen nou. Dacă aţi putea aştepta doar un minut, ca să consemnez, apoi să fac interfaţa între portabil şi computer.

– N-am timp de pierdut cu jucăriile dumitale.

Ripley aruncă o privire furioasă spre senzor. Simţea că ia foc.

– Aş zice că echipamentele astea au nevoie de o revizie.

– Nu cred, răspunse Mac, întorcînd în sus palma mîinii în care o ţinuse pe a ei. Vibrează. A dumitale ce face?

– Habar n-am despre ce vorbeşti.

– Zece minute, continuă el. Lasă-mă zece minute să pun la punct datele esenţiale, şi pe urmă mai încercăm.

Vreau să-ți testez semnalele vitale. Temperatura corpului, temperatura mediului ambiant...

– Nu las nici un tip să-mi testeze semnalele vitale pînă nu-mi face cinste cu-o cină.

Ripley făcu un gest cu degetul mare.

– Îmi stai în drum.

Mac se dădu la o parte.

– Îți fac cinste cu-o cină.

– Nu, mulțumesc, replică ea, pornind drept spre uşă fără să se uite înapoi. Nu eşti genul meu.

Fără să-şi piardă vremea oftînd, după ce uşa se trînti în urma ei, Mac îşi luă reportofonul şi începu să înregistreze datele.

– Ripley Todd, încheie el. Ajutor de şerif Ripley Todd, spre treizeci de ani, cred. Abrazivă, suspicioasă, dezinvolt grosolană. Incident produs la un simplu contact fizic. O strîngere de mînă. Reacțiile fizice personale au constat în furnicături şi căldură pe piele, de la punctul de contact, în susul brațului drept, pînă la umăr. Creştere a ritmului cardiac şi senzație de euforie temporară. Reacția fizică a ajutoarei de şerif Todd a rămas neconsemnată. Totuşi, am impresia că a cunoscut aceeaşi reacție sau una similară, determinîndu-i refuzul şi negarea. Nu sînt foarte sigur.

Se aşeză pe brațul canapelei, îngîndurat.

– Ipoteza anterioară determinată pe bază de cercetări prealabile, observațiile actuale şi datele înregistrate sugerează că Todd este o altă descendentă directă a uneia dintre cele trei surori inițiale.

Ţuguindu-şi buzele, Mac închise reportofonul.

– Şi aş zice că ideea acestei realităţi o irită.

Trecuse de ora unsprezece cînd Mac termină de aranjat echipamentele în casă.

Fără prea mari speranţe, intră în bucătărie să caute ceva de mîncare.

Poate-i mai rămăsese vreun pachet de snacksuri sau napolitane în servietă.

Găsi comoara în congelator.

O cutie cu eticheta „salată de scoici" şi instrucţiuni de preparare. Purta sigla firmei *Sisters Catering*.

– Mor după Nell Todd. Sînt sclavul ei.

Delirînd de încîntare, puse salata în cuptorul cu microunde. Primele adieri aromate aproape că-l făcură să plîngă.

O mîncă pe toată, stînd în picioare.

Sătul, întremat şi înviorat, se hotărî să facă o plimbare pe plajă.

Două minute mai tîrziu, reveni în casă şi-şi luă lanterna.

Întotdeauna îi plăcuse sunetul mării, mai ales noaptea, cînd părea să umple întreaga lume. Vîntul rece era răcoritor, catifeaua netedă a nopţii îl liniştea.

Se întreba cît de multe informaţii putea obţine de la Mia. Între ea şi ajutoarea de şerif exista o tensiune perceptibilă. L-ar fi interesat să afle ce anume o cauzase.

Avea nevoie să petreacă mai mult timp cu amîndouă, deşi nici una nu se lăsa trasă de limbă.

O senzație de furnicături la ceafă îl făcu să se oprească, întorcîndu-se încet.

Strălucea toată. O aură luminoasă slabă îi contura trupul, fața, șuvițele lungi de păr. Ochii-i erau verzi ca ai unei pisici în întuneric. Și îl privea, la fel de nemișcată și răbdătoare.

– Ripley.

Mac nu se speria ușor, dar ea reușise să-l înspăimînte.

– Nu știam că mai era cineva aici.

Porni spre ea. O adiere îi scăldă trupul. Nisipul se mișcă sub picioarele lui.

Văzu o lacrimă, strălucitoare ca un diamant, prelingîndu-i-se pe obraz.

Înainte ca arătarea să se mistuie ca un fum.

CAPITOLUL 3

Insula Celor Trei Surori era neclintită, albă şi perfectă, ca unul dintre globurile de cristal cu ninsoare, aflate pe raft la „Comorile Insulei". Furtuna care bîntuise în timpul nopții acoperise cu zăpadă plaja, peluzele şi străzile. Copacii drapați cu hermină stăteau neclintiți ca într-un tablou şi domnea o linişte ca de biserică.

Ripley detesta s-o tulbure.

Din cînd în cînd, Zack îi telefona lui Dick Stubens, spunîndu-i să-şi pornească tractorul cu plug. Curînd, lumea avea să se pună din nou în mişcare. Deocamdată, însă, era nemişcată şi tăcută. Irezistibilă.

Stratul de zăpadă înalt de cîteva zeci de centimetri era unul dintre puținele lucruri care o împiedicau să-şi facă alergarea de dimineață pe plajă. Îşi aruncă geanta

de sport pe umăr, inspiră pentru ultima oară mirosul bunătăților gătite de cumnata ei şi ieşi din casă.

Pentru moment, atîta vreme cît mergea pînă la hotel şi sala de gimnastică a acestuia, insula îi aparţinea numai ei.

Cînd intră în sat, coborî privirea şi se încruntă. Aici zăpada nu era intactă, aşa cum se aşteptase şi cum ar fi dorit ea. Cineva ieşise şi mai devreme, lăsînd o dîră îngustă de urme.

O irita. Era o tradiţie, aproape un ritual, ca ea să fie prima care deranja stratul de zăpadă în partea aceea a insulei. Acum, cineva îi stricase obiceiul, risipindu-i satisfacţia personală.

Urmele duceau, la fel ca ale ei, spre hotelul gotic de piatră, *„Magick Inn"*.

Vreun om de pe continent, îşi spuse ea, care ieşise în zori din hotel ca să vadă un sat veritabil din New England sub zăpadă. I-ar fi fost greu să i-o reproşeze, dar ar fi putut să mai aştepte o oră. Urcă cele cîteva trepte, îşi scutură zăpada de pe bocanci şi intră.

Introducîndu-şi hainele în dulapul din vestiar, Ripley rămase în sutienul sport negru şi pantalonii de trening, peste care îşi trase şosetele şi adidaşii.

Ieşi din vestiar, spre uşa sălii de gimnastică. Auzi zăngănitul metalic înainte de a vedea pe cineva. Starea de spirit îi oscilă din nou. Televizorul era deschis, răspîndind sunetele unei emisiuni matinale vesele.

Ripley prefera muzică în timp ce lucra.

Dar privirea aruncată spre banca de gimnastică îi

trezi interesul. Nu vedea mare lucru, dar ceea ce vedea era de cea mai bună calitate.

Picioare lungi, tonifiate şi musculoase, lucind de sudoare. Braţe lungi, bicepşi supli încordîndu-se ritmic. Făcea ridicări de bară la bancă.

Nu era un războinic de weekend, ci un sportiv în toată regula. Iar dacă şi restul făpturii lui era pe măsura membrelor, însemna că era *tare*.

„Exact aşa cum îmi place mie," îşi spuse Ripley încîntată. Ducea lipsa bărbaţilor – sau, cel puţin, a sexului. Avea să-l verifice pe Domnul Fitness aci de faţă şi să vadă dacă se ridica la înălţimea aşteptărilor.

Luă un prosop, şi-l puse pe umeri şi porni spre el.

– Cauţi un partener? întrebă ea.

Şi aproape se înecă, văzînd chipul lui Mac.

Acesta mormăi, coborînd bara la piept.

– Bună, ce faci? A cam nins azi-noapte, mm?

– Mda, a nins ceva...

Dezgustată, Ripley se întoarse să-şi înceapă încălzirea. Ar fi trebuit să se aştepte. Chiar cînd începea să se aprindă, Domnul Fitness se transformase în Doctor Sucitu.

– Frumos club, comentă el, începînd să împingă din nou bara în sus. Am fost surprins să-l găsesc gol.

– În perioada asta a anului nu prea avem clienţi.

Îl învrednici cu o privire. Mac nu se bărbierise, iar ţepii făceau chipul şoarecelui de bibliotecă să arate mai aspru. Mai *sexy*.

La naiba, *era* un tip tare.

– Te-ai înscris? îl întrebă ea.

– Mda. La naiba, am pierdut şirul... În fine.

Agăță bara pe stative şi se ridică în capul oaselor.

– Lucrezi aici cu regularitate?

– Nu. Am nişte echipamente şi acasă. Gantere, un extensor... Dar, cînd nu pot face jogging, îmi place să le folosesc pe cele de aici, şi piscina. Te interesează fleacurile astea?

Mac aruncă o privire spre televizor, în timp ce regla un alt aparat de gimnastică.

– Nu neapărat.

Ripley închise televizorul, pe cînd Mac îşi începea tracțiunile pentru picioare. Dădu drumul muzicii, cît mai tare, pentru a descuraja orice conversație.

Netulburat, Mac îşi făcu exercițiile în acelaşi timp cu ea. O privea, mai mult cu coada ochiului. Nu dezbrăca femeile cu privirea în sălile de sport. Nu era... politicos. Dar om era şi el. În sală se aflau numai ei doi, iar Ripley avea un trup frumos şi compact.

Păcat de atitudine.

Se gîndi la ceea ce văzuse pe plajă cu două nopți în urmă, cînd crezuse că acolo stătea Ripley. Desigur, nu fusese ea. Îşi dăduse seama aproape imediat.

Ochii erau *aproape* aceiaşi. Verdele acela intens, tăios, pur.

Dar femeia, sau vedenia, sau ce-o fi fost, nu avea acelaşi trup spotiv şi disciplinat. Iar părul ei, deşi brunet şi lung, avea bucle ondulate, pe cînd al lui Ripley cobora drept ca ploaia.

Şi faţa, deşi întrucîtva asemănătoare, era mai delicată, mai rotundă, mai tristă.

La toate acestea se mai adăuga un fapt: nu credea că Ripley Todd ar fi stat noaptea pe plajă, plîngînd, pentru ca apoi să dispară ca şi cum n-ar fi fost.

Fusese una dintre surori, nu se îndoia. Şi, după cercetările pe care le făcuse, putea să parieze că era cea numită Pămînt.

Şi totuşi, ajutoarea de şerif Todd era amestecată în toată povestea. Nici de asta nu se îndoia.

Numai că nu era sigur cum să-i ştirbească acea atitudine dură ca de cremene şi să lucreze mai departe – adică, să lucreze *împreună* cu ea. Întrucît intenţiona să facă tocnmai acest lucru, nu era o coincidenţă că trăgeau de aparate în acelaşi timp.

În pofida muzicii, acum erau destul de aproape pentru a sta de vorbă fără a răcni.

– Cum e mîncarea în restaurantul de-aici?

– Sînt două restraurante. Iar mîncarea e bună. Şi scumpă, la cel mai elegant.

– Te tentează un mic dejun după asta? Fac eu cinste.

Ripley îi aruncă o privire piezişă.

– Mulţumesc, dar trebuie să mă întorc acasă.

O văzu privindu-i greutăţile. El ridica gantere de douăzeci, ea le folosea pe cele de zece. Dar, în sunetul sacadat al muzicii, le manevrau în acelaşi ritm, ca într-o oglindă.

– Mi-am instalat echipamentele, continuă el pe un ton

firesc. Să treci pe la mine să le vezi.

– De ce-aş face asta?

– Din curiozitate. Dacă te simți prost după ceea ce s-a întîmplat data trecută, îți promit că n-am să te ating.

– Nu mă simt prost după nimic.

Vocea ei era destul de tăioasă ca să-i trădeze punctul vulnerabil.

Unele femei țineau la înfățişarea lor, sau la intelect. Ripley credea în mîndrie.

– Nu te învinuiesc că eziți să vii, sau chiar să vorbeşti cu mine, după cele de-atunci.

Mac zîmbea din nou, dezinvolt, uşor spăşit.

– Uit mereu că „civilii" nu sînt obişnuiți cu evenimentele paranormale. Pot să-i sperie.

– Crezi că mi-e frică?

Ripley scrîşni din dinți, continuînd exercițiile.

– Nu mă sperii dumneata pe mine, Cărticel, şi nici jucăriile tale aiurite.

– Mă bucur să aud.

Mac îşi termină numărul şi se ridică să înceapă rulările de bicepşi.

– Eram puțin cam îngrijorat, după cum o luaseşi la sănătoasa.

– N-am luat-o la sănătoasa, se răsti Ripley, începînd să-şi antreneze tricepşii. Am plecat şi atît.

– Cum vrei.

– Aveam treabă.

– Bine.

Ripley trase aer în piept, întrebîndu-se ce s-ar fi în-

tîmplat cu zîmbetul ăla tîmp al lui dacă-i trîntea una cu gantera în mutră.

– Oi fi matale bogat, amice, da' eu muncesc ca să-mi cîştig pîinea.

– Categoric. Dacă nu eşti îngrijorată după şocul energetic de-atunci, mi-ar face mare plăcere să mai vii. Acum, cînd m-am apucat de lucru, mi-ar prinde bine să reconstitui evenimentul, sau să văd dacă se poate repeta.

– Nu mă interesează.

– Am să-ţi plătesc consumul de timp.

– N-am nevoie de banii dumitale.

– Totuşi, n-au să-ţi strice. Mai gîndeşte-te.

Mac se hotărî să-şi încheie şedinţa, tocmai pentru a-i da timp de gîndire.

– Apropo, spuse el, în timp ce puna greutăţile la loc, ai nişte pectorali de soi.

Ripley nu făcu decît să-şi dezvelească dinţii, în timp ce Mac pornea spre ieşire.

Ei, poftim, îşi spuse ea în timp ce-şi încheia la rîndul ei exerciţiile, un dobitoc ca ăsta s-o acuze că-i era frică! Ar fi fost jignitor, dacă n-ar fi fost atît de ridicol.

Cu o oboseală plăcută în muşchi, reveni în vestiar, făcu un duş, apoi îşi luă costumul de baie şi porni spre piscină.

Şi-şi dădu seama imediat că ar fi trebuit să se aştepte. Mac era deja în bazin, înotînd cu mişcări încete, aproape leneşe. Se miră să observe că era bronzat pe tot trupul – sau, atîta cît putea să-i vadă din trup.

Şi vedea destul. Slipul negru pe care-l purta nu ascundea prea mult. N-ar fi renunțat la înot, chiar dacă asta însemna să intre în apă alături de el. Aruncîndu-şi prosopul deoparte, Ripley plonjă în piscină.

Cînd ieşi la suprafață, Mac era la o lungime de braț distanță, călcînd apa.

– Mi-a venit o idee.

– Pariez că eşti plin de idei. Ascultă, vreau să-mi fac numărul de lungimi şi să plec. Bazinul ăsta e destul de mare. Stai în partea aia, iar eu rămîn în asta.

– Atunci, hai să nu-i zicem idee, ci propunere.

– Cărticel, începi să mă enervezi.

– N-am vrut să...

Mac roşi, o combinație absolut teribilă cu țepii bărbii. Micul junghi de poftă din abdomen o descumpăni de-a binelea pe Ripley.

– Nu voiam să pară... încercă el din nou.

Trase aer în piept, ştiind că altfel s-ar fi bîlbîit.

– O întrecere, voiam să spun...

Înțelese că-i depistase pasiunea pentru întreceri după lucirea din ochi, înainte ca Ripley să se întoarcă, pornind înot spre jumătatea ei de piscină.

– Nu mă interesează.

– Îți las un avantaj de-un sfert de bazin.

– Da, e clar, acum chiar mă enervezi.

– Patru lungimi, continuă el, grăbindu-se să nu piardă ocazia. Dacă cîştigi, nu te mai bat la cap. Dacă cîştig eu, îmi acorzi o oră. O oră, față de trei luni. E un tîrg destul de avantajos pentru dumneata.

Ripley dădu să refuze. Voia să-l refuze. Nu putea s-o bată la cap, dacă ea nu se lăsa bătută la cap. Exista însă o mică problemă. Nu putea să reziste unei provocări.

– Patru lungimi, fără nici un handicap.

Îşi puse pe cap ochelari de înot, potrivindu-şi-i la ochi.

– După ce cîştig, ai să păstrezi distanța, nu-mi mai vorbeşti niciodată de proiectul dumitale sau cum i-oi fi zicînd şi nu mai încerci să legi relații personale cu mine.

– Ultima parte mă cam ustură, domnişoară ajutor de şerif, dar accept. Dacă cîştig, vii la mine şi mă ajuți la unele teste. O oră de lucru, cu cooperarea dumitale deplină.

– S-a făcut.

Cînd Mac îi întinse mîna, Ripley nu făcu decît s-o privească, pasivă.

– Las-o moartă.

Îl aşteptă la marginea bazinului, pregătindu-se de start cu respirații lente şi prelungi.

– Ce stil, liber?

– Okay. La trei?

Ripley dădu din cap.

– Unu, doi...

La „trei" împinseră amîndoi, despicînd apa. Ripley n-avea de gînd să piardă, nici măcar nu i s-ar fi părut posibil. Înotase aproape în fiecare zi, de cînd se ştia, şi era pe teren propriu.

În timp ce parcurgeau prima lungime de bazin, unul

lîngă altul, îi observă stilul. Nu era rău, dar al ei era şi mai bun.

Ajunseră la peretele opus şi se lansară în a doua lungime.

Ripley înota superb, iar Mac spera să aibă mai des ocazia s-o privească. În împrejurări mai destinse. Nu avea numai forță, ci şi grația fluidă, disciplinată, a unei adevărate atlete.

Mac nu se amăgise niciodată cu asemenea visuri, dar marele lui talent sportiv în viață era înotul. Trebuia să recunoască, nu se aşteptase la o asemenea egalitate de forțe. El avea brațele mai lungi şi destui centimetri în plus ca statură, dar nici împingerile ei din picioare nu erau de lepădat.

La a treia lungime, Mac acceleră, cu titlu de încercare. Ripley reacționă pe măsură. Se simțea atît provocat, cît şi amuzat. Femeii îi ardea de joacă. Mări viteza şi recunoscu că Ripley avusese dreptate să-i arunce handicapul în față.

Ticălosul înota ca un țipar, îşi spuse Ripley. Cînd se avîntară pentru ultima lungime, în tandem, îşi dădu seama că-i subestimase serios capacitățile. Adunîndu-şi forțele, se lansă, trecu pe lîngă el şi cîştigă un sfert de lungime corporală, în timp ce simțea valul de adrenalină pentru finish.

Şi fu izbită de şoc şi admirație cînd Mac o depăşi ca o săgeată, lovind peretele cu două mişcări de brațe înaintea ei.

Cu pieptul zbuciumîndu-i-se, Ripley îşi ridică ochelarii

pe frunte. Nimeni, nici chiar Zack, nu era în stare s-o învingă la patru lungimi. Se simțea demoralizată.

– Deci, gîfîi el, aruncîndu-şi părul pe spate. La ce oră ți-ar conveni, azi?

La secție, Zack îi asculta înjurăturile bombănite, în timp ce o privea turnîndu-şi încă o cafea. Era un om răbdător şi-şi cunoştea sora. Se întîlniseră de mai multe ori în cursul zilei, patrulînd, iar Zack observase că tremura de nervi.

Dar, întrucît nu-i trecuse, trebuia să-i smulgă o explicație.

Şi părea momentul cel mai potrivit.

Se afla şi el în pauza de-o cafea, stînd cu picioarele rezemate pe birou.

– Îți mai rumegi mult dracii ăia care te sîcîie, sau ai de gînd să-i scuipi?

– Nu mă sîcîie nici un fel de draci.

Ripley sorbi zgomotos din cafea, îşi fripse limba şi trînti încă o înjurătură.

– De azi-dimineață, de cînd te-ai întors de la sala de sport, fierbi întruna.

– Nu fierb în nici una. Tu fierbi.

– Eu gîndesc, o corectă el. Gîndirea e un proces solitar şi calm, care implică găsirea soluției unei probleme sau a unui conflict. Fierberea este atunci cînd amesteci într-o oală în clocot pînă cînd dă pe dinafară şi opăreşte pe cineva. Şi cum eu sînt singurul în pericol, mă interesează personal conținutul oalei.

Ripley se întoarse spre el, cu o strîmbătură amenințătoare.

– În viața mea n-am auzit o tîmpenie mai mare ca asta.

– Vezi? o amenință Zack cu degetul. Încerci să găseşti o cale de a te descărca pe mine. Spune-mi cine te-a şucărit şi mergem împreună să-i tragem nişte şuturi în cur.

Avea un stil, fu nevoită să recunoască Ripley, care o făcea să rîdă chiar şi în cele mai neplăcute momente.

Se apropie de birou şi se aşeză pe marginea acestuia.

– L-ai cunoscut pe Booke ăla?

– Marele deştept din New York? Ma, l-am întîlnit ieri cînd se plimba prin sat. Pare un om destul de drăguț.

– „Drăguț!" pufni Ripley. Ştii de ce-a venit aici?

Zack mormăi afirmativ. Fusese de ajuns ca Ripley să-l menționze pe MacAlister Booke, ca să înțeleagă care erau motivele iritării ei.

– Rip, tot timpul avem de-a face cu variațiuni pe aceeaşi temă. Nu le putem evita, cînd trăim pe Trei Surori.

– Asta-i altceva.

– O fi...

Cînd se ridică să-şi mai toarne o cafea, Zack era încruntat şi el.

– Ceea ce s-a întîmplat aici cu Nell toamna trecută ridică multe semne de întrebare. Şi nu numai fiindcă s-a întors, la figurat vorbind, din morți, sau pentru că jegul ăla de Remington a fost demascat ca snopind-o în bă-

taie cînd erau căsătoriți. Nici măcar fiindcă, după ce i-a dat de urmă aici, a amenințat- o cu moartea.

– Iar pe tine te-a înjunghiat.

Ripley vorbise încet, fiindcă încă mai vedea sîngele pe cămaşa lui Zack, aşa cum lucise în întunericul din pădure.

– Toate astea au făcut senzație în presă, continuă Zack. Un scandal mare şi suculent. Dar dacă adaugi felul cum s-a terminat totul...

– Asupra ăluia am păstrat tăcerea.

– Atîta cît am putut.

Zack se opri lîngă ea, atingîndu-i fața. Ştia că în noaptea aceea Ripley îşi călcase o promisiune.

– Au transpirat destule, spuse el. Zvonuri, speculații, plus bîiguielile unui nebun. Destul ca să se răspîndească, să stîrnească şi mai mult interes. Trebuia să te-aştepți la unele consecințe.

– M-am aşteptat să apară tot felul de ciudați, recunoscu Ripley. Poate o creştere a numărului de gură-cască, sau aşa ceva. Dar Booke ăsta e altfel. El e genul serios, un fel de, nu ştiu cum să-i spun, de cruciat. Şi are acreditări. Mulți oameni pot crede că e doar alt sonat, dar şi mai mulți sînt cei care nu cred. Pe lîngă toate astea, Miei i-ar putea intra în cap să-i vorbească. Să coopereze cu el.

– Mda, s-ar putea.

Nu voia să adauge că era la fel de sigur şi despre Nell.

Discutaseră deja problema.

– Ea hotărăşte, Rip. Nu trebuie să-ți apese ție conştiința.

Ripley îşi privi dezgustată cafeaua.

– Mi-a cîştigat o oră.

– Ce?

– Nesimțitul m-a ademenit azi-dimineață să facem un pariu. Am pierdut, aşa că trebuie să-i acord o oră pentru gogoşile lui voodoo.

– Auleo. Cum ai pierdut?

– N-am chef să vorbesc despre asta, mormăi ea.

Zack, însă, încerca deja să deducă.

– Azi-dimineață n-ai fost decît la gimnastică, nu? Am auzit că s-a înscris la club. Acolo v-ați întîlnit?

– Da, da, da...

Ripley se ridică de pe birou, începînd să se plimbe prin jur.

– Cine l-ar fi crezut în stare să se *mişte* aşa? La sprint, hai, mai treacă meargă, mi-am dat seama fiincă i-am văzut avantajul din statură. Dar nu la patru lungimi de bazin, stil liber!

– Un concurs de înot? întrebă surprins Zack. Te-a întrecut la înot?

– Am spus că nu vreau să vorbesc despre asta. Nu-mi intrasem în ritm, nimic mai mult.

Se răsuci spre el, cu ochii îngustați.

– Am auzit cumva un rîset?

– Te cred. Nici nu mă mir că fierbi.

– Mai tacă-ți gura. Oricum, nu ştiu ce crede că poate dovedi într-o oră. Cu toți detectorii lui de energie şi sen-

zorii de spirite. Este o pierdere de timp.

– Atunci, n-ai nici un motiv de îngrijorare. Cu cît te-a întrecut?

– Gura, Zack!

Mac îi deschise uşa îmbrăcat într-o cămaşă gri care cunoscuse vremuri mai bune şi nişte blugi la fel de uzaţi. Ripley recunoscu mirosul supei de vită şi orz a lui Nell şi conchise că aceea era singura cauză pentru care îi lăsa gura apă.

– Salut. Iisuse, frig mai e. Cred că e-n jur de zero grade.

În timp ce făcea un pas înapoi, lăsînd-o să intre, Mac privi afară.

– N-ai maşină? Ai venit pe jos, pe vremea asta? Eşti nebună?

Ripley studie echipamentele înghesuite unele lîngă altele în living.

– Trăieşti în condiţiile astea, şi mă întrebi pe *mine* dacă sînt nebună?

– E prea frig pentru o plimbare la ceas de seară.

Instinctiv, îi luă mîinile înmănuşate, frecîndu-le între ale lui.

– Hai mai repede, că ceasul ticăie.

– Ai grijă cu stitudinea.

Glasul lui nu mai era blajin şi amical, ci fierbinte ca un glonţ. O făcu să-l privească speculativ.

– Ai văzut vreodată degerături?

– Dacă tot mă-ntrebi... alo! exclamă ea, cînd Mac îi

smulse mănuşile pentru a-i examina degetele.

– Acum cîțiva ani, eram cu un grup în Nepal. Unul dintre studenți a fost neglijent.

Neluîndu-i în seamă împotrivirea, Mac se apucă să-i maseze degetele.

– A pierdut două.

– Eu nu-s neglijentă.

– Bine. Dă-mi voie să-ți iau haina.

Ripley şi-o scoase, odată cu fularul, fesul, vesta matlasată, punîndu-i-le pe toate în brațe.

– Cred că nu eşti neglijentă.

Apoi, Mac privi în jur, în căutarea unui loc unde să le pună.

Ripley nu-şi putu stăpîni un zîmbet.

– Merge şi pe jos.

– Nu, o să... Pe pat, îşi aminti el şi le cără prin trecătoarea strîmtă pe care o lăsase pînă în dormitor.

– Ți-e frică de întuneric? strigă Ripley în urma lui.

– Hmm?

– Văd că ai aprins toate luminile.

– Serios? întrebă Mac, revenind. Mereu uit să le sting. Azi am cumpărat o supă de la Nell şi tocmai am încălzit-o. Vrei şi tu puțină?

Aşteptă un moment, pentru a-i ghici gîndurile.

– Masa nu intră în baremul de timp.

– Nu mi-e foame, răspunse repede Ripley.

– Bine, atunci o lăsăm pe mai tîrziu, ca să începem odată. Unde-am pus...

Se bătu pe buzunare, învîrtindu-se în cerc.

– Am, da.

Îşi găsi reportofonul lîngă un monitor.

– Vreau ca mai întîi să obţin cîteva date personale de bază, aşa că vom...

Se opri din nou, încruntat. Îngrămădise pe canapea o mulţime de dosare vechi, tăieturi din periodice, volume de cercetare, fotografii şi altele. Nici chiar pe jos nu era loc destul pentru ca doi oameni să se poată aşeza.

– Auzi, hai mai bine partea asta s-o facem în bucătărie.

Ripley ridică din umeri, îşi îndesă mîinile în buzunare şi îl urmă.

– Dacă tot sîntem aici, eu am să mănînc.

Mac luă o farfurie, apoi i se făcu milă de Ripley.

– Nu vrei să te răzgîndeşti? M-aş simţi prost mîncînd în faţa ta.

– Bine. Ai şi-o bere?

– Nu, îmi pare rău. Dar am un Merlot destul de bun.

– Merge şi-ăla.

Ripley aşteptă în picioare cît timp Mac puse supa în farfurii şi turnă vinul.

– Ia loc.

Se aşeză şi el în faţa ei, apoi se ridică imediat.

– La naiba, mai aşteaptă un minut. Începe să mănînci.

Ripley îşi luă lingura, în timp ce Mac ieşea grăbit. Îl auzi bombănind, nişte foşnete de hîrtii şi un trosnet, cînd ceva căzu pe jos.

Mac reveni cu un caiet, două creioane şi o pereche

de ochelari cu rame metalice. În clipă cînd şi-i puse pe nas, Ripley simţi un junghi în stomac.

„Băi nene," îşi spuse ea, „da' ăsta-i un sucit incredibil de sexy!.."

– Voi lua notiţe, îi explică Mac. De rezervă, pe lîngă bandă. Cum e supa?

– Făcută de Nell, răspunse simplu Ripley.

– Mda.

Începu şi el să mănînce.

– Mi-a salvat viaţa acum două seri, cînd pierdusem noţiunea timpului. Am găsit în congelator un container cu salată şi n-a lipsit mult să mă buşească plînsul. Fratele tău e un om foarte norocos. L-am cunoscut ieri.

– Mi-a spus.

Ripley începea să se relaxeze, spunîndu-şi că, în timp ce conversau nimicuri, timpul trecea.

– Se potrivesc de minune.

– Şi eu am avut impresia. Cîţi ani ai?

– Poftim?

– Vîrsta – ca s-o notez.

– Nu văd ce legătură are asta. Am împlinit treizeci, luna trecută.

– În ce zi?

– Paisprezece.

– Săgetător. Ştii şi ora?

– N-am fost prea atentă cînd m-am născut.

Îşi luă paharul cu vin.

– Crec că mama a spus că a fost la opt seara, după şaisprezece ore de cazne prin Valea Umbrelor şi aşa

mai departe. De ce ai nevoie de toate astea?

– Voi introduce datele în computer ca să-ți fac diagrama astrologică. Îți dau şi ție un exemplar, dacă vrei.

– Alea-s baliverne.

– Ai să te miri. Te-ai născut pe insulă?

– Mda, acasă – în prezența doctorului şi a moaşei.

– Ai avut vreodată activități paranormale?

N-o deranja să mintă, dar detesta faptul că acest lucru îi punea întotdeauna un nod în gît.

– De ce-aş fi avut?

– Îți aminteşti visele?

– Sigur. Azi-noapte l-am visat pe Harrison Ford, o pană de păun şi o cutie de ulei canola. Ce crezi că înseamnă?

– Întrucît o țigară e uneori doar o țigară, fanteziile sexuale se referă şi ele, uneori, numai la sex. Visezi în culori?

– Mda, sigur.

– Întotdeauna?

Ripley ridică din umeri.

– În alb-negru, cînd visez filme cu Bogart şi fotografii artistice.

– Visele tale sînt vreodată profetice?

Fu cît pe ce să-i răspundă afirmativ, dar se opri la timp.

– Pînă acum nu m-am culcat cu Harry, dar mai am speranțe.

Mac schimbă tactica.

– Ai vreun hobby?

– Hobby? Adică... dacă brodez, sau mă uit după păsări? Nu.

– Ce faci în timpul liber?

– Nu ştiu.

Îi venea să se foiască în loc. Abia se mai stăpînea.

– Diverse. Mă uit la televizor, la filme... Mai şi navighez...

– Filme cu Bogart? Ai vreunul favorit?

– „Şoimul maltez".

– Cu ce navighezi?

– Cu barca lui Zack.

Ripley bătu cu degetele în masă, lăsîndu-se în voia gîndurilor.

– Cred, totuşi, c-am să-mi iau una a mea.

– Nimic nu se compară cu o zi pe apă. Cînd ți-ai dat seama că ai puterea?

– N-a fost niciodată o...

Se îndreptă de spate, avînd grijă să-şi şteargă orice expresie de pe față.

– Nu înțeleg ce vrei să spui.

– Ba înțelegi, dar putem trece peste asta pentru moment, dacă te stînjeneşte.

– Nu mă stînjeneşte. Numai că nu înțeleg întrebarea.

Mac lăsă creionul jos, împinse într-o parte farfuria cu supă şi o privi direct în ochi.

– Atunci, hai s-o luăm aşa. Cînd ți-ai dat seama că eşti vrăjitoare?

CAPITOLUL 4

Ripley auzi sîngele începînd să-i vuiască prin cap, în acelaşi ritm cu pulsaţiile în galop ale inimii.

Mac stătea calm, privind-o ca pe un specimen de laborator relativ interesant.

Începea să-şi simtă temperamentul ticăind ca o bombă dezamorsată.

– Ce întrebare tîmpită mai e şi asta?

– Pentru unii, e vorba de instinct – o cunoaştere ereditară. Alţii o învaţă la fel cum învaţă copiii să umble şi să vorbească. Există unii cărora li se declanşează la începutul pubertăţii. Iar alţii, nenumăraţi, cred, trec prin viaţă fără să-şi dea seama de potenţialul lor.

Începea s-o facă să se simtă ca o elevă înceată la minte.

– Nu ştiu de unde-ai scos toate chestiile astea, nici cum ți-a venit ideea năroadă că aş fi...

N-avea s-o spună, nu voia să-i dea satisfacția de a rosti cuvîntul.

– Fantasmagoriile astea sînt domeniul dumitale, nu al meu, domnule doctor Sucitu.

Intrigat, Mac înclină capul într-o parte.

– De ce te-ai supărat?

– Nu m-am supărat, se aplecă Ripley înainte. Vrei să mă vezi cînd mă supăr?

– Nu neapărat. Dar sînt gata să pariez că, dacă-ți aplic acum un senzor, voi citi nişte date foarte interesante.

– Am terminat de pus pariuri cu tine. De fapt, am terminat cu tine, punct!

O lăsă să se ridice în picioare, în timp ce continua să facă însemnări.

– Mai avem patruzeci şi cinci de minute. Dacă vei renega...

Ridică ochii, întîlnindu-i privirea furioasă.

– Nu pot decît să presupun că ți-e teamă. N-am avut intenția să te sperii, nici să te supăr. Îmi prezint scuzele.

– Poți să ți le bagi în cur.

Ripley făcu un efort să-şi înfrunte mîndria, întotdeauna cel mai dificil conflict pentru ea. Pusese pariul acela afurisit, acceptase termenii.

Cu o smucitură nervoasă, îşi trase scaunul la loc şi se aşeză.

Mac continua să ia notițe, ca şi cum ar fi ştiut tot

timpul că avea să cîştige, îşi spuse Ripley, scrîşnind din dinți.

– Acum voi face un salt riscant. Nu practici.

– N-am nimic de practicat.

– Nu eşti o femeie proastă. Şi am impresia că eşti foarte conştientă de tine însăți.

Îi privi fața. Încerca să-şi păstreze calmul.

Dar pe sub pojghița aparentă se simțea o emoție puternică, pătimaşă chiar.

Mac dorea cu disperare s-o exploreze mai în profunzime. S-o descopere. S-o cunoască pe Ripley. Însă n-ar fi avut niciodată ocazia, îşi dădu el seama, dacă şi-o înstrăina atît de repede.

– Presupun că zona asta e destul de sensibilă pentru tine. Îmi pare rău.

– Ți-am spus ce poți să faci cu scuzele tale. Tot acolo poți să-ți bagi şi presupunerile.

– Ripley...

Ridică o mînă, cu degetele desfăcute într-un gest împăciuitor.

– Nu sînt un reporter în goană după senzațional. Nu sînt nici un fanatic în căutare de spectacol, nici un neofit care-şi caută mentorul. Asta-i profesiunea mea. Îți promit c-am să-ți respect intimitatea, n-am să-ți includ numele în documentațiile mele. Nu voi face nimic care să-ți aducă prejudicii.

– Nu mi-e frică de tine, Cărticel. Va trebui să-ți cauți cobaii în altă parte. Nu mă interesează... profesiunea ta.

– Nell e a treia?

– Pe Nell s-o laşi în pace!

Pe negîndite, Ripley întinse mîna peste masă, apucîndu-l de încheietură.

– Dacă o amesteci şi pe ea, te sfîşii în bucăţi.

Mac nu se mişcă, nici măcar nu respiră.

Pupilele ei se întunecaseră atît de tare încît păreau negre. Locurile unde îl apăsau degetele ei deveniseră atît de fierbinţi, încît nu s-ar fi mirat să vadă ieşind fum din piele.

– Nu voi face rău nimănui, îngăimă el, abia reuşind să-şi păstreze coerenţa. Asta nu-i doar filosofie de două parale. Cred în ea. Nu voi face nimic care s-o vatăme pe cumnata ta. Nici pe tine, Ripley.

Foarte încet, privind-o ca pe un cîine de pază care şi-a rupt lanţul, Mac îi acoperi mîna cu a lui.

– N-o poţi controla, nu-i aşa?

Glasul îi era scăzut, blînd.

– Nu complet.

Îi strînse aproape prietenos mîna.

– Mă frige.

Cu aceste cuvinte, îi ridică degetele şi le întinse. Dar, cînd îi privi mîna, văzu că aceasta nu stătea nemişcată. În locurile unde-l apăsaseră degetele ei apăruseră băşici roşii.

– N-am să fac asta.

Ripley se chinuia să-şi readucă respiraţia la normal, să oprească acea revărsare violentă de energie. Să fie din nou ea însăşi.

– Poftim.

Nu-l auzise ridicîndu-se, nici ducîndu-se la chiuvetă. Într-o clipă, apăruse lîngă ea, oferindu-i un pahar cu apă.

După ce îl luă şi-l bău, Ripley nu mai fu sigură dacă era furioasă sau jenată. Avea însă convingerea că era numai vina lui.

– N-ai nici un drept să vii aici şi să-ţi bagi nasul în viețile oamenilor.

– Cunoaşterea şi adevărul ne salvează de haos.

Tonul lui era calm, rezonabil. Lui Ripley îi venea să-l muşte.

– Temperarea lor cu compasiune şi toleranță ne face să fim umani. Fără aceste lucruri, fanaticii se hrănesc cu frică şi ignoranță. Aşa cum au făcut în Salem, acum trei sute de ani.

– Faptul că nimeni nu mai spînzură vrăjitoare nu face ca lumea să fie tolerantă. Nu vreau să mă amestec în studiile tale. Şi cu asta, am terminat.

– Bine.

Dintr-o dată, arăta nespus de obosită. Îl aţîţa, cu un amestec de vinovăție şi compasiune.

– În regulă. Dar acum două nopți s-a întîmplat ceva care s-ar putea să ne creeze probleme.

Aşteptă un moment, în timp ce Ripley se foia pe scaun, după care, fără tragere de inimă, îl privi, aşteptîndu-l să continue.

– Am văzut o femeie pe plajă. La început, am crezut că tu erai. Aceiaşi ochi, aceeaşi colorație. Era foarte singură şi îngrozitor de tristă. S-a uitat lung la mine. Apoi, a dispărut.

Ripley îşi strînse buzele, apoi îşi luă vinul.

– Poate băuseşi prea mult Merlot.

– Îşi doreşte izbăvirea. Vreau s-o ajut să şi-o găsească.

– Vrei date, aruncă ea. Vrei să-ți legitimezi cuciada, poate şi să închei un tîrg cu-o editură.

– Vreau să înțeleg.

Nu, recunoscu el, nu numai atît. Nu acesta era esențialul.

– Vreau să ştiu.

– Atunci, vorbeşte cu Mia. Ei îi place să i se acorde atenție.

– Ați crescut împreună?

– Mda. Şi?

Îi era mai uşor, chiar mai plăcut, să trateze cu ea cînd îi revenea atitudinea arogantă.

– Am surprins anumite... tensiuni între voi două.

– Mă obligi să mă repet: *şi?*

– Curiozitatea este prima unealtă a omului de ştiință.

– Tot curiozitatea a omorît şi pisica, replică Ripley cu o licărire a sarcasmului ei dinainte. Iar eu nu numesc ştiință hoinăreala pe glob, jucîndu-te de-a vînătorul de vrăjitoare.

– Ştii, la fel spune şi tatăl meu, răspunse vesel Mac, în timp ce se ridica să ducă farfuriile de supă la chiuvetă.

– Tatăl tău pare un om cu cap.

– A, este. Sînt o dezamăgire continuă pentru el. Ba nu, sînt nedrept, concluse el revenind, în timp ce turna din nou vin în pahare. Sînt mai mult un puzzle, iar el e

sigur că lipseşte o piesă. Deci. Vorbeşte-mi despre părinții tăi.

– Sînt pensionari. Tatăl meu a fost şerif înaintea lui Zack, iar mama mea, contabil public. Amîndoi au început să cutreiere drumurile de cîtăva vreme, cu un Winnebago mare.

– Vizitează parcurile naționale?

– Şi pe alea, şi altele. Se distrează nemaipomenit. Ca doi copii într-o vacanță de primăvară care nu se mai termină.

Nu atît cuvintele ei, cît tonul pe care le rostea, îl înştiința că familia Todd era unită şi fericită. Problema lui Ripley cu propria ei putere nu era cauzată de vreun conflict familial. Mac era sigur de asta.

– Tu şi fratele tău lucrați împreună.

– Vezi bine.

Nu încăpea nici o îndoială, aroganța îi revenise.

– L-am întîlnit deunăzi. Nu semeni prea mult cu el.

Ridică privirea din însemnări.

– Mai puțin ochii.

– Zack a luat toate genele bune ale familiei. Pentru mine n-au mai rămas.

– Erai de față cînd a fost rănit, cu ocazia arestării lui Evan Remington.

Fața lui Ripley încremeni din nou.

– Vrei să citeşti raportul de la poliție?

– De fapt, l-am şi citit. Cred că a fost o noapte îngrozitoare.

„S-o lăsăm aşa, deocamdată", hotărî el.

– Îți place meseria de polițist?

– Nu fac lucruri care nu-mi plac.

– Norocul tău. De ce tocmai „Şoimul maltez"?

– Hmm?

– Mă întrebam de ce l-ai ales pe ăsta, în loc de, să zicem, „Casablanca".

Ripley scutură din cap, încercînd să-şi pună gîndurile în ordine.

– Nu ştiu. Fiindcă cred că Bergman ar fi trebuit să-i spună lui Bogart: „Mă cac pe el de Paris!", în loc să se urce în avion. În „Şoimul", a făcut treaba. L-a umflat pe Astor. Asta se cheamă dreptate.

– Eu întotdeauna mi-am spus că Ilsa şi Rick s-au reîntîlnit după război, iar Sam Spade... Mă rog, el a rămas Sam Spade şi atît. Ce fel de muzică îți place?

– Poftim?

– Muzică. Ai spus că-ți faci gimnastica pe muzică.

– Ce legătură are asta cu proiectul tău?

– Spuneai că nu vrei să te amesteci în munca mea. Ne-am putea petrece restul timpului ajungînd să ne cunoaştem mai bine.

Ripley răsuflă scurt, apoi sorbi din vin.

– Zău că eşti un individ tare ciudat.

– Bine, atunci destul cu ale tale. Hai să vorbim despre mine.

Mac se rezemă de spătar şi, cînd obsèrvă că nu-i mai vedea bine fața, îşi aminti să-şi scoată ochelarii de citit.

– Am treizeci şi trei de ani şi sînt jenant de bogat. Al

doilea fiu al *New York Bookes*. Afaceri imobiliare. Ramura MacAllister – avem în comun numele ăsta – lucrează în legislația corporatistă. Interesul pentru subiectele supranaturale mi s-a trezit încă din copilărie. Istoria lor, variațiunile, efectele pe care le au asupra diferitelor culturi şi societăți. Acelaşi interes a făcut familia să consulte un psiholog, care i-a asigurat că nu era decît o formă de rebeliune.

– Te-au dus la un felcer de cap fiindcă-ți plăceau ciudățeniile?

– Cînd eşti student de colegiu la paisprezece ani, cineva cheamă întotdeauna felcerul.

– La paisprezece...?

Ripley îşi țuguie buzele.

– Trebuie că e ciudat.

– Mă rog, mi-era destul de greu să-mi găsesc o fată, dă-mi voie să-ți spun.

Uşoara tresărire a buzelor ei îi plăcu.

– Mi-am canalizat energia a ceea ce-ar fi trebuit să fie primele zbenguieli sexuale spre studii şi interese personale.

– Aşa că te-ai apucat de cercetări şi citit cărți.

– Într-un fel. La optsprezece ani, părinții mei au renunțat la încercările de a mă recruta într-una dintre firmele familiei. Pe urmă, am împlinit douăzeci şi unu şi mi-a picat în poală primul cont de depozit, aşa că de-atunci am putut să fac tot ce voiam.

Ripley îl privi cu capul înclinat. I se trezise interesul, n-avea încotro.

– Ai avut vreodată o prietenă?

– Vreo două. Ştiu ce înseamnă să fii împins într-o direcție pe care n-o dorești, sau pentru care nu eşti pregătit. Oamenii spun că ştiu ei ce-i mai bine pentru tine. Poate că, uneori, au dreptate. Dar nu contează dacă te tot împing pînă nu-ți mai lasă nici o posibilitate de a alege.

– De-asta m-ai lăsat în voia mea astă seară?

– E unul dintre motive. Altul e acela că ai să te răzgîndeşti. Nu te-aprinde, o temperă el repede, văzînd cum i se subțiau buzele. Cînd am venit aici, am crezut că de Mia aveam nevoie ca să lucrez. Dar nu, de tine am – cel puțin, de tine am nevoie în primul rînd.

– De ce?

– Ăsta-i un lucru pe care aş dori să-l aflu. Între timp, ți-ai achitat pariul. Te duc cu maşina acasă.

– N-am să mă răzgîndesc.

– Atunci, norocul meu că am timp destul. Merg să-ți aduc haina.

– Şi n-am nevoie nici să mă duci acasă.

– Pe-asta o putem stabili printr-un fer--bras, replică el. Dar nu te las să mergi singură acasă pe întuneric, pe-o temperatură sub zero grade.

– Nu mă poți duce cu maşina acasă. N-ai deszăpezit-o.

– Atunci, am s-o deszăpezesc, iar pe urmă te duc acasă. Durează cinci minute.

Ripley l-ar fi contrazis, dar uşa din față se trînti, lăsînd-o să fiarbă în suc propriu.

Curioasă, întredeschise uşa din spate, privindu-l cum ataca zăpada din jurul Rover-ului cu o lopată.

Muşchii pe care-i observase dimineaţă în sala de gimnastică nu erau doar de paradă. Se părea că domnul doctor Booke ştia cum să pună osul la treabă.

Întrucît mai avea cîteva minute la dispoziţie, reveni în casă, pentru a-i răsfoi însemnările. Şuieră frustrată cînd văzu că erau stenografiate, sau scrise cu o caligrafie pe care n- o înţelegea. Numai simboluri ciudate, linii şi bucle din care nu pricepea nimic. Dar desenul din mijlocul unei pagini o făcu să rămînă cu gura căscată.

Era faţa ei. Şi semăna al dracului de bine. Un portret schiţat rapid, în creion. Părea... iritată, conchise ea. Şi foarte atentă. Mă rog, avea dreptate în ambele privinţe.

În mintea lui Ripley nu încăpea nici o îndoială că trebuia să fie atentă la MacAlister Booke.

Cînd reveni în cameră, Mac o găsi stînd la un pas distanţă de masă, cu mîinile în buzunare.

– A durat puţin mai mult, fiindcă nu-mi găseam cheile. Nici acum nu reuşesc să înţeleg ce căutau în chiuveta de la baie.

– Un poltergeist? întrebă ea dulce, făcîndu-l să rîdă.

– Aş vrea eu. Nu-s niciodată în stare să pun un lucru de două ori în acelaşi loc.

Îi ţinu canadiana să se îmbrace. Cînd îşi dădu seama că voia s-o ajute, Ripley clătină din cap.

– Nu pricep cum credeţi voi, bărbaţii, că ne îmbrăcăm cînd nu sînteţi pe-aproape.

– N-avem idee.

Amuzat, îi puse fesul pe cap, apoi îi trase părul prin fanta de la spate, aşa cum văzuse că-l purta.

– Mănuşile?

Ripley şi le scoase din buzunar.

– Mi le pui şi pe astea, tăticule?

– Sigur, scumpete.

Dar, cînd întinse mîna, Ripley îl plesni peste dosul palmei. Şi zîmbi, pînă cînd îi văzu băşicile de pe încheietură.

O cuprinse remuşcarea. N-o deranja să lovească oamenii, cînd meritau. Dar nu aşa.

Niciodată aşa. Totuşi, faptul ea consumat, chiar dacă o obliga să-şi înghită mîndria.

În timp ce-i privea încheietura mîinii, Mac o văzu schimbîndu-se la faţă.

– Nu-i mare lucru, începu el, dînd să-şi tragă manşetele.

– Pentru mine este.

Ripley nu se osteni să ofteze, dar îi luă din nou încheietura în mînă. Privirea i se repezi în sus, susţinînd-o pe a lui.

– Asta-i în afara timpului, în afara înţelegerii. În afară de orice. Ne-am înţeles?

– E-n regulă.

– Ceea ce la furie am vătămat, regret şi deapăn acest farmec. Vindec această vătămare pricinuită de mine prin puterea unului de trei ori. Cum voi face, aşa să fie.

Mac simţi o uşoară durere, în timp ce fierbinţeala i se desprindea din piele. În locul unde stăteau degetele ei,

carnea îi era acum răcorită, ca şi cum atingerea ar fi absorbit arsura.

Îl înjunghie un şoc în burtă, nu atît datorită schimbării fizice, cît din cauza celei petrecute în ochii ei.

Mai văzuse puterea şi ştia că o avea în faţă şi acum. Niciodată nu uita s-o respecte.

– Mulţumesc.

– Să nu mai vorbim.

Ripley se întoarse spre uşă.

– Chiar deloc.

Cînd întinse mîna spre clanţa bucătăriei, mîna lui, cu încheietura fără nici un semn, i-o acoperi.

– Nu ştim nici cum deschideţi uşile, spuse el. Sînt atît de grele şi complicate.

– Caraghiosule.

Ieşiră, iar Mac o cuprinse de cot. Privirea ei lungă şi duşmănoasă nu-l făcu decît să ridice din umeri.

– E cam alunecuş. N-am ce să fac. Mi-e greu să mă dezbar de ce-am învăţat încă din copilărie.

Ripley nu mai spuse nimic, nici cînd Mac ocoli Rover-ul şi-i deschise portiera.

Drumul nu era lung dar, în timp ce-l dirija, Ripley îşi dădu seama că, într-adevăr, îi era recunoscătoare. Se făcuse şi mai frig.

– Dacă ai nevoie de lemne de foc, Jack Stubens le vinde cu braţul, spuse ea.

– Stubens. Îmi poţi nota pe-o hîrtie?

Conducînd cu o singură mînă, Mac se căută prin buzunare.

– Ai ceva de scris?

– Nu.

– Vezi în torpdeou.

Ripley îl deschise – şi rămase cu gura căscată. În-untru se găseau zeci de hîrtii, nenumărate pixuri, elastice, o pungă cu covrigei pe jumătate plină, trei lanterne, un cuţit de vînătoare şi mai multe obiecte neidentificate. Scoase unul care părea să fie împletit din viţe roşii, păr omenesc şi diverse mărgele.

– Ce-i asta?

Mac aruncă o privire.

– Un gris-gris. L-am primit cadou. Hîrtie n-ai găsit?

Ripley îl mai privi un moment, apoi puse farmecul înapoi şi soase una dintre nenumăratele fişe mîzgălite.

– Stubens, repetă ea, scriind numele. Jack, pe Owl Haunt Lane.

– Mulţumesc, spuse Mac luînd hîrtia şi îndesînd-o în buzunar.

– Coteşte aici. Casa cu etaj şi verandă de jur-împrejur.

Întrucît maşima de poliţie era pe alee, Mac şi-ar fi putut da seama şi singur. Ferestrele erau luminate vesel, iar pe horn ieşea fum.

– Frumoasă casă.

Mac coborî şi, deşi Ripley se grăbi să sară jos înainte ca el să-i fi deschis portiera, o luă iar de braţ.

– Ascultă, Mac, eşti drăguţ, amabil, aşa şi pe dincolo, dar nu e nevoie să mă conduci pînă la uşă. N-am avut o întîlnire amoroasă.

– Simt nevoia. Şi-n plus, am luat masa împreună şi am avut o conversaţie. Am băut şi vin... Toate astea sînt elemente ale unei întîlniri.

Ripley se opri pe verandă, unde se întoarse. Mac avea pe cap o căciuliţă de ski, de sub care îi ieşea părul blond. Nu-şi putea stăpîni intensitatea privirii.

– Şi-acum ce mai vrei, un sărut la despărţire?

– Normal!

Îi răspunsese atît de vesel, de inofensiv, încît Ripley zîmbi. Dar numai o clipă.

Mac avea... mişcări. Nişte mişcări atît de line, de neaşteptate şi de incredibile.

Nu se mişca repede, dar atît de curgător, de mătăsos, încît nu-i lăsa timp să se adapteze. Să gîndească.

Braţele lui o cuprinseră, o făcură să *alunece* spre el, trup lîngă trup, astfel încît, fără nici o apăsare reală, se pomeni mulată pe formele lui. O aplecă pe spate, doar puţin, şi plăsmui cumva iluzia că stăteau în poziţie orizontală, nu verticală.

Intimitatea momentului o zgudui, făcîndu-i capul să se învîrtească, încă înainte ca gura lui s-o fi atins pe a ei.

Moale. Cald. Adînc. Buzele lui nu frecau, nu muşcau, ci pur şi simplu absorbeau.

Ameţelii i se alătură acum un val unduitor de căldură care părea să pornească din vîrfurile degetelor de la picioare, urcînd prin trup pînă cînd topea toate oasele.

Din gîtul lui Ripley se desprinse un sunet slab, de plăcere buimăcită.

Buzele i se despărţiră primitor.

Avu nevoie să încerce de două ori pînă cînd îşi ridică braţele înmuiate, cuprinzîndu-l pe după gît.

Genunchii i se îndoiră. Nu s-ar fi mirat să simtă că se dizolva pur şi simplu, transformîndu-se într-o baltă la picioarele lui.

Cînd Mac se retrase, vederea ei era împăienjenită, iar mintea golită de orice gînduri.

– Trebuie să mai facem şi altă dată treaba asta, spuse el.

– Ăă...

Nu-şi mai amintea cum să articuleze cuvintele.

O trase uşor, prietenos, de păr.

– Mai bine intră-n casă pînă nu îngheţi.

– A...

Ripley renunţă la orice încercare, se răsuci în loc orbeşte şi intră cu faţa drept în uşă.

– Stai, să ţi-o deschid eu.

Mac vorbea încet, destul de grav. Apăsă pe clanţă şi deschise uşa.

– Noapte bună, Ripley.

– Mmm...

Păşi înăuntru, după care nu mai putu decît să se rezeme de uşa închisă de Mac, pînă îşi veni din nou în fire.

Inofensiv? Chiar îl crezuse inofensiv?

Reuşi să facă vreo cîţiva paşi împleticiţi, apoi se aşeză pe treapta de jos a scării.

Avea să aştepte pînă-şi simţea din nou picioarele sub trup, înainte de a mai încerca să urce în camera ei.

8 ianuarie, 200-2
9-10 P.M. EST

În scurt timp, îmi voi transcrie însemnările şi înregistrarea primului interviu cu Ripley Todd. N-am făcut progrese atît de mari cu ea pe cît sperasem. Totuşi, s-au produs două incidente specifice care vor fi consemnate mai amănunţit în jurnalul meu oficial. Reacţia mea personală, însă, figurează aici.

Temperamentul lui Ripley şi atitudinea protectoare faţă de cumnata ei, Nell Todd (datele despre Nell Todd figurează sub numele ei), poate şi îi depăşeşte refuzul de a discuta despre harul ei. Sau, aşa cum am aflat astă seară, de a demonstra acest har. Am impresia că, atunci cînd am menţionat-o pe Nell, m-a avertizat instinctiv, iar rezultatul a fost nepremeditat. Vătămarea mea a fost un produs colateral, nu un scop. Arsurile de pe încheietura mîinii, în urma examinării vizuale, au corespuns cu forma şi poziţia degetelor ei. Nu a fost o arsură fulgerătoare, ci mai degrabă rezultată în urma unei creşteri treptate a temperaturii, ca atunci cînd se întîmplă la aprinderea unei flăcări.

Schimbările ei fizice din timpul acestui fenomen au constatat într-o dilatare a pupilelor şi o înroşire a pielii.

Imediat, furia ei s-a răsfrînt spre interior.

Cred că această lipsă de control, precum şi teama de ceea ce poate face, sînt cauzele refuzului de a discuta şi explora natura propriilor ei talente.

Este o femeie interesantă şi vizibil apropiată de familia ei. În toate domeniile, cu excepţia acestuia, simt şi observ o deplină încredere în sine.

Cînd zîmbeşte e frumoasă.

Se întrerupse şi fu cît pe ce să taie ultima observaţie. Nu era nici măcar exactă.

Ripley nu era frumoasă – era atrăgătoare, incitantă, dar nu frumoasă.

Şi totuşi, îşi reaminti el, jurnalul era pentru impresii. Probabil că gîndul că era frumoasă îi stăruise în minte, determinîndu-l să-l consemneze. Aşa că lăsă însemnarea pe hîrtie.

Al doilea incident s-a produs chiar înainte de a pleca, şi a fost, nu am nici o îndoială, mult mai dificil pentru ea. Faptul că s-a hotărît să înlăture arsurile, demonstrîndu-şi în mod deliberat capacitatea, indică un puternic simţ a ceea ce e drept şi ce nu e drept. Acesta, împreună cu instinctul ei de a-i proteja pe cei şi pe cele care-i sînt dragi, învinge nevoia de a-şi bloca harul.

Sper ca, în timp, să descopăr ce eveniment sau eve-

nimente au influențat-o spre a-şi nega sau renega puterile.

Trebuie s-o mai văd, ca să-mi verific supozițiile.

– La naiba, mormăi el.

Dacă nu putea fi sincer nici măcar aici, atunci unde?

Vreau s-o mai văd, la un nivel complet personal. Îmi place compania ei, chiar şi cînd se poartă grosolan sau jignitor. Mă îngrijorează puțin că s-ar putea să-mi placă tocmai fiindcă e grosolană şi nepoliticoasă. Pe lîngă asta, există o puternică atracție sexuală. Spre deosebire de admirația pură a frumuseții pe care am simțit-o la prima întîlnire cu Mia Devlin – şi fantezia complet naturală şi umană care a rezultat – aceasta este o stare mai elementară şi, prin urmare, mai irezistibilă. Vreau, la un nivel, să o demontez cu grijă pe această femeie complexă, piesă cu piesă, şi s-o înțeleg aşa cum e. Pe de altă parte, nu vreau decît să...

Nu, hotărî Mac, chiar şi un jurnal personal avea nevoie de o anumită cenzură. Nu putea scrie pe hîrtie ce anume ar fi vrut să-i facă lui Ripley Todd.

Mă pomenesc întrebîndu-mă cum ar fi să fiu amantul ei.

Aşa, îşi spuse el, era mai acceptabil. N-avea nici un rost să intre în descrieri amănunțite.

Astă-seară am dus-o acasă cu maşina, temperatura oscilînd în jurul valorii de zero grade Fahrenheit. Faptul că venise pe jos pînă la mine şi că s-ar fi întors acasă tot pe jos, în asemenea condiţii, îi demonstrează încăpăţînarea, precum şi independenţa.

S-a amuzat vizibil de manifestările simple de curtoazie, ca ajutorul de a-şi îmbrăca haina sau deschiderea uşii. Nu era jignită, ci numai amuzată, ceea ce am găsit dezarmant.

N-aş fi sărutat-o dacă n-ar fi adus ea vorba. În nici un caz nu aveam intenţia s-o fac, într-un stadiu atît de incipient al relaţiei noastre. Reacţia ei a fost neaşteptată şi... excitantă. Este o femeie puternică, la trup şi la minte, şi cînd am simţit-o înmuindu-se...

Fu nevoit să se oprească, să tragă aer în piept, să bea puţină apă.

Cînd am simţit reacţia trupului ei faţă de al meu, căldura... Cunoaşterea cauzelor chimice şi biologice ale creşterii temperaturii trupului în timpul unui asemenea eveniment nu diminuează caracterul unic al experienţei. Încă îi mai simt gustul – la fel de puternic, o aromă intensă şi pătrunzătoare.

Şi aud torsul pe care-l scotea din gît. Picioarele mi s-au înmuiat, iar cînd m-a cuprins cu braţele pe după gît, am avut senzaţia că mă înconjura toată. Încă un

minut, încă o clipă, şi aş fi uitat că ne aflam pe o verandă deschisă, într-o noapte cu ger amarnic.

Dar, întrucît eu iniţiasem îmbrăţişarea – în pofida tachinăriei ei – era responsabilitatea mea. Cel puţin, am avut satisfacţia de a-i vedea faţa şi expresia ameţită, visătoare, din ochi. Şi de a o vedea intrînd drept în uşă.

A fost un moment antologic.

Desigur, la întoarcerea acasă am fost cît pe ce să ies cu maşina de pe drum de două ori – şi m-am rătăcit, dar această parte nu este atipică fără stimuli.

Da, vreau s-o mai văd, pe mai multe niveluri. Şi cred că la noapte nu voi putea dormi prea bine.

CAPITOLUL 5

Nell punea glazura pe ultima serie de chifle cu scorțișoară, fără să se grăbească. Mai avea o oră pînă să-şi încarce maşina cu bunătățile pentru cafenea. Supa de azi era de ciuperci şi se afla deja în sufertaş. Cele trei salate erau preparate, muffins-urile erau coapte. Terminase şi napoleoanele.

Era trează de la cinci şi jumătate dimineața.

Diego, motanul ei gri lucios, stătea încovrigat pe un scaun din bucătărie, privind-o. Lucy, labradorul negru, stătea tolănită într-un colț, privindu-l pe Diego. Ajunseseră la un acord – în termenii lui Diego – şi conviețuiau într-o stare acceptabilă de neîncredere şi suspiciune.

În timp ce se coceau fursecurile, Nell lăsă radioul cu volumul scăzut, aşteptînd.

Cînd intră Ripley, cu ochii cîrpiți, îmbrăcată în pantalonii de trening şi tricoul de fotbal cu care dormea, Nell nu făcu decît să-i ofere o cană cu cafea.

Ripley mormăi un fel de „Mulțumesc" şi se trînti pe un scaun.

– E prea multă zăpadă pentru joggingul tău de dimineața.

Ripley mîrîi din nou. Niciodată nu se simțea ea însăşi, fără cele trei mile alergate. Dar cafeaua o ajuta. Sorbi, mîngîind alene capul lui Lucy, cînd aceasta veni s-o salute.

Trebuia să folosească afurisitul de covor rulant. Nu putea să-l sufere. Dar nu putea nici să reziste două zile fără jogging. Zack lucra în schimbul întîi – unde naiba era Zack? – aşa că putea aştepta pînă la jumătatea dimineții înainte de a intra în sala de gimnastică.

Nu voia să-l mai întîlnească pe Mac.

Nu că ar fi îngrijorat-o, sau aşa ceva. Găsise deja nu număr de scuze plauzibile pentru reacția față de sărutul de la despărțire.

Pur şi simplu nu voia să aibă de-a face cu el, şi nimic mai mult.

Nell îi puse o farfurie în față. Ripley clipi din ochi.

– Ce?

– Păsat de ovăz.

Bănuitoare şi deloc entuziastă, Ripley se aplecă şi mirosi terciul.

– Ce-are-n el?

– Nutritive.

Nell scoase o serie de furescuri din cuptor şi introduse încă o tavă.

– Încearcă-l, înainte să faci mutre.

– Bine, bine.

Făcuse mutre la spatele lui Nell. Era cam umilitor, să fie prinsă aşa cu mîţa-n sac. Gustă, îşi ţuguie buzele şi mai luă o lingură. Nell nu părea în stare să gătească vreun lucru care să nu se ducă bine pe gît.

– E bun. Şi mama făcea păsat de ovăz iarna, dar arăta ca un clei gri. Şi avea un gust şi mai rău.

– Mama ta are alte talente.

Nell îşi turnă o cafea. Aproape că-l dăduse pe Zack afară din casă cu noaptea-n cap, ca să rămînă singură cu Ripley. Nu intenţiona să-şi piardă timpul. Se aşeză.

– Deci, cum a mers?

– Ce?

– Seara ta cu Mac Booke,

– N-a fost o seară. A fost o oră.

Defensivă, îşi spuse Nell. Arţăgoasă. Măi, măi...!

– Şi cum a mers ora aia?

– A venit şi s-a dus, ceea ce înseamnă că m-am achitat de obligaţie.

– M-am bucurat că te-a adus acasă.

Cînd o văzu ridicînd din sprîncene, Nell clipi inocent din ochii ei albaştri.

– Am auzit maşina.

Şi se uitase pe fereastră. Îl văzuse pe Mac conducînd-o pe Ripley pînă la uşă. Trecuse un timp pînă cînd se întorsese la maşină.

– Mda, o tot ținea cu „E așa de frig afară“ și „Ai să mori degerată înainte s-ajungi acasă“.

Luă o gură de păsat, apoi gesticulă cu lingura.

– De parcă n-aș ști cum să-mi port singură de grijă. Nu-i pot suferi pe ăștia ca el. Nici măcar cheile nu-i în stare să și le găsească, da' moare de grija mea, să nu mă transform în țurțure. Mai scuteşte-mă.

– Mă bucur că te-a adus acasă, repetă Nell.

– Mda, bine, oftă Ripley, jucîndu-se cu terciul din farfurie, pe care-l transforma cu lingura într-un fel de peisaj lunar.

Dacă n-ar fi adus-o cu mașina acasă, n-ar fi pățit nimic, dar ar fi pierdut un ditamai sărutul. Nu că ar fi fost obsedată de acel sărut sau ceva...

– N-ai mai recunoaşte casa galbenă, continuă ea. Arată ca bîrlogul unui savant nebun. E plină de echipamente electronice și de computere. Nici nu mai ai unde să stai jos, decît la bucătărie. Tipul e absorbit complet de suceala lui. I-am găsit pînă și-un farmec voodoo, în torpedou. Ştie despre mine, încheie eagrăbită, ridicînd privirea spre Nell.

– Aha...

Nell trase aer în piept, fără zgomot.

– I-ai spus?

Ripley clătină din cap. Simțea o trepidație prin măruntaie și o irita.

– Ştia și gata. Ca și cum aș fi avut scris pe frunte „vrăjitoarea satului“. Pentru el e un subiect de-a dreptul academic. „Ei, foarte interesant, domnișoară ajutor de

şerif Todd, poate-mi faceți şi mie o vrajă ca s-o înregistrez."

– Ți-a cerut să faci vrăji?

– Nu, răspunse Ripley, frecîndu-şi fața cu mîinile. Nu, dar am... La naiba, m-a ofticat şi l-am... l-am ars.

– O, Doamne...

Cafeaua se legănă în ceaşca pe care Nell o puse brusc pe masă.

– Nu i-am dat foc, sau aşa ceva. I-am fript încheietura cu degetele.

Şi le privi.

Inofensive, obişnuite, poate puțin cam lungi, cu unghii scurte, nelăcuite.

Nimic deosebit.

Ucigătoare.

– Nu m-am gîndit ce făceam, nu conştient. Toată furia mi s-a adunat în căldură, iar căldura s-a adunat în degete. De-atîta vreme n-am mai avut nevoie să mă gîndesc, să-mi fac griji. În ultimele cîteva luni...

– De cînd te-ai deschis din nou, ca să mă ajuți pe mine, încheie încet Nell.

Ceasul cuptorului sună, făcînd-o să se ridice.

– Nu regret, Nell. Nici o clipă n-am regretat ce-am făcut. Eu hotărîsem şi aş mai face-o oricînd. Numai că mi-a fost mai greu să mă închid la loc. Nu ştiu de ce... Cred că...

„Nu vreau să recunosc de ce," preciză ea în gînd şi imediat alungă ideea.

– Asta e şi gata. Am provocat o vătămare fizică. A

trebuit s-o dreg, dar asta nu schimbă cu nimic faptul că am făcut-o.

– Cum a reacționat?

– Ca şi cum ar fi fost un fleac. Mi-a adus un pahar cu apă, efectiv m-a mîngîiat pe cap şi a continuat conversația ca şi cum n-aş fi făcut mai mult decît să vărs vin pe fața de masă. Omul ăsta are *cojones,* trebuie să recunosc.

Nell o mîngîie pe păr, ca şi cum ar fi mîngîiat un copil.

– Eşti prea aspră cu tine însăți. Eu nici nu mai ştiu cîte greşeli am făcut în ultimele luni, chiar şi îndrumată pas cu pas de Mia.

– Nu e momentul cel mai potrivit ca să-i pomeneşti numele.

Ripley se aplecă din nou peste farfurie şi reîncepu să mănînce.

– Dacă nu l-ar fi adus ea aici...

– Nu ea l-a adus, Ripley.

Unda slabă dar inconfundabilă de nervozitate din vocea lui Nell o făcu pe Ripley să-şi adune umerii.

– Iar dacă nu-i închiria casa galbenă, şi-ar fi găsit alta, sau ar fi stat la hotel. Ți-a trecut vreun moment prin minte că, închiriindu-i casa, acceptînd să stea de vorbă cu el, controlează situația într-o măsură de care altfel n-ar fi în stare?

Ripley deschise gura, apoi o închise la loc.

– Nu m-am gîndit. Şi ar fi trebuit s-o fac. Ei nu-i scapă niciodată nici o mişcare.

– Am să vorbesc şi eu cu el.

Lingura căzu în farfurie, cu zgomot.

– Asta-i cea mai proastă idee.

– M-am gîndit. I-a promis Miei că nu va folosi nici un nume real fără permisiunea oamenilor. Mă interesează munca lui, continuă ea, punînd fursecurile la răcit. Aş vrea să ştiu mai multe despre ceea ce face. Eu nu am aceleaşi sentimente ca tine faţă de ceea ce sînt.

– Nu-ţi pot spune ce să faci şi ce nu.

Ripley, însă, avea de gînd să se asigure că Mac nu forţa nota prea tare, sau într-o direcţie greşită.

– Zack ce părere are?

– El lasă totul în seama mea. Are încredere în mine şi mă respectă, ceea ce e la fel de minunat ca şi faptul că mă iubeşte. Nu sînt îngrijorată din cauza doctorului Booke.

– E mai parşiv decît pare, mormăi Ripley. Te duce cu zăhărelul să crezi că-i un căţelandru inofensiv. Dar nu e.

– Atunci, cum e?

– Deştept, şiret. A, are el şi calităţi de cătel, iar combinaţia te dă peste cap. Se uită la tine cu-o privire pierdută, de parcă s-ar întreba unde şi-a pus capul... Şi-n clipa următoare...

Nell se aşeză la loc.

– Şi-n clipa următoare?

– M-a sărutat.

Degetele lui Nell se agitară un moment cu nervozitate.

– Zău?

– Cică era vorba să fie o glumă. Ştii, parcă m-ar tras cu mulineta, şi s-a făcut ceaţă în mintea mea. Imediat, am avut senzaţia că mă înghiţea, încetul cu încetul.

– Mamă, Doamne!

– Nu-mi mai rămăsese nici un os în trup şi m-am pomenit lipită de el, în timp ce cu gura îmi făcea tot felul de chestii incredibile.

Expiră scurt, apoi inspiră prelung.

– Am sărutat mulţi bărbaţi şi ştiu că mă pricep. Da' cu ăsta n-am putut să ţin pasul.

– Phii... În fine.

Nell îşi trase scaunul mai aproape.

– Şi pe urmă ce s-a mai întîmplat?

– Am intrat cu nasu-n uşă.

Ripley se crispă.

– Mi-a venit să mor. Drept în uşă am intrat. *Zdrang!* Şi dom' doctor Romeo a venit politicos şi mi-a deschis-o. A fost prima oară cînd un sărut m-a făcut să mă simt ca o idioată, şi-o să fie şi ultima.

– Dacă te atrage...

– E drăguţ, bine clădit, sexy, sigur că mă atrage.

Ripley scutură rapid din cap.

– Da' nu asta-i problema. Nu trebuia să-mi las creierul să se dizolve doar dintr-un sărut. Problema e că n-am mai ieşit în lume de-o vreme. Au trecut peste patru luni de cînd am, ştii...

– Ripley, rîse scurt Nell.

– Cred că asta a fost ca o, nu ştiu cum să spun, o combustie spontană sau ceva. Are mişcări bune, *bum!*

Acum, cînd ştiu despre ce e vorba, pot să-i fac faţă.

Simţindu-se o idee mai bine, şterse ultimele urme de păsat din farfurie.

– Pot să-i fac faţă.

Mac prospecta librăria, răsfoind cărţi, privind coperţi. Citise destule despre Insula Celor Trei Surori, dar existau vreo două volume pe care încă nu le găsise.

Le vîrî sub braţ şi merse mai departe.

Găsi un volum elegat cu *„Sonetele din Portugalia"* de Elizabeth Barrett Browning, ultimul roman dintr-o serie cu vînători de vampiri care-i plăcea, două cărţi despre flora şi fauna locală şi un manual pentru vrăjitoare solitare. Plus alte două volume despre paranormal, în locul unora pe care le rătăcise... cine ştie pe unde.

Apoi, găsi un pachet de *Tarot Arthurian* foarte frumos.

Nu că ar fi făcut colecţie, sau aşa ceva.

Duse toate cărţile la casă, cu un zîmbet inocent.

– Excelentă librărie. Nu mă aşteptam să găsesc aşa ceva într-un orăşel.

– Pe-aici sînt multe la care oamenii nu se aşteaptă.

Lulu îl privi peste lentilele ochelarilor, încruntată, ca pentru a-l înştiinţa că-şi formase deja o părere despre el.

– Cash sau cont?

– Ăă, cont.

Mac îşi scoase portofelul, înclinînd capul ca să vadă titlul cărţii pe care o citea Lulu: *„Ucigaşi în serie – Minţile şi sufletele lor"*. Mamă, mamă!

– Cum e cartea?

– Prea multe braşoave psiho, prea puțin sînge. Tipii intelectuali nu prea au snagă.

– Mulți tipi intelectuali nu prea ies în lume. Stau mult în clasă şi puțin pe teren.

Mac se rezemă de tejghea, amical, ca şi cum Lulu i-ar fi oferit trandafiri, nu spini.

– Ați auzit de teoria că Jack Spintecătorul ar fi avut puteri supranaturale, iar dacă perioada lui londoneză a fost primul caz documentat de asasinate în serie, el ar mai fi trăit şi ucis şi în Roma, Galia, Britania...?

Lulu continuă să-l privească peste ramele ochelarilor, în timp ce factura cărțile.

– Nu înghit gogoşile astea.

– Nici eu. Dar povestea în sine e interesată. *„Spintecătorul – Crime de-a lungul timpului"*. Ipoteza susține că a fost primul care a folosit țapul fără coarne – sacrificiul uman, explică el cînd ochii lui Lulu se îngustară – în magia rituală. Magie neagră. Foarte neagră.

– Asta căutați pe-aici? Sacrificii sîngeroase?

– Nu, doamnă. Wicca nu foloseşte sacrificiile de sînge. Vrăjitoarea albă nu face rău nimănui.

– Mă cheamă Lulu. Nu mă numi „doamnă", îi ceru ea, ridicînd puțin nasul. Te dai deştept, nu-i aşa?

– Mda. Şi, uneori, asta-i irită pe oameni.

– Cu mine, ai greşit adresa, băiete. Nu-s vrăjitoare.

– Nu, ai crescut doar una. Cred că a fost interesant s-o vezi pe Mia crescînd. Şi pe Ripley.

Începu să-şi aranjeze alene cumpărăturile.

– Au cam aceeaşi vîrstă, nu-i aşa?

„Mda," îşi spuse Lulu, „e foarte deştept."

– Şi ce-i cu asta?

– Ştii cum e, cu tipul intelectual. Sîntem plini de întrebări. Aş dori să-ți iau un interviu, dacă Mia n-are nimic împotrivă.

Prudența intră în conflict cu încîntarea.

– Pentru ce?

– Zi-i interes omenesc. Majoritatea oamenilor nu înțeleg structura obişnuită, cotidiană, a unei femei neobişnuite. Chiar dacă au vederi deschise față de ceea ce e extraordinar, tind să creadă că obişnuitul, simplul, nu există. N-au teme la matematică, nu sînt consemnate pentru că au venit acasă după ora stingerii, n-au alături pe nimeni de care să se rezeme.

Lulu îi luă din mînă credit cardul.

– Ai planuri personale cu Mia?

– Nu. Dar ştiu că-mi.place să mă uit la ea.

– N-am timp să stau de vorbă cu un colegian pentru teza lui semestrială.

Lulu observă că Mac semnă cecul de credit, fără să se uite la suma de plată.

– Am să-ți plătesc.

Auzi din mintea ei un sunet slab, de casă de marcat: *sfrrr- CLING!*

– Cît?

– Cincizeci ora.

– Ce, eşti prost?

– Nu. Căptuşit.

Clătinînd din cap, Lulu îi dădu punga cu cărți.

– Am să mă gîndesc.

– Bine. Mulțumesc mult.

După ce Mac ieşi, Lulu clătină iar din cap. O plătea ca să vorbească. Asta le întrecea pe toate!

Încărcat cu echipamente portabile, Mac înainta prin zăpada aşternută pe pămînt, în pădurea de lîngă casă. Raportul poliției şi articolele din ziar menționau acel loc ca fiind cel unde fugise Nell cînd Evan Remington îi atacase pe ea şi Zack Todd.

Scanase deja bucătăria, locul atacului. Nu găsise energie negativă, nici reziduuri de violență, semn că Nell sau Mia purificaseră casa.

Spera ca în pădure să mai găsească urme.

Trecu peste un pîrîiaş ale cărui ape îşi croiau drum printre bolovani şi sloiuri de gheață.

Deşi contoarele nu înregistrau nimic anormal, Mac simțea ceva. Avu nevoie de un moment pentru a-şi da seama că nu era decît liniştea. Numai pacea şi plăcerea.

Deşi detesta să strice starea, încercă să-şi imagineze fuga prin întuneric, din calea unui om violent. Un om înarmat cu un cuțit deja plin de sînge.

Ticălosul! Ticălosul o fugărise. Un lup turbat după o căprioară.

Pentru că prefera s-o vadă moartă, decît scăpată de el.

Prefera să-i taie beregata cu cuțitul, decît să piardă ceea ce considera el a fi proprietatea lui.

Furia se răzvrătea într-însul, fierbinte, clocotitoare. Aproape că simțea mirosul sîngelui, al urii. Al fricii.

Absorbit, avu nevoie de cîteva momente ca să-şi dea seama că senzorii îşi ieşiseră din minți.

– Iisuse!

Făcu un salt înapoi, se scutură şi-şi regăsi într-o clipă sîngele rece.

– Aici. Chiar aici.

Începu să străbată zona, folosind un alt aparat pentru a măsura distanța, raza, diametrul.

Îngenunchind în zăpadă, înregistră, calculă, consemnă. Analiză, în timp ce numerele şi acele indicatoare ale instrumentelor se agitau nebuneşte.

– Cea mai mare sarcină, energie pozitivă aproape pozitivă, acoperă o suprafață de douăsprezece picioare, într-un cerc perfect. Majoritatea riualurilor de origine paranormală implică cercuri protectoare. Acesta e cel mai puternic pe care l-am găsit vreodată.

Vîrîndu-şi instrumentele în buzunare, începu să scurme cu mîinile prin zăpadă.

Cînd termină de descoperit o porțiune rezonabilă din cercul energetic, avea fruntea scăldată de sudoare.

– Sub zăpadă nu sînt semne. Nici simboluri. Va trebui să mă întorc cu o lopată, ca să descopăr tot cercul. Dacă ăsta a fost făcut în noaptea arestării lui Evan Remington, înseamnă că datează de peste două luni şi a fost închis ritual în aceeaşi noapte. Totuşi, se înregistrează un ecou pozitiv, la valoarea stabilă de şase virgulă doi pe scala mea.

Şase virgulă doi! Cifrele îi ţipau în minte. Ce mai bombă!

– Experienţele mele anterioare, cu un cerc activ în timpul unui ritual iniţiatic, au înregistrat maximum cinci virgulă opt. De confruntat datele.

Se ridică din nou în picioare, cu hainele pline de zăpadă, şi începu să facă fotografii.

Scăpă reportofonul din mînă, înjură, îl căută un timp prin nămeţi, îngrijorat să nu se fi stricat.

Dar nimic nu-i putea risipi emoţia. Stătea în pădurea tăcută, întrebîndu-se dacă nu cumva nimerise peste inima celor Trei Surori.

O oră mai tîrziu, fără a se osteni să treacă pe la casa galbenă, Mac mergea cu greu pe plaja înzăpezită.

Fluxul se ridicase, se retrăsese şi luase cu el o parte din zăpadă.

Dar frigul şi umezeala compactaseră zăpada rămasă, întărind-o ca piatra.

Aici, văzduhul era departe de a fi liniştit.

Dinspre mare suflau rafale de vînt îngheţat. În ciuda îmbrăcăminţii groase, Mac începea să simtă frigul la degetele de la mîini şi de la picioare.

Se gîndi într-o doară la un duş fierbinte, la o cafea şi mai fierbinte, în timp ce examina zona unde-şi amintea că o văzuse pe femeia misterioaă, în prima lui noapte pe insulă.

– Ce naiba faci?

Întorcîndu-se, o văzu pe Ripley stînd lîngă dig.

Îl cam stingheri faptul că, imediat ce o zărise, în gînd i se ivise sexul cel mai fierbinte.

– Lucrez. Dar tu?

Ripley îşi propti mîinile în şolduri. Ochii nu i se vedeau, acoperiți de ochelarii negri.

Mac îşi dorea să nu şi-i fi uitat pe ai lui, căci zăpada strălucea orbitor la soare.

– La ce lucrezi? La un număr cu Omul-Zăpezilor?

– Yeti nu e indigen din partea asta a lumii.

– Uită-te la tine cum arăți, Cărticel.

Mac coborî privirea. Era, într-adevăr, acoperit cu zăpadă. Şi ştia ce-l aştepta cînd urma să se dezbrace pentru duş.

– Cred că m-a furat munca, ridică el din umeri.

– Ai auzit vreodată de degerături? întrebă sec Ripley.

– Încă îmi mai simt degetele de la picioare, dar îți mulțumesc pentru că te gîndeşti la mine. Ce-ai zice de-o cafea?

– N-am la mine, întîmplător.

– Îți fac eu cinste cu-o ceaşcă.

– Lucrez.

– Poate că am degerat totuşi.

Ridică privirea spre ea, cu o expresie rugătoare.

– N-ar fi datoria ta de polițist să mă conduci într-un loc cald şi adăpostit?

– Nu neapărat. Pot da un telefon la clinică.

– Bine, unu-zero.

Mac se săltă pe dig, amintindu-şi la timp să-şi apere aparatul foto agățat la gît, şi se aşeză lîngă ea.

– Unde te duceai?

– De ce?

– Mă gîndeam că, oriunde ai merge, s-ar găsi o cafea.

Ripley oftă. Mac arăta îngheţat bocnă şi ridicol de adorabil.

– Bine, vino. Oricum mă duceam la secţie.

– Azi-dimineaţă nu te-am văzut la sală.

– Am venit mai tîrziu.

– Nici prin sat nu te-am văzut.

– Mă vezi acum.

Observă că Ripley mergea cu paşi lungi. Abia dacă trebuia să-şi controleze mersul, pentru a ţine pasul cu ea.

În faţa secţiei, Ripley se opri şi-l măsură cu privirea.

– Scutură-ţi zăpada de pe bocanci.

Mac se supuse, răspîndind în jur o mică ninsoare, de pe canadiană şi pantaloni.

– Of, pentru numele lui Dumnezeu! Întoarce-te.

Ripley îl scutură de zăpadă, încruntîndu-se. Apoi, îi observă zîmbetul.

– De ce te hlizeşti?

– Poate că-mi place să fiu atins. Vrei să te scutur şi eu pe tine?

– Auzi, ia vezi, că poate nu mai primeşti cafeaua aia.

Deschise uşa şi fu amarnic dezamăgită să vadă că Zack nu era înăuntru.

Îşi scoase mănuşile, canadiana şi fularul, în timp ce Mac făcea acelaşi lucru.

– Ce naiba te-a apucat să te tîrăşti prin zăpadă?

– Chiar vrei să ştii?

– Cred că mai bine nu.

Ripley se duse la cafetieră şi turnă ultimele două ceşti.

– Am să-ți spun oricum. Înainte am fost în pădure şi am găsit locul unde v-ați... ocupat de Remington, în noaptea aceea.

Stomacul lui Ripley execută un mic salt, încleştîndu-se – senzație pe care Mac părea s-o i-o provoace cu regularitate.

– De unde ştii că l-ai găsit?

Mac îi luă ceaşca de cafea din mînă.

– Asta-i treaba mea, să ştiu. Ați închis cercul, nu-i aşa?

– Despre chestiile astea vorbeşte cu Mia.

– Doar da sau nu, nu-i greu să răspunzi.

– Da.

O îmboldea curiozitatea.

– De ce?

– Fiindcă există un ecou energetic. Fără precedent în experiența mea. Magie foarte puternică.

– Ți-am mai spus, ăsta-i domeniul Miei.

Cu răbdare, Mac suflă în cafeaua fierbinte.

– Aveți vreun motiv anume, voi două, pentru care nu vă înțelegeți, sau e o animozitate aşa, în general?

– Este şi concretă, şi în general, şi nu te priveşte.

– Okay.

Sorbi din cafea.

Avea gust de noroi fierbinte, dar băuse cafele şi mai rele.

– Vrei să iei cina diseară?

– Da, asta şi am de gînd să fac.

Colţurile gurii lui Mac tresăriră.

– Cu mine, voiam să spun.

– Dacă-i pe-aşa, nu.

– Îmi va fi greu să găsesc o cale de a te săruta din nou la despărţire, dacă înainte nu luăm cina împreună.

Ripley se rezemă de măsuţa cu cafetiera.

– A fost un caz izolat.

– S-ar putea să te răzgîndeşti, după ce facem o pizza pe din două.

Începuse deja să se răzgîndească. Doar privindu-l, simţea cum îi venea pofta de mîncare.

– Te pricepi şi la altele tot atît de bine ca şi la sărutat?

– Şi cum vrei să răspund la asta fără să par un idiot?

– Că bine zici. Dacă, de pildă, am împărţi o pizza altă dată? Într-un asemenea caz, munca ta şi legăturile ei cu mine nici nu vor intra în discuţie.

– Pot fi de acord, răspunse el, întinzîndu-i mîna.

Ripley se gîndi să i-o ignore, dar i se părea o laşitate. Îi strînse mîna şi, cu nespusă uşurare, constată că nu se simţea decît contactul firesc între două palme.

Mac, însă, nu-i dădu drumul.

– Cafeaua asta e infectă, spuse el.

– Ştiu.

Ceea ce se întîmpla era absolut firesc, îşi spuse Ri-

pley. Acea înfierbîntare a sîngelui, pofta de bărbat a femeii. Fiorul de anticipație, amintirea isprăvilor de care era capabilă gura lui.

– Of, la naiba!

Şi veni la pieptul lui.

– Hai, fă-o!

– Speram să spui asta.

Mac puse cafeaua jos. De astă dată, îi cuprinse uşurel fața în mîini, cu o atingere uşoară a degetelor care-i făcea pielea să vibreze.

Gura lui o atinse pe a ei, apăsă, şi-i trimise creierul de-a dura.

– Băi nene... Mac! Da' ştiu că te pricepi.

– Mulțumesc.

O cuprinse cu o mînă de ceafă.

– Şi-acum, taci, da? Încerc să mă concentrez.

Ripley îl cuprinse cu brațele pe după mijloc şi se lipi de el, savurînd senzația.

Printre gene, văzu că Mac ținea ochii deschişi, ațintiți asupra ei. O făcea să se simtă ca şi cum ar fi fost singura femeie din lume. O nouă premieră.

Niciodată nu mai avusese nevoie de asemenea sentimente din partea unui bărbat, iar primirea lor era ca o mîngîiere mătăsoasă.

Degetele de la ceafă începeau s-o frămînte, uşor, încet, găsind puncte ciudate de a căror existență Ripley nu ştiuse. Mac îşi schimbă poziția capului, experimentînd parcă, şi o împinse de la plăcere la dorință.

Aproape că se tîrî peste el, se tîrî în el.

Inima îi bubuia în piept, sîngele-i arunca fulgere prin trup.

O ținu astfel un moment, trebuia s-o țină, tremurînd, pînă cînd își regăsi echilibrul și o împinse îndărăt cu mîini nesigure.

– Okay...

Ripley trase aer în piept.

– Mamă! Ce-i al tău, i-al tău. Ce-ai făcut, ai studiat tehnici sexuale exotice, sau ce?

– De fapt...

Mac își drese glasul. Avea nevoie, *mare* nevoie, să se așeze.

– Într-un fel, și doar pe lîngă cercetările principale.

Ripley îl privi cu ochi mari.

– Nu cred că glumești.

– Ritualurile și cutumele sexuale reprezintă adesea o parte importantă din... Dar ce-ar fi să-ți arăt?

– Nnț! întinse ea o mînă, oprindu-l. Sînt în timpul programului și deja ai reușit să-mi aprinzi sîngele. Te voi anunța cînd am să fiu gata pentru pizza aia.

– Acordă-mi cinci minute, și vei fi gata.

Făcu un pas înainte, pînă cînd pieptul i se propti de palma ei.

– Nici o șansă. Ia-ți haina și dispari de-aici.

Un moment, Ripley nu crezu că avea să se supună. Apoi, ca prin farmec, Mac făcu un pas înapoi.

– Cînd va sosi momentul, să știi că mie-mi place pizza mare și cu multe umpluturi.

– Curios, și mie la fel.

– Atunci e mai simplu.

Îşi luă canadiana pe el şi-şi agăţă aparatul de fotografiat la gît.

– Mi-a făcut plăcere să te întîlnesc, domnişoară ajutor de şerif Todd. Îţi mulţumesc pentru cafea.

– Sîntem la dispoziţia populaţiei, domnule doctor Booke.

În stradă, Mac îşi puse pe cap fesul de ski. Se hotărî să se întoarcă pe plajă şi să se arunce aşa cum era în apa rece ca gheaţa.

Dacă nu se îneca, măcar avea să se răcorească.

CAPITOLUL 6

Era nevoie de multe vorbe iscusite şi multă unsoare pentru o droaie de palme, precum şi de tenacitatea unui pitbull.

Dar Jonathan Q. Harding era dispus să investească toate aceste elemente cînd mirosea un subiect fierbinte.

Instinctul, pe care şi-l considera cel mai bun în meserie, îi spunea că Evan Remington urma să fie rampa lui spre reportajul deceniului.

Şi nu doar incandescenţa scandalului, care mai continua şi acum să arunce cîteva scîntei. Toate aspectele lui Remington însuşi – cum îşi ascunsese faţa aceea violentă, de lume, de clienţii lui distinşi de la Hollywood, de crema societăţii – fuseseră exploatate de Harding pînă la prăsele.

Chiar şi majoritatea detaliilor despre felul cum fugise frumoasa lui soţie, riscîndu-şi viaţa pentru a scăpa de violenţele şi de ameninţările lui, erau acum cunoscute în amănunt.

Harding nu-şi pierdea vremea cu lucruri cunoscute.

Scormonise pe ici pe colo şi obţinuse destule informaţii care confirmau unde fugise Helen Remington, cum fugise, unde lucrase şi locuise în primele opt luni de după ce-şi aruncase Mercedes-ul de pe faleză. Cum îşi vopsise părul, cum îşi schimbase numele.

Putea să scrie cîte ceva şi despre toate astea.

Dar ceea ce-l aţîţa era perioada dintre debarcarea ei pe bucata aceea de pămînt din Atlantic şi momentul cînd Remington fusese tîrît în celulă.

Acolo, lucrurile pur şi simplu nu se legau, nu se potriveau destul de bine pentru ca Harding să declare capitolul încheiat.

Sau, poate, se potriveau prea bine.

Remington îi dă de urmă. O simplă coincidenţă. O bate. Apare eroul – şeriful local şi noul ei iubit.

Drept răsplată pentru deranj, e înjunghiat, dar continuă să se zbată ca s-o salveze. Îl ia în primire pe Remington în pădure, îl convinge să nu mai taie beregata frumoasei eroine. Îl cară la închisoare şi se duce la doctor să-l coasă.

Băiatul bun salvează fata. Băiatul rău ajunge într-o celulă capitonată.

Băiatul bun se însoară cu fata. Şi trăiesc fericiţi pînă la adînci bătrîneţi.

Povestea, cu toate perspectivele ei, apăruse prin toate ziarele săptămîni de-a rîndul după arestarea lui Remington. Şi pînă la urmă, la fel ca majoritatea subiectelor de senzaţie, se răsuflase.

Dar continuau să circule zvonurile. Zvonuri pe care nimeni nu le putea confirma, sugerînd că în pădure se întîmplase mai mult decît arestarea la ţanc.

Şoapte despre vrăjitorie. Despre magie.

Harding fusese dispus să respingă ideea, poate să-i acorde doar cîţiva cuadraţi, dar numai pentru caracterul ei inedit. La urma urmei, Remington era nebun de legat. Declaraţiile lui despre noaptea aceea, pentru care Harding plătise bani graşi, nu puteau fi luate în serios.

Şi totuşi...

Doctorul MacAlister Booke, acel Indiana Jones al paranormalului, se instalase temporar pe Insula Celor Trei Surori.

Oare asta nu făcea să se ciulească urechile?

Harding ştia că Booke nu era omul care să-şi piardă vremea de pomană. Îşi croia drum prin jungle, bătea mile întregi de deşert, escalada munţi, pentru a-şi face cercetările în neobişnuitul domeniu pe care şi-l alesese. Şi, de cele mai multe ori, pe propriii lui bani, din care avea o droaie.

Dar nu-şi pierdea timpul degeaba.

Depista mai multe aşa-zise vrăji decît confirma, dar cînd le confirma, oamenii îi dădeau atenţie. Oameni deştepţi.

Dacă şuşotelile alea n-ar fi avut nici un temei, de ce

să se fi dus pe insulă? Helen Remington – pardon, Nell Channing Todd – nu se referise la nimic de soiul ăsta. Vorbise cu poliția, desigur, dar în declarația ei nu se menționa nimic despre vrăjitorie. Şi nici în comunicatul de presă transmis mai tîrziu de avocații ei.

Dar MacAlister Booke găsise Insula Celor Trei Surori demnă de a-şi sacrifica timpul pentru ea. Iar acest lucru îl incita pe Harding. îl incita suficient ca să fi citit personal despre insulă, despre legendele şi folclorul ei.

Iar nasul lui de reporter mirosise un subiect. Un subiect mare, gras şi suculent.

Mai încercase, fără succes, să-i ia interviuri lui Mac. Familiile MacAllister şi Booke erau putred de bogate, influente şi extrem de conservatoare. Cu puțină cooperare, putea să genereze o serie de articole consistente despre familie şi urmaşul ei vînător de vrăjitoare.

Dar nimeni nu cooperase – şi cu atît mai puțin Booke însuşi.

Iar asta îl rodea.

Totuşi, nu trebuia decît să găsească pîrghia potrivită şi să descopere presiunea necesară pe care trebuia s-o exercite. Harding era convins că Remington însuşi l-ar fi ajutat să înlăture capacul.

După aceea, se putea ocupa singur de celelalte.

Harding mergea pe coridorul casei de nebuni, cum o numea el în sinea lui. Remington fusese declarat bolnav mintal, ceea ce-i salvase pe contribuabili de costurile unui proces prelungit şi detaliat şi-i frustrase de multe

bucățele grase pe care le-ar fi putut răspîndi mass-media.

Esențialul era că arma folosită împotriva şerifului de pe insulă păstrase amprenmtele lui Remington.

Şeriful şi doi martori, inclusiv ajutoarea lui, dăduseră declarații atestînd să Remington ținuse acel cuțit la gîtul soției lui, amenințînd-o cu moartea.

Mai mult decît atît, Remington nu numai că mărturisise, ci urlase despre asasinat, îndrugînd vorbe fără şir despre moartea care numai ea îi va despărți şi zbierînd că vrăjitoarea adulteră trebuia să fie arsă pe rug.

Desigur, mai răcnise el multe – despre ochi arzători, fulgere albastre, şerpi care i se tîrau pe sub piele.

Punînd la un loc probele materiale, declarațiile martorilor şi propriile lui bîiguieli, Remington se alesese cu o cameră în secția zăbrelită şi păzită a balamucului.

Ecusonul de vizitator al lui Harding se legăna pe reverul sacoului de la costum. Cravata, în nuanța exactă a cărbunelui, avea un nod impecabil.

Părul îi era negru, înspicat cu argintiu şi tuns meticulos în jurul chipului său pătrat şi rumen. Avea trăsături colțuroase şi ochi căprui care tindeau să dispară cînd zîmbea. Gura îi era subțire şi, cînd era iritat, părea să nu mai aibă buze.

Dacă fața şi glasul său ar fi fost cît de cît mai atrăgătoare, Harding ar fi avut şanse să răzbească în lumea actualităților de televiziune.

Îşi dorise cîndva acest lucru, la fel cum unii băieți visează la acea primă atingere a unui sîn de femeie. Cu

poftă, cu patimă. Dar obiectivul camerei de luat vederi nu-i era prieten. Îi accentua trăsăturile şi-i făcea trupul scund şi îndesat să semene cu un ciot de copac.

Glasul, după cum îi spusese cîndva un sunetist slobod la gură, îi suna ca al unei gîşte rănite încercînd să dea un recital.

Pierderea crudă a acestui vis din copilărie îl ajutase pe Harding să devină reporterul de ziar care era acum. Nemilos şi rece ca un sloi de gheaţă.

Ascultă ecoul încuietorilor deblocate, al uşilor grele deschise. Le ţinu minte, pentru a le descrie în relatarea vizitei, dangătul metalic lugubru, chipurile nepătrunse ale gardienilor şi ale personalului medical, straniul miros dulceag al nebuniei.

Aşteptă în penultima cameră. Acolo avea loc un control final. Lîngă uşă stătea un asistent, cu cîteva monitoare pe birou.

Cei internaţi în acea secţie, află Harding, erau supravegheaţi douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Cînd intra la Remington, şi el însuşi urma să fie privit. Recunoscu că acest lucru îl mai liniştea.

Ultima uşă se deschise. Lui Harding i se aminti că avea treizeci de minute.

Intenţiona să le fructifice la maximum.

Evan Remington nu arăta ca omul pe care Harding se obişnuise să- l vadă în paginile lucioase ale revistelor sau în imaginile color ale televizoarelor.

Stătea pe un scaun, îmbrăcat într-o salopetă porto-

calie, cu trupul drept ca un vătrai. Încheieturile mîinilor îi erau imobilizate.

Părul lui, cîndva auriu şi bogat, era acum de un galben şters, tuns scurt.

Chipul atrăgător de altădată se buhăise, de la mîncarea de spital, de la medicamente, de la lipsa tratamentelor cosmetice.

Gura îi atîrna moale, iar ochii-i erau morţi ca ai unei păpuşi.

Îl tranchilizaseră, presupuse Harding. Ia un sociopat de factură medie, îndeasă-i în cap cîteva psihoze şi tendinţe violente, iar drogurile le vor rezolva pe toate.

Dar nu se aşteptase să fie nevoit să-şi croiască drum prin labirintul chimic, spre creierul lui Remington.

Lîngă uşa din spatele lui Remington stătea un gardian cu un aer plictisit. Harding se aşeză lîngă comptoar, privind printre gratii.

– Domnule Remington, mă numesc Harding, Jonathan Q. Harding. Cred că mă aşteptaţi azi.

Nici un răspuns. Harding înjură în sinea lui. Nu putuseră aştepta să-i dea pastilele doborîtoare pînă după interviu?

– Ieri am vorbit cu sora dumneavoastră, domnule Remington.

Nimic.

– Cu Barbara, sora dumneavoastră.

Un fir subţire de salivă se prelingea din colţul gurii lui Remington. Harding evită să-l privească.

– Speram să putem vorbi despre fosta dumneavoas-

tră soție, despre ceea ce s-a întîmplat pe Insula Celor Trei Surori în noaptea cînd ați fost arestat. Lucrez pentru „*First Magazine*".

Încă mai lucra. Redactorii şefi deveneau mult prea delicați şi zgîrciți pentru gusturile lui.

– Vreau să scriu un articol despre dumneavoastră, domnule Remington. Ca să prezentăm şi varianta dumneavoastră. Sora dumneavoastră doreşte foarte mult să-mi vorbiți.

Acest lucru nu era tocmai adevărat, dar Harding o convinsese pe Barbara că un interviu ar fi putut duce la un articol binevoitor, care la rîndul lui ar fi sporit şansele acțiunii intentate de ea pentru a-şi muta fratele într-o instituție particulară.

– S-ar puta să vă ajut, domnule Remington. Evan, se corectă el, *vreau* să te ajut.

Nu obținu alt răspuns decît privirea moartă şi tăcută. Golul total din ochii aceia îi stîrnea fiori reci.

– Plănuiesc să discut cu toți cei care au fost implicați, să încheg o povestire rotundă. Voi vorbi cu fosta ta soție. Voi obține un interviu cu Helen.

La auzul acestui nume, ochii stinşi pîlpîiră.

Deci, tot e cineva acasă, îşi spuse Harding, aplecîndu-se uşor înainte.

– Vrei să-i spun ceva lui Helen din partea ta? Ai vreun mesaj pentru Helen?

– Helen.

Glasul era scrîşnit, abia mai sonor decît o şoaptă. Harding îşi spuse că de aceea simțea un deget de

gheață gîdilîndu-l pe șira spinării la auzul lui.

– Da, Helen. Am s-o văd pe Helen foarte curînd.

– Am omorît-o.

Gura moale se arcui într-un zîmbet stupefiant de strălucitor.

– În pădure, pe întuneric. O omor în fiecare noapte, fiindcă se tot întoarce. Tot rîde de mine, așa că o omor.

– Ce s-a întîmplat în noaptea aceea, în pădure? Cu Helen?

– A fugit de mine. Știi, e nebună. Altfel, de ce să fugă, cum să creadă că putea să-mi scape? A trebuit s-o omor... Îi ardeau ochii...

– Fulgere albastre? Ardeau ca niște fulgere albastre?

– Nu era Helen.

Ochii lui Remington săgetară ca două păsări negre la un semnal.

– Helen era cuminte și ascultătoare... Știa cine era șeful... Știa...

În timp ce vorbea, începu să zgîrie cu degetele brațele scaunului.

– Cine era?

– O vrăjitoare. Au venit din iad, cu toatele. Atîta lumină, așa de multă lumină... Mă orbeau, mă blestemau... Șerpi, pe sub piele... Șerpi... Cerc de lumină... Cerc de sînge... Nu-l vezi?

Un moment, putu să-l vadă. Limpede ca sticla și înspăimîntător. Harding fu nevoit să-și stăpînească un fior.

– Cine erau „toate"?

– Toate sînt Helen.

Remington începu să rîdă, ascuțit, isteric, făcînd pielea lui Harding să se încrețească pe trup şi să i se zbîrlească firele de păr.

– Toate erau Helen... Ardeți vrăjitoarea...! O omor în fiecare noapte... În fiecare noapte, da' se tot întoarce...!

Acum urla de-a binelea, aşa că Harding, care văzuse destule orori la viața lui, sări înapoi, chiar cînd gardianul se repezea înainte.

Un dement, îşi spuse el, în timp ce asistenții îl scoteau pe Remington din cameră. Nebun de legat.

Dar... dar...

Mirosul articolului era prea ispititor ca să-i reziste.

CAPITOLUL 7

Unii oameni pot fi neliniştiți la gîndul că-şi vor petrece seara în casa unei vrăjitoare. Neliniştiți fiind, pot lua la ei mătrăgună, sau un buzunar plin de sare.

Mac se duse înarmat cu reportofonul, caietul şi o sticlă de Cabernet. Aşteptase cu răbdare în prima săptămînă pe insulă, sperînd această primă invitație.

Se pregătea să ia cina cu Mia Devlin.

Răbdarea şi politețea îşi arătaseră roadele, iar Mia îl invitase la cină pe un ton firesc. Mac acceptase, pe un ton la fel de firesc.

Ardea de nerăbdare. Avea să-i pună atîtea întrebări, mai ales întrucît Ripley se închisese în sine de fiecare dată cînd încerca s-o chestioneze. Iar pe Nell încă nu o abordase.

Două avertismente de la două vrăjitoare îl convinseseră. Trebuia să aştepte pînă cînd Nell venea spre el, sau pînă cînd drumul era liber.

Timp avea destul. Şi încă mai ținea acel as în mînecă.

Îi plăcea cum arăta casa, veche, de piatră, pe creasta falezei, ținînd piept timpului şi mării.

Frontispiciile meşteşugite, veranda romantică, turnulețele misterioase. Fasciculul alb de lumină al farului tăia întunericul ca o lamă lată, măturînd marea, casa de piatră, pîlcul de copaci.

Era un loc singuratic, îşi spuse Mac în timp ce-şi parca maşina. Aproape arogant de izolat şi de o frumusețe neîndoielnică. I se potrivea de minune.

În clipa cînd uşa se deschise, Mac avu confirmarea.

Mia purta o rochie verde ca pădurea, din acelea care acoperă femeia de la gît pînă la glezne şi totuşi reuşea să-i spună bărbatului că tot ceea ce se ascunde dedesubt e perfect. Fascinant.

La urechi şi pe degete îi scînteiau pietre. Un disc cu încrustații lucea pe un lanț de argint împletit, ajungîndu-i pînă aproape de talie. Picioarele îi erau goale.

Mia zîmbi, întinzîndu-i mîna.

– Mă bucur că ai putut veni, şi ai adus şi daruri.

Luă sticla de vin. Observă că era marca ei favorită.

– De unde-ai ştiut?

– Hmm? A, vinul... Meseria mă obligă să obțin date exacte.

Rîzînd, Mia îl trase în casă.

– Bine ai venit în căminul meu. Dă-mi voie să-ți iau haina.

Degetele ei îi atinseră brațul. Ca un fel de test, pentru amîndoi.

– Fă-te comod. Am să destup vinul.

Cam ameţit, Mac intră într-o cameră mare, unde ardea viu focul. Camera era plină de culori bogate, lemnărie lucitoare şi sticlă.

Covoare vechi şi decolorate stăteau întinse pe podelele late. Recunoştea bogăția – confortabilă, cu gust şi oarecum feminină. Într-o vază înaltă erau puse flori, crini cu petalele în formă de stea, albe ca zăpada de-afară.

Aerul mirosea a crini şi a el. Chiar şi un mort şi-ar fi simțit sîngele încălzindu-se.

Pe rafturi, printre sticluțe atrăgătoare, cristale şi diferite statuete, erau aliniate cărți. Le privi atent. Lecturile unei persoane ajutau la cunoaşterea acesteia.

– Sînt o femeie practică.

Mac tresări. Mia intrase fără zgomot, ca fumul.

– Poftim?

– Practică, repetă ea, punînd pe masă tava cu vinul şi paharele. Cărțile sînt o pasiune, aşa că am deschis magazinul ca să scot şi un profit din pasiunea mea.

– Ai o pasiune cam eclectică.

– Canalele singulare sînt prea monotone.

Mia turnă vinul în pahare şi se apropie, fără să-i scape o clipă ochii din privire.

– Eşti de acord, din moment ce şi interesele dumitale sînt atît de diversificate.

– Da. Mulțumesc.

– Atunci, pentru diversitatea de interese!

Cu ochii veseli, îşi atinse paharul de al lui.

Apoi se aşează pe canapeaua joasă, cu un zîmbet, bătînd perna de lîngă ea.

– Hai, ia loc. Spune-mi ce părere ai despre insulița noastră din largul mării.

Mac se întrebă dacă în cameră era prea cald, sau dacă acea căldură iradia dinspre Mia, oriunde se ducea. Totuşi, se aşează.

– Îmi place. Satul este destul de cochet, fără a fi dulceag, iar oamenii sînt destul de prietenoşi, fără a fi băgăreți. Librăria adaugă o undă de sofisticare, marea contribuie cu măreția ei, iar pădurile, cu misterul. Mă simt bine aici.

– Iar în casa mea galbenă te simți la fel de bine?

– Cu atît mai mult. Am lucrat deja considerabil.

– Şi dumneata eşti un suflet practic, nu-i aşa, MacAllister?

Mia sorbi din vin, la fel de roşu ca buzele ei.

– În ciuda a ceea ce mulți oameni ar considera caracterul nepractic al domeniului pe care ți l-ai ales.

Mac avu senzația că-l strîngea gulerul cămăşii.

– Cunoaşterea este întotdeauna practică.

– La fel ca şi ceea ce cauți să descoperi cu ajutorul ei. Ştiința.

Mia îşi strînse picioarele sub trup, atingîndu-i în treacăt piciorul cu genunchii.

– O minte iscoditoare este foarte atractivă.

– Mda... Mă rog...

Luă o sorbitură din vin. Îl înghiți convulsiv.

– Cum stai cu... apetitul?

Mac se înroşi în obraji.

– Cu apetitul?

Era absolut încîntător, conchise Mia.

– De ce nu trecem în sufragerie? Am să te hrănesc.

– Bine. Excelent.

Mia îşi întinse picioarele, atingîndu-l din nou pentru cîteva momente.

– Adu vinul, frumosule.

Singurul lui gînd limpede fu: „Fir-aş al naibii!"

Sufrageria ar fi trebuit să pară formală, austeră, cu masa ei imensă de mahon, gheridoanele late şi scaunele cu spătar înalt.

Dar era la fel de primitoare ca salonul. Culorile erau şi aici calde, nuanțe închise de Bordeaux amestecate cu tonuri aurii închise.

Pe masă stătea o coastă suculentă de miel, la lumina unei duzini de lumînări.

În timp de mîncau, Mia conduse conversația pe tărîmul literaturii, al artelor plastice, teatrului, privindu-l tot timpul cu cea mai măgulitoare atenție.

Felul ei de a-l privi, direct, adînc, în plin, era de-a dreptul hipnotic.

Provenea dintr-o familie bogată, la fel ca el.

Nu aparținea nici unei convenții, grupări sau organizații şi trăia singură, liniştită, în locul unde se născuse.

Nu se căsătorise niciodată, nici nu trăise cu vreun bărbat.

Mac se mira că o femeie cu o sexualitate atît de evidentă şi de elegantă nu o făcuse.

– Îţi place să călătoreşti, spuse ea.

– În lume sînt atîtea de văzut. Cred că mi-a plăcut mai mult înainte de treizeci de ani Fiorul de a-mi face bagajele şi a o lua la picior cînd mi se năzărea, sau cînd aveam nevoie.

– Şi viaţa la New York? Emoţia, stimulii.

– Are avantajele ei. Dar munca mea se poate desfăşura oriunde. Mergi des la New York?

– Nu. Rareori plec de pe insulă. Am aici tot ce-mi doresc.

– Muzee, teatre, galerii?

– Nu mă prea atrag. Prefer falezele mele, pădurea mea, munca mea. Şi grădina mea, adăugă. Păcat că e iarnă, altfel am fi făcut o plimbare prin grădină. Acum, trebuie să ne mulţumim cu cafeaua şi desertul în salon.

îl tratã cu profiterol, nespus de gustos. Îi oferi brandy, pe care Mac îl refuză. Undeva în casă, o pendulă bătu ora, în timp ce Mia se ghemuia din nou pe canapea, lîngă el.

– Eşti un om cu multă voinţă şi putere de reţinere, nu-i aşa, domnule doctor Booke?

– Nu sînt sigur că m-am gîndit vreodată la asta. De ce?

– Fiindcă te afli în casa mea, singur cu mine, de peste două ore. Te-am îndopat cu vin, lumină a lumî-

nărilor, muzică. Şi totuşi, n-ai adus vorba despre interesul profesional pe care-l prezint pentru dumneata, nici n-ai încercat să mă seduci. Mă întreb dacă ar trebui să te admir sau să mă simt jignită.

– M-am gîndit la amîndouă.

– Serios? Şi cum te-ai gîndit?

– Mi-am spus că m-ai invitat în casă, deci nu s-ar cuveni să aduc vorba despre interesul meu profesional.

– Aha.

Mia înclină capul, ca o invitaţie de a se apropia, de a-i atinge gura cu a lui.

– Şi seducţia?

– Dacă există un bărbat care a ajuns la o jumătate de milă distanţă de dumneata şi nu şi-a imaginat că te-ar seduce, ae nevoie de psihoterapie neîntîrziat.

– Ştii că-mi placi? Mai mult decît mă aşteptasem, chiar. Te rog să mă scuzi că te-am ademenit.

– De ce? Mi-a făcut plăcere.

– Mac.

Mia se apropie, atingîndu-i uşor buzele cu ale ei.

– Vom fi prieteni, nu-i aşa?

– Aşa sper.

– Poate mi-ar fi plăcut să fim mai mult decît atît, dar ar fi durat foarte puţin timp şi ne-ar fi complicat destinele.

– Al tău sau al meu?

– Ale amîndurora, şi nu numai pe ale noastre. Nu sîntem destinaţi să fim amanţi. Nu ştiam că ţi-ai dat deja seama de asta.

– Sper să nu te superi că o cam regret.

– Aş fi nemulţumită dacă n-ai regreta-o.

Mia îşi aruncă pe spate cascada de bucle roşcate-închise.

– Pune-mi întrebarea profesională care te preocupă cel mai mult. Am să-ţi răspund dacă pot.

– Cercul din pădure, lîngă casa galbenă. Cum l-aţi trasat?

Surpriza o făcu să-şi strîngă buzele. Se ridică, gîndindu-se un moment.

– Bună întrebare, spuse ea, îndreptîndu-se spre fereastră. Cum l-ai găsit?

Înainte ca Mac să-i răspundă, făcu un gest cu mîna.

– Nu, lasă. Asta-i meseria ta. Nu pot răspunde la o întrebare care-i implică şi pe alţii şi s-ar putea să n-o dorească.

– Ştiu despre Ripley şi Nell.

Mia îl privi peste umăr.

– Serios?

– Din cercetări, prin eliminare şi observaţie.

Ridică din umeri.

– Prin propriul meu talent profesional. Pe Nell nu am abordat-o, pentru că tu şi Ripley v-aţi împotrivit.

– Înţeleg. Te temi de ce am face dacă ne-ai ignora obiecţiile?

– Nu.

– Nu. Un răspuns scurt şi simplu. Un om curajos.

– Deloc. Nu v-aţi folosi harul ca să pedepsiţi sau să vătămaţi – fără cauză sau provocare – iar atunci, numai pentru a apăra. Ripley nu are nici controlul, nici devo-

tamentul tău, dar are şi ea codul ei personal, poate chiar mai strict decît al tău.

– Descifrezi bine oamenii. Iar pe Ripley ai abordat-o? Ai vorbit cu ea?

– Da.

Colţurile gurii ei se arcuiră, dar în zîmbet i se simţea foarte puţin umor.

– Şi mai spui că nu eşti curajos.

Cuvintele îi erau destul de caustice ca să-l intrige.

– Ce s-a întîmplat între voi două?

– Asta-i a doua întrebare, şi încă nu m-am hotărît dacă să-ţi răspund la prima. Pînă cînd Ripley îţi va confirma supoziţia...

– Nu e o supoziţie, e fapt real. Şi mi-a confirmat-o.

– Acum chiar mă surprinzi.

Îngîndurată, Mia se îndreptă spre şemineu, apoi spre cafetieră, din care turnă în ceşti, deşi nu mai dorea cafea.

– Ai proteja-o şi pe ea, spuse încet Mac. Contează mult pentru tine.

– Am fost prietene, cît de apropiate pot fi două prietene, aproape toată viaţa. Acum nu mai sîntem.

Vorbea simplu, deşi lucrurile numai simple nu erau.

– Dar n-am uitat prietenia noastră, nici ceea ce am împărtăşit împreună. Chiar şi aşa, Ripley se poate apăra singură. Nu-mi dau seama de ce ţi-a mărturisit adevărul, atît de repede.

– Am constrîns-o.

Mac ezită doar un moment, apoi îi spuse Miei despre

descărcarea de energie, despre femeia de pe plajă, despre ora petrecută cu Ripley în casa galbenă.

Mia îi luă încheietura şi i-o examină.

– Temperamentul ei a fost întotdeauna o problemă. Conştiința, însă, îi e mai puternică. Va suferi pentru că te-a vătămat. Ştii, cred că a preferat să transfere arsurile.

– Poftim?

– Acesta ar fi fost modul ei de a-şi face penitența, de a îndrepta lucrurile la loc. Preluînd arsurile de pe carnea ta pe carnea ei.

Mac se gîndi la căldură, la durere. Înjură.

– La naiba, nu era cazul.

– Pentru ea, era. Las-o-n pace.

Mia îi eliberă mîna şi porni prin cameră. Se hotărî.

– O doreşti sexual.

Mac se foi pe canapea. Roşeața începea să-i urce pe gît.

– Nu mă simt prea bine discutînd subiectul ăsta cu altă femeie.

– Bărbații sînt adeseori atît de ruşinoşi cînd e vorba de sex. Cînd discută, nu cînd acționează. Nu face nimic.

Reveni la canapea şi se aşeză.

– Şi-acum, ca să-ți răspund la întrebare,...

– Scuză-mă. Ai fi de acord să-ți înregistrez răspunsul?

– Domnul doctor Booke...! comentă Mia amuzată, în timp ce Mac scotea reportofonul din buzunar. Întotdeauna pregătit, ca un mic cercetaş. Da, cred că sînt de

acord, dar vreau să se rețină că ceea ce spun acum nu se poate publica fără permisiunea mea scrisă.

– Şi tu eşti o mică cercetaşă. De acord.

– Nell îşi luase măsuri de precauție, şi eu de asemenea. Urma să se pună în funcțiune mecanismul legii, ca măsură de protecție suplimentară. Zack, care e un bun profesionist, pe lîngă că o iubeşte foarte mult pe Nell, o apăra şi el. Şi totuşi, Evan Remington a venit pe insulă şi a găsit-o. A rănit-o, a terorizat-o. A fst cît pe ce să-l ucidă pe Zack şi ar fi omorît-o şi pe Nell. În pofida tuturor, în noaptea aceea i-ar fi luat viața. Nell a fugit în pădure, ca să-i distragă atenția şi să nu-l omoare pe Zack, care era deja rănit. A fugit acolo ştiind că Evan avea s-o urmărească.

– E o femeie curajoasă.

– Ba bine că nu. Cunoştea pădurea, este a ei, iar luna era în ultimul pătrar. Şi totuşi, Evan a găsit-o, după cum o parte din ea se şi aştepta. Există sorți pe care nimic nu-i poate întoarce din drum – nici magia, nici intelectul, nici un fel de eforturi, oricît de mari.

Ochii îi erau adînci şi intenşi, privindu-i pe ai lui.

– Crezi ce-ți spun?

– Da, cred.

Mia dădu din cap, studiindu-i fața.

– Mă aşteptam, şi cred că, la un anumit nivel, chiar înțelegi. Îi era hărăzit s-o găsească. Această... încercare care ținea viața ei în balanță a fost scrisă cu secole în urmă. Curajul şi credința ei în sine erau cheia.

Tăcu un moment, adunîndu-şi gîndurile.

– Chiar ştiind asta, Nell se temea. Aşa cum s-ar teme orice femeie. Evan îi ținea un cuțit la gît. Fața ei era deja învinețită de mîna lui. Îi detest pe cei care profită de alții, care le provoacă intenționat frica şi durerea celor pe care-i consideră mai slabi.

– Eşti o femeie civilizată, spuse el.

– Oare, domnule doctor Booke? Înțelegi şi că îmi stătea în putere să fac inima lui Evan Remington să se oprească, să-i pun capăt vieții, să-i provoc dureri indescriptibile, în clipa în care mi-a amenințat sora?

– Un blestem de o asemenea magnitudine, de o asemenea violență, are nevoie de credința celui care e blestemat. Şi de un ritual complex cu...

Mac lăsă fraza neterminată, căci Mia, sorbind din cafea, zîmbea amuzată.

– Toate cercetările mele confirmă asta, încheie el.

– Cum doreşti.

Vorbise cu nepăsare, făcînd să i se zbîrlească părul la ceafă.

– Ce-aş fi putut eu face e una. Sînt legată de propriile mele credințe, de jurămintele mele personale. Nu pot să anulez credința şi să mai fiu ceea ce sînt. Stăteam, în pădurea aceea, toți cinci. Zack şi Ripley aveau arme. Dar, folosindu-le, ar fi pus în pericol şi viața lui Nell, nu numai pe aceea a lui Remington. Nu exista decît o singură cale, un singur răspuns. Cercul celor trei. L-am trasat în acea noapte, fără ceremonia, uneltele şi cîntările care sînt necesare de cele mai multe ori. Am legat cercul numai prin voința noastră.

Fascinant, îşi spuse Mac. Uluitor!

– N-am văzut niciodată aşa ceva.

– Nici eu, pînă în noaptea aceea, şi nici n-am încercat vreodată. Nevoia te învaţă, murmură ea. O legătură între minţi. Iar puterea, domnule doctor Booke, a răsunat cu un zgomot ca de foc. Remington n-o mai putea vătăma pe ea, cînd ea *nu* voia să fie vătămată. Nu mai putea nici să rămînă întreg la minte, fiind silit să se confrunte cu ceea ce trăia într-însul.

Vorbea încet, dar în cameră se unduia ceva – cuvîntul *magie* părea aproape prea banal – mîngîindu-i lui Mac pielea.

– Ripley mi-a spus că aţi închis cercul.

– Ripley e necaracteristic de vorbăreaţă cu tine. Da, am închis cercul.

– Energia a rămas acolo. Mai puternică decît în oricare alt cerc deschis pe care l-am cercetat.

– Noi trei sîntem unite într-adevăr prin legături foarte puternice. Bănuiesc că energia se va mai găsi acolo încă mult timp după ce noi vom trece în amintire. Nell a găsit ceea ce-i era necesar. Primul pas spre echilibru.

Aerul se răcori din nou, iar Mia redeveni doar o femeie frumoasă cu o cafetieră de porţelan în mînă.

– Mai vrei o cafea? îl întrebă ea.

CAPITOLUL 8

Nemernic parşiv!

Mai întîi face manevre cu ea, pe urmă se strecoară pe lîngă judecata ei, cu numărul ăla drăgălaş, te-rog-ai-încredere-n-mine, după care dă clar de înțeles că vrea să aibă relații sexuale.

În timp ce alerga pe plajă, Ripley scrîşni din dinți.

Şi pe urmă, *pe urmă,* cu prima ocazie, se dă la Mia.

Toți bărbații sînt nişte porci.

Poate n-ar fi aflat, dacă Nell nu comenta în treacăt că Mia lua cina cu Mac, la ea acasă.

Cina? pufni Ripley. Mhm, cina, vezi să nu!

Ei bine, era liber s-o curteze pe Mia, ca şi pe toate celelalte femele de pe insulă. Dar *nu* şi cînd prima din serie fusese Ripley Todd.

Canalia. Orăşean parşiv, care o aţîţa şi-o făcea să-i vină dracii, după care se furişa la o zbenguială cu Mia. Probabil că Mia îl legase cu descîntece, ca să-l atragă.

Era tipic pentru ea.

La capătul plajei, se întoarse şi porni în direcţia opusă.

Ba nu, fir-ar să fie, nu era deloc tipic. Oricît de mult i-ar fi plăcut să-i ardă un cot în mutră, măcar aşa, din principiu, nu putea să se amăgească. Mia nu se ţinea niciodată după bărbaţii altora.

Adevărul era că nu se ţinea deloc după bărbaţi, motiv pentru care, probabil, era o femeie atît de năzuroasă şi enervantă. Puţin sex recreativ i-ar mai fi ameliorat atitudinea.

Dar aşa ceva nu era stilul Miei şi, oricît de înverşunată ar fi fost ostilitatea dintre ele, Mia Devlin era prea loială şi prea rafinată ca să-şi facă aşa de cap.

Ceea ce o aducea pe Ripley înapoi la punctul de plecare: la Mac.

Era vina lui, numai şi numai a lui. Acum nu-i mai rămînea decît să găsească modul cel mai satisfăcător de a i-o plăti.

Îşi termină joggingul, făcu un duş, se îmbrăcă într-o pereche de pantaloni de lînă închisă la culoare şi un tricou pe gît, peste care îşi trase o cămaşă de flanelă. Îşi legă şireturile bocancilor. Apoi, se privi lung în oglindă.

Niciodată n-ar fi putut concura cu Mia în departamentul înfăţişării. Cine-ar fi putut? Dar, în fond, nici n-o dorise vreodată. Avea stilul ei propriu şi se simţea foarte

bine. Totuşi, ştia cum să-şi evidenţieze calităţile, cînd avea chef.

Cochetînd cu ideea de răzbunare care se contura în mintea ei, îşi aplică ruj, fard de ochi şi rimel. Convinsă că-şi avantajase la maximum materialul de lucru, îşi mai pulverizâ şi puţin parfum din cel pe care i-l pusese Nell în ciorapul de Crăciun.

Avea un miros bogat, de pământ, mai potrivit pentru ea decît aromele de flori sau fructe.

După ce stătu puţin pe gînduri, renunţă la bluza de flanelă. O fi fost cam frig, dar tricoul pe gît şi pantalonii îi scoteau mai bine în evidenţă curbele. Mulţumită de rezultat, îşi aplică teaca pistolului la centură şi porni spre secţie.

Metisul lui Pete Stahr scăpase iar din lesă. Adulmecase o grămadă de măruntaie de peşte îngheţate şi se apucase să se înfrupte din ele. Apoi le regurgitase, împreună cu raţia lui matinală de tocătură, drept pe veranda imaculată a lui Gladys Macey.

Era genul de criză casnică pe care Ripley ar fi preferat s-o lase în seama lui Zack. Fratele ei era mai diplomat, mai răbdător. Dar Zack se afla pe coasta dinspre larg, ajutînd la degajarea unor copaci doborîţi de vînt.

– Voi lua măsuri. Pete o să se-aleagă cu-o amendă.

Gladys îşi încrucişă braţele pe piept.

– A mai plătit amendă.

– A plătit, nici vorbă...

Okay, îşi spuse Ripley, ce-ar fi făcut Zack? Cîinele

era inofensiv, prietenos şi prost făcut grămadă. Marele lui cusur era obsesia față de resturile de peşte, în care se tăvălea cu plăcere sau pe care le consuma cu şi mai multă plăcere. Şi una, şi alta, cu rezultate la fel de dezgustătoare.

Îi veni inspirația, făcînd să i se înăsprească expresia.

– Adevărul este că acest cîine e un pericol public, iar Pete a fost prevenit.

Bătu cu degetele în patul pistolului.

– De data asta, va trebui să i-l rechiziționăm.

– Ei, eu aş zice că...

Gladys lăsă fraza neterminată, clipind din ochi.

– Cum adică, să-l rechiziționați?

– Nu vă faceți griji, doamnă Macey. Vom avea noi grijă de cîine. De-acum încolo, nu va mai veni pe la dumneavoastră prin curte ca să vă deranjeze.

Nodul care se pusese în gîtul lui Gladys îi făcu vocea să sune ca un chițăit.

– Ia stai o clipă...

Aşa cum Ripley se şi aşteptase, Gladys o apucă de braț.

– Adică, o să luați cîinele şi-o să... şi-o să-i faceți felul?

– Dacă nu poate fi controlat...

Ripley lăsă fraza în aer. Cîinele cooperă şi el, scoțînd un scheunat jalnic.

– Ripley Todd, mi-e ruşine că eşti în stare să-mi vii cu idei din-astea. Nici nu vreau s-aud!

– Bine, doamnă Macey, dar...

– Nici o doamnă Macey!

Indignată, Gladys Macey o amenință pe Ripley cu degetul în față:

– Ăsta-i cel mai neomenos lucru pe care l-am auzit vreodată! Să-mpuşti cîinele ăla nevinovat numai fiindcă-i prost!

– Dar ați spus...

– Am spus că mi-a borît în curte!

Gladys îşi agită brațele, acoperite cu lîna de un roz şocant a pulovărului.

– Ce-ai de gînd să faci acum, să scoți pistolul şi să-i tragi un glonț în ureche?

– Nu, eu doar...

– Hai, că nici n-am timp să stau de vorbă cu tine acuma. Numai să laşi cîinele ăsta-n pace. Vreau să-mi curețe cineva veranda şi cu asta am terminat.

– Da, doamnă.

Ripley lăsă capul în piept şi, cu umerii căzuți, se îndepărtă. Şi-i făcu cu ochiul cîinelui.

Nici Zack n-ar fi rezolvat-o mai bine, conchise ea.

Îl găsi pe Pete şi-i citi textul de lege. Avea să sară peste masa de prînz, veranda familiei Macey urma să strălucească-lună, şi trebuia să cumpere un lanț mai solid care să-i țină cîinele în curte cînd nu era nimeni acasă.

Şi cu asta, îşi spuse Ripley, mai asigurase o zi de linişte şi pace pe Insula Celor Trei Surori.

La întoarcerea spre secție, zări o siluetă măruntă că-

țărîndu-se înăuntru pe fereastra de la parterul unei case din prefabricate.

Okay, îşi spuse ea cu mîinile în şolduri, poate mai erau cîțiva paşi de făcut pînă la încheierea păcii.

Sprîncenele i se înălțară, apoi se îmbinară. Era casa unuia dintre verii ei, iar geaca albastră a băiatului din fereastră îi era foarte familiară.

– Dennis Andrew Ripley, poți să-mi spui şi mie ce te-a apucat?

Îi auzi țipătul de durere cînd se lovi cu capul de pragul de sus al ferestrei. Nu simți nici un fior de milă. Un băiat de doisprezece ani care nu avea capul destul de tare trebuia, după părerea ei, să se călească.

Băiatul stătu nemişcat un moment, pe jumătate ieşit din casă, cu cizmele zgîriate atîrnînd în gol. Apoi, încet, se lăsă pînă jos. Avea părul blond spălăcit, ieşind în smocuri de sub fesul de ski. Pistruii îi acopereau fața, contrastînd cu roşeața vie din obraji.

– Ăă... bună, mătuşă Ripley, salută el nevinovat.

Era aproape un profesionist, îşi spuse Ripley cu admirație.

– Ajutor de şerif Todd, pentru tine, dihor mic ce eşti. De ce intri-n casă pe fereastră?

– Ăă... Fiindcă n-am cheie?

– Dennis?

– Păi, n-am. Mama şi nişte prietene de-ale ei s-au dus pe continent, la cumpărături. Cred că a uitat uşa încuiată.

– Hai să punem întrebarea aşa: de ce intri pe fe-

reastră în casa ta, în loc să fii în bancă, la şcoală?

– Fiindcă... sînt bolnav? răspunse el cu speranță.

– Chiar aşa? Atunci hai cu mine, te duc la clinică. Mama ta are telefonul celular la ea, nu-i aşa? O s-o sunăm ca să-i spunem că băieţelul ei scump nu se simte bine. Pariez că va veni acasă cu primul feribot.

Ripley avu satisfacţia de a-l vedea albindu-se la faţă.

– N-o suna. Okay? Te rog? Acum mi-e mult mai bine. Cred că mi-a căzut greu ceva ce-am mîncat, atîta tot.

– Te şi cred. Dă pe gură puştiule, şi dacă mai încerci să mă tromboneşti, te duc pe sus la clinică şi le zic s-aducă cel mai mare şi mai tocit ac pe care-l au acolo.

– Avem test la istorie, izbucni Dennis, începînd să vorbească foarte repede. Istoria-i o mizerie, mătuşă Rip. Oricum, acolo-i vorba numai de morți. Aşa că, înțelegi, cui îi pasă? Şi mai e şi porcăria aia de istorie a Europei, cînd nici nici măcar nu *trăim* acolo. Vreau să zic, ştii care-i capitala Lichtenstein-ului?

– Nu ți-ai învățat, asta e?

Dennis se foi de pe un picior pe altul – mamă, ce-or fi avut băieții la vîrsta lui, de le creşteau labele picioarelor ca ale unor clowni? – şi încercă s-o privească spăşit.

– Cred că... poate că nu.

– Aşa că te-ai gîndit să chiuleşti de la şcoală.

– Doar o amărîtă de zi, acolo. Pot să dau testul altă dată. Azi voiam să mă plimb prin pădure – şi să-nvăț, adăugă el, pradă unei inspirații neaşteptate. Dar e prea frig.

– Aşa că te-ai hotărît să intri în casă... şi să-nveți.

– Mm... da! Mda, voiam să mă pun cu burta pe carte. N-ai putea să uiți că m-ai văzut?

– Nu.

– Hai, mă, mătuşă Rip...

Oftă, recunoscîndu-i expresia de pe față.

– ...Domnişoară ajutor de şerif Todd.

Ripley îl luă de ureche.

– Vei fi escortat de poliție pînă la şcoală.

– O să mă omoare mama.

– Aşa-ți trebuie.

– Am s-o zbîrcesc la test.

– Trebuia să înveți.

– Au să-mi dea suspendare în şcoală.

– Puştiule, mă doare-n suflet.

Cînd băiatul mormăi printre dinți „căcat", Ripley îi arse o scatoalcă peste ceafă.

– Ai grijă cum vorbeşti, piciule. Îi vom face o vizită directorului adjunct, vei face mărturisiri complete, şi-ai să primeşti ceea ce meriți.

– De parcă tu n-ai fi chiulit niciodată de la şcoală!

– Eu cînd chiuleam, aveam atîta minte să nu mă prindă nimeni. Aşa că, tinere Skywalker, ia seama la puterea Forței.

Dennis pufni în rîs. Şi, fiindcă îl văzu rîzînd, şi fiindcă era nepotul ei, Ripley îl conduse cu brațul pe după umeri, amical, pînă în fața completului de judecată.

Activitățile de dimineață şi relatarea ambelor incidente pentru Zack o bine dispuseseră pe Ripley. Intră în

librărie, cu gîndul să mănînce de prînz, şi-i făcu un semn scurt de salut lui Lulu.

– Pune-ţi burta să aştepte un minut şi vino-aici.

– Cam un minut e maximum cît poate să aştepte burta mea. Ce s-a întîmplat?

– Am primit o scrisoare de la Jane.

– Zău?

Ripley se gîndi la fosta bucătăreasă a cafenelei. Ea şi soţul ei plecaseră la New York, unde acesta încerca să obţină un rol într-o piesă de pe Off Broadway.

– Cum o mai duc?

– Destul de bine. Se pare că au de gînd să rămînă definitiv acolo.

Lulu aruncă o privire spre scară şi continuă, mai încet:

– Ghici cine-a intrat, în carne şi oase, la brutăria unde lucrează Jane?

– Harrison Ford.

La vederea privirii tăioase ca oţelul a lui Lulu, Ripley ridică din umeri.

– Mi s-a năzărit pe el, în ultima vreme. Okay, cine?

– Sam Logan.

– Nu pe bune?

Ripley coborî şi ea vocea.

– Şi Jane ce spune? Cum arată? Ce face?

– Dac-ai tăcea din gură măcar cinci secunde, ţi-aş spune. Arată, cum zice Jane, mai bine ca oricînd. Înalt, brunet şi periculos. Jane a ameţit de-a binelea, fiindcă a recunoscut-o. Fata asta n-a avut niciodată un dram de

minte. Cred că nu i-a spus cu ce se ocupă, sau nu l-a întrebat ea, altfel ar fi scris cuvînt cu cuvînt. Da' mi-a spus c-a-ntrebat de Mia.

– Cum adică, „a întrebat de Mia"?

– Aşa, firesc. „Ce face Mia?"

– Şi?

– Şi nimic. Atîta a fost, asta-i tot. A cumpărat o cutie de pateuri, i-a urat lui Jane succes şi a plecat.

Pe gînduri, Ripley îşi ţuguie buzele, studiind în minte diversele posibilităţi.

– Ciudată coincidenţă. Dintre toate brutăriile din oraş, a intrat exact în aia unde lucra fosta bucătăreasă a Miei.

– Nu cred c-a fost o coincidenţă. Mai degrabă curiozitatea l-a mînat într-acolo.

– Nu te contrazic. Ai de gînd să-i spui?

– Nu.

Lulu trase aer pe nas.

– M-am gîndit, am rumegat, am sucit-o pe toate părţile, şi nu văd ce rost ar avea.

– Îmi ceri părerea?

– Crezi că-ţi spun toate astea ca să fac gimnastică la limbă?

– Okay, atunci sînt de acord cu tine. N-are nici un rost să-i spui. Încă o mai doare.

Oftă, căci încă mai putea s-o doară şi pe ea, deşi numai puţin, că o durea pe Mia.

– Şi-n plus, dacă Mia voia să afle cu ce se ocupă Sam, putea să afle.

Lulu dădu din cap.

– Mă simt mai bine că-mi dă şi mie cineva dreptate. Du-te să mănînci. Azi avem supă de fasole pestriță.

– La fix. A, Lu...?

Ripley se opri în drum spre scară.

– Dacă-i răspunzi lui Jane la scrisoare, roag-o să nu spună nimic de treaba asta. Ştii tu.

– Am şi făcut-o.

Asta era, îşi spuse Ripley. Trei fapte bune într-o zi. Ce-ar fi putut pretinde mai mult cineva? Se apropie de tejghea şi dădu să sune. Apoi o văzu prin uşa bucătăriei pe Nell servindu-i o supă şi un sandviş lui Mac.

Mac stătea aşezat la masa din bucătărie – un loc rezervat prietenilor. Ripley făcu doi paşi spre capătul tejghelei, apoi se opri. Nu aşa trebuia, îşi spuse ea. Nu dînd buzna cu pistoalele scoase ar fi rezolvat problema.

Aşteptă un moment să se calmeze, apoi ocoli tejgheaua, pînă în bucătărie.

– Bună, Nell. Mac.

Străduindu-se să iradieze numai bunăvoință, adulmecă mirosurile.

– Grozavă .aromă. Iau şi eu ce mănîncă el. Pot să stau aici?

– Sigur, răspunse Nell. Vrei şi o cafea?

– Hai să ne facem de cap şi să-i punem şi lapte!

Ripley îşi descheie canadiana, o scoase şi o agăță pe spătarul unui scaun. Apoi îi adresă lui Mac un zîmbet lent, cald.

– Nu te deranjează puțină companie, nu-i aşa, profesore?

– Aşa-i. Arăți foarte bine azi.

– Mulțumesc.

– Cu ce ocazie?

– Eu l-am chemat, Ripley, spuse Nell, strîngîndu-i umărul, înainte de a-i pune în față farfuria cu supă. Ca să stăm de vorbă.

Ripley simți nemulțumirea zgîriind-o în gît şi se grăbi să şi-o înghită.

– Dacă tu n-ai nimic împotrivă, nici eu n-am.

– De fapt, Mac tocmai îmi povestea despre călătoriile şı munca lui. E fascinant. Voi comanda cărțile alea pe care mi le-ai recomandat, adăugă ea, aruncîndu-i o privire lui Mac, în timp ce făcea sandvişul pentru Ripley.

– Sper să-mi spui ce părere ai, după ce le citeşti.

– Am să-ți spun.

Îi aduse lui Ripley sandvişul.

– Vine acum şi cafeaua.

După ce Nell se îndepărtă, Mac se aplecă spre Ripley.

– Să ştii că n-am insistat...

Ripley ridică o mînă.

– Pace. Nell e stăpînă pe viața ei, hotărăşte singură.

„Nemernic nenorocit ce eşti!"

– Bine, dar vreau să înțelegi că ştiu c-a trecut prin perioade foarte grele. N-am să-i forțez mîna, orice-ar fi.

Faptul că-l credea nu schimba cu nimic situația.

A doua zi dimineața, Ripley intră în sala de gimnastică la opt fără un sfert. Mac se afla deja pe covorul

rulant, făcîndu-şi încălzirea. Iar nu se bărbierise. Cînd îi aruncă o privire scurtă, zîmbind, Ripley nu putu decît să-şi spună ce păcat era că trebuia să-l strivească fără milă, ca pe un gîndac.

Mac lucra pe muzică, nu pe sonorul televizorului. Îndatoritor mai era...!

Ripley reglă greutăţile unui aparat pentru picioare, se întinse cu burta pe banchetă şi începu să-şi lucreze tendoanele genunchilor. Mai avea şi avantajul suplimentar că, în acea poziţie, îi oferea lui Mac o privelişte ideală a fundului ei.

„Vrabia mălai visează, amice", spuse ea în gînd. „Vrabia mălai visează!"

– Am auzit că o să mai ningă.

– Cerul e încărcat. Ai cumpărat lemnele aiea?

– Încă nu. Am pierdut hîrtia cu numele.

– E în buzunarul paltonului.

– Serios?

Ce drăguţ arăta cînd era încurcat.

– Acolo ai vîrît-o după ce ţi-am scris eu numele. În buzunarul drept al paltonului ăluia lung şi negru.

– Aha...

– În dimineaţa asta, comentă Ripley, nimeni nu pare să se gîndească la sănătate şi fitness.

– De fapt, a fost un tip aici, adineaori. A terminat chiar înainte să intri tu. Ce picioare nemaipomenite ai, domnişoară ajutor de şerif Todd.

– Aşa crezi?

Ripley afişă un zîmbet, măsurîndu-l cu privirea.

– Nici ale tale nu-s de lepădat, domnule doctor Booke.

– Să mă fi văzut la optsprezece ani. Sau, mă rog, la douăzeci, se corectă el. Pînă la douăzeci, la orice vîrstă am fost modelul tipului căruia i se aruncă nisip în față la plajă.

– Un slăbănog?

– O scobitoare cu inscripția pe spate: „Vă rog, dați-mi un şut în cur – dacă-l găsiți."

Ripley simți un junghi de duioşie la adresa băiatului slab şi împiedicat. Apoi, amintindu-şi de misiunea ei, îl ignoră.

– Aşa că te-ai hotărît să-ți intri în formă.

Şi începu să-şi lucreze muşchii pulpelor.

– Un tip cu constituția mea nu-şi intră în formă decît dacă pentru asta îşi dedică toată viața. Nu voiam decît să arăt mai acătării. Am început să citesc despre body-building.

Ripley nu-şi putu stăpîni rîsul.

– Să citeşti?

– Aşa abordez eu întotdeauna lucrurile, ridică din umeri Mac. Pe urmă, am experimentat cu diverse programe, pînă l-am găsit pe unul de care eram în stare.

Vizibil amuzat de sine însuşi, îi zîmbi.

– Făceam diagrame.

– Nu pe bune?

– Pe bune. Diagrame, grafice... O analiză pe computer, înainte şi după. Combinam intelectualul şi fizicul. Şi mi-a mers.

– Se evde.

Mac roşi puţin.

– Mă rog, n-a trecut mult pînă mi-am dat seama că dacă voiam să umblu pe cărările munţilor, să mă caţăr în peşteri, să-mi tai drum prin junglă, ar fi fost bine să rezolv latura fizică a problemei. Ca să umbli cîteva mile printr-o umiditate de sută la sută, sau să cari o raniţă plină cu echipamente sensibile, îţi dai seama că trebuie să-ţi petreci cîteva ore pe săptămînă în sala de sport.

– Indiferent de motiv, rezultatele au meritat.

Ripley se ridică să schimbe aparatele şi, din mers, îl ciupi de fund. Cînd Mac se uită lung la ea, rîse.

– Poţi să mă ciupeşti şi tu, oricînd vrei, drăguţă!

Începu să-şi lucreze cvadricepşii, mulţumită să observe că-i făcuse ritmul praf.

– Ai făcut turul insulei?

– Nu total.

Mac pierduse numărul şi se chinuia să-şi regăsească ritmul.

– Am luat-o pas cu pas, mai mult sau mai puţin.

– Data viitoare cînd avem două ore libere, am să te conduc.

– Pot fi liber oricînd, răspunse el, începînd să se încălzească – şi nu numai din cauza exerciţiilor fizice.

– Ei, e cam periculos să-i spui aşa ceva unei femei. Îmi place, mai că nu toarse Ripley. Îmi plac bărbaţii dispuşi să-şi asume riscuri...

Îşi linse buzele.

– Te-ai gîndit la mine?

– Numai de vreo zece-douăsprezece ori pe zi.

– Aha...

Ripley se ridică de pe bancă, în timp ce Mac lua ganterele.

– Încă o declarație riscantă. Ca să nu rămîn mai prejos, află că şi eu m-am gîndit considerabil la tine.

Se duse spre greutăți dar, în loc să şi le aleagă pe ale ei, îşi plimbă un deget peste brațul lui.

– Mmm... Lins-prelins, este? Şi eu.

Se apropie şi mai mult, pînă cînd trupurile li se atinseră.

– Ce bine am mai aluneca unul peste altul acum, nu crezi?

Poate, poate numai, dacă nu i s-ar fi scurs tot sîngele din cap, Mac i-ar fi observat lucirea tăioasă din ochi cînd îi zîmbise.

Însă pînă şi cei mai tari bărbați încetează adeseori să mai judece cu creierul cînd se freacă de ei o femeie fierbinte, sexy şi dornică...

– Lasă-mă să pun astea jos, murmură el. Pînă nu mi le scap pe picior... Sau pe-al tău...

– Îmi plac muşchii supli la un bărbat, continuă Ripley, strîngîndu-i bicepsul. Prelungi... zvelți... mlădioşi...

Ganterele zăngăniră pe suport ca o pereche de nicovale. Mac îşi încleştă mîna în părul ei, o trase spre el şi-şi coborî gura spre a ei.

în clipa următoare, cotul lui Ripley i se înfipse în burtă.

– Jos labele!

Mac tuşi. Era singurul mod la îndemînă de a trage aer în trup.

– Cum...? Ce naiba...?

Era prea şocat ca să se înfurie, prea ocupat să încerce să respire din nou normal, ca să mai poată face şi altceva decît a-i privi faţa înfuriată pe neaşteptate.

– Crezi că am chef să-ţi simt mîinile pe mine?

Reuşi să inspire, frecîndu-şi uşurel abdomenul.

– Da...

– Ei bine, mai gîndeşte-te. Pe mine nu mă trădează nimeni cu altă femeie.

– Ce naiba vrei să spui?

– Şi nu-mi face mutra asta nevinovată. Poate crezi că te poţi preface c-ai uitat că te dăduseşi la mine cînd te-ai dat la ea, şi viceversa, dar asta înseamnă să duci un pic cam prea departe numărul profesorului distrat.

– Ce...? Cine...?

Ripley strînse pumnii, fiind la un pas de a-i folosi. Nici nu lipsi mult.

– Nu meriţi osteneaa.

Se răsuci pe călcîie şi intră în vestiarul femeilor.

Dădu un şut în perete, numai fiindcă-i făcea plăcere, apoi şchiopătă pînă la dulapul ei. Tocmai se pregătea să-şi scoată sutienul, cînd Mac intră după ea.

– Stînga-mprejur şi ieşi afară, ordonă ea. Altfel, te arestez pentru încălcarea bunelor moravuri.

Mac nu făcu stînga-mprejur şi nu ieşi afară. Îşi continuă drumul, spre marea ei surprindere, pînă ajunse faţă în faţă cu ea.

– Am dreptul la o explicație pentru ceea ce s-a întîmplat adineaori.

– N-ai dreptul la nimic de la mine. Şi-acum şterge-o.

– Dacă-ți închipui că poți să dai din cur prin fața mea, să mă întărîți de moarte, şi pe urmă să-mi dai pumni în burtă...

– A fost un cot. Şi n-am dar din cur în viața mea.

– M-ai ademenit, anume cu scopul de a mă lovi. Vreau să ştiu de ce.

– Fiindcă nu-mi plac trişorii, nu-mi plac fustangiii. Şi nu-mi plac bărbații care încearcă să vadă cu cîte femei se pot culca în paralel, mai ales cînd vor să mă adauge şi pe mine pe listă.

– Nu m-am culcat cu nimeni. Şi n-am avut relații cu nici o femeie, de cînd am ajuns aici.

– Putem adăuga pe listă şi „nu-mi plac mincinoşii".

Mac o apucă strîns de coate, ridicînd-o în aer.

– Nu mint. Şi nici să nu te gîndeşti să-ți mai scuipi vrăjile pe mine.

Ripley deschise gura, apoi o închise la loc. Cînd vorbi, era ucigător de calmă.

– Ia-ți mîinile de pe mine.

Mac o lăsă jos şi făcu un pas înapoi.

– Am dat clar de înțeles că mă interesezi la nivel personal. Întîmplător, pe moment nu mă mai interesează nici o altă femeie, la acelaşi nivel. N-am trădat pe nimeni. N-am reflexele necesare pentru aşa ceva.

– Ai cumpărat o sticlă de vin scump şi ai petrecut o seară gudurîndu-te pe lîngă Mia.

– De unde naiba ştii?

Încurcat, Mac îşi împinse mîinile prin păr.

– M-am dus la Mia să iau cina, deşi asta mă priveşte numai pe mine. Ea e una dintre principalele motivaţii ale prezenţei meîe aici. Prezintă interes profesional pentru mine. De asemenea, însă, se întîmplă s-o plac foarte mult. Nu m-am culcat cu ea şi nici nu am de gînd.

– Bine.

Pentru că începuse să se simtă ridicol încă dinainte ca Mac să-i fi dat drumul, Ripley se întoarse spre dulap.

– Cum ai spus, e treaba ta.

– Eşti geloasă.

Mac tăcu un moment, ca pentru a-şi aduna gîndurile. Sau a-şi calma nervii.

– După ce-mi vor trece dracii, s-ar putea să mă simt măgulit.

Ripley se răsuci spre el.

– Nu sînt geloasă deloc!

– Mai reia o dată scena de-adineaori, îi propuse el, arătînd cu degetul mare spre sala de gimnastică, şi să vedem la ce concluzie ajungi. Şi-acum, mă duc să-mi bag capul sub duş. Îţi propun să faci şi tu acelaşi lucru.

Şi ieşi, lăsînd uşa batantă să se legene în urma lui.

CAPITOLUL 9

Nu exista decît un singur lucru pe care Ripley îl detesta mai mult decît să se simtă vinovată – şi anume, să-i fie ruşine. Avu nevoie de timp ca să ajungă pînă acolo, întrucît temperamentul ei nu făcea parte din categoria focurilor de paie.

Se bălăcea în furia ei, bucurîndu-se de felul cum clocotea printr-însa, ţinîndu-i la distanţă gîndirea limpede, raţională.

În cea mai mare parte a zilei, rămase pradă acestei iritări euforice, care părea destul de plăcută. Părea numai. Cutreieră cu maşina toată insula, oferindu-se să-şi înlocuiască fratele în patrulare. Căuta necazul cu lumînarea. Îl dorea.

Cînd necazul nu vru să coopereze, petrecu o oră

acasă, snopindu-şi în bătaie sacul de box.

Apoi, raţiunea reîncepu să se facă simţită. Detesta cele întîmplate. Făcuse o prostie, iar aşa ceva era greu de înghiţit. Sentimentul o deprima, aşa că se furişă la bucătărie cînd n-o văzu nimeni şi mîncă trei gogoşi cu ciocolată de-ale lui Nell.

Apoi, urcă în dormuitor, închise uşa şi conchise că cel mai înţelept ar fi fost să evite orice contact cu oamenii în următoarele opt ore.

Nu-i fu uşor să adoarmă, dar puse acest lucru pe seama excesului de ciocolată, considerîndu-l o pedeapsă dreaptă pentru faptele ei.

Visurile, cînd începură, păreau mai aspre decît merita.

Plaja era pustie. Singurătatea îi strîngea inima ca-n lanţuri. Era lună plină, strălucind albă, revărsîndu-şi lumina peste mare şi ţărm.

Ripley avea impresia că în lumina aceea ar fi putut număra nisipul fir cu fir.

Zgomotul valurilor îi bubuia în urechi, constant, amintindu-i că era singură. Că întotdeauna avea să fie singură.

Îşi aruncă mîinile în sus, cu un strigăt de durere şi furie. Vîntul îi răspunse, învolburînd firele de nisip scînteietor. Mai repede. Şi mai repede.

Puterea o străbătu ca o lamă arzătoare. Furtuna chemată de ea se înteţi, mugind, pînă cînd acoperi lumina albă a lunii.

– De ce faci asta?

Se răsuci, în tumult, privindu-şi sora pierdută. Părul ei auriu lucea irizat, ochii albaştri îi erau întunecaţi de tristeţe.

– Pentru dreptate.

Avea nevoie s-o creadă.

– Pentru tine.

– Nu.

Cea care fusese Văzduhul nu întinse braţul ci rămase calmă, cu mîinile împreunate pe mijloc.

– Pentru răzbunare. Pentru ură. Niciodată nu ne-a fost menit să folosim pentru sînge ceea ce sîntem.

– Pe-al tău l-a vărsat mai întîi.

– Şi se cuvine ca slăbiciunea mea, temerile mele, să le scuze pe ale tale?

– Slăbiciune?

Magia întunecată fierbea într-însa.

– Acum sînt mai puternică decît oricînd. Şi nu mă tem de nimic.

– Eşti singură. Cel pe care l-ai iubit a fost sacrificat

Şi putu să-l vadă, ca într-un vis dinăuntrul visului, pe bărbatul care-i cucerise inima.

Îl privi, privi din nou, cum era lovit, cum era luat, de lîngă ea şi copiii lor, de furia amarnică a faptelor ei.

Lacrimile în care-i înotau ochii o ardeau ca acidul.

– Nu trebuia să se amestece.

– Te-a iubit.

– Acum sînt dincolo de iubire.

Sora care se numea Văzduh îşi întoarse mîinile cu

palmele în sus, mîini care luceau la fel de albe ca lumina orbitoare a lunii.

– Nu există viață fără iubire şi fără speranță. Am rupt prima verigă dintre noi şi mi-a lipsit curajul de a o făuri la loc. Acum, tu o rupi pe a doua. Găseşte-ți compasiunea, pocăieşte-te. Lanțul slăbeşte.

– N-aş schimba nimic.

– Sora noastră va fi pusă la încercare.

Mai agitată, Văzduhul se apropie.

– Fără noi, poate da greş. Atunci, cercul nostru se va frînge o dată pentru totdeauna. Copiii copiilor noştri vor plăti. Am văzut.

– Îmi ceri să renunț la ceea ce am gustat? La ceea ce pot numi acum un *gînd?*

Îşi aruncă o mînă, iar marea furioasă se răzvrăti spre zidul scînteietor de nisip – o mie de voci, urlînd.

– Nu renunț! Înainte de a termina cu asta, fiecare bărbat, fiecare femeie, fiecare copil care ne-a blestemat, care ne-a vînat ca pe şobolani, se va zvîrcoli în agonie.

– Atunci ne osîndeşti pe noi, spuse încet Văzduhul. Şi pe toți cei care vor urma după noi. Priveşte. Şi vezi ce poate fi.

Zidul de nisip se dizolvă. Marea se retrase, îngheță un moment. Luna atît de albă, atît de pură, se despică, lăsînd să curgă sînge rece. Peste cerul negru, fulgerul şfichiui şi plesni, căzînd spre Pămînt să afume şi să ardă.

Erupseră flăcări, alimentate de vîntul sălbatic şi lacom, astfel încît bezna fu orbită de lumină.

Noaptea deveni un urlet prelung, îngrozit, în timp ce insula era înghițită de mare.

Oricît de tulburător ar fi fost visul, Ripley se putea convinge că fusese rezultatul vinovăției şi al ciocolatei. La lumina zilei, putea să izgonească neliniştea pe care i-o provocase, şi să-şi consume energia înlăturînd cu lopata zăpada căzută la ultima ninsoare.

Cînd Zack i se alătură, terminase treptele şi jumătate din cărare.

– Curăț eu restul. Du-te şi bea o cafea, mănîncă micul dejun.

– Nu pot mînca. M-am îndopat cu gogoşi aseară, aşa că-mi prinde bine să fac mişcare.

– Auzi...

Zack o apucă de bărbie, ridicîndu-i fața pentru a o studia îndelung.

– Pari obosită.

– N-am dormit prea bine.

– Ce te roade?

– Nimic. Am mîncat prea multe dulciuri, n-am dormit bine, iar acum plătesc prețul.

– Fetițo, vorbeşti cu cineva care te cunoaşte. Cînd ai o problemă, ți-o îngropi în muncă – în efort fizic şi mintal – pînă-ți iese pe partea cealaltă. Dă pe gură.

– N-am nimic de dat pe gură.

Ripley îşi foi picioarele în loc, pînă cînd, în cele din urmă, oftă. Fratele ei era în stare să aştepte răspunsul o eră geologică întreagă.

– Okay, nu-s gata să dau pe gură. Mi-o îngrop în muncă.

– În regulă. Dacă deszăpezirea asta te-ajută, te las să-ți vezi de treabă.

Zack porni înapoi spre casă. Nu părea doar obosită, își spuse el, părea nefericită. Măcar îi putea la mintea de lua asta. Apucă o mînă de zăpadă și făcu un bulgăre.

Pentru ce există frații mai mari?

Îl aruncă.

Bulgărele o lovi în cap cu un zgomot îndesat. Nu degeaba era el cel mai bun aruncător al echipei de softball de pe insulă.

Ripley se întoarse încet, studiindu-i zîmbetul vesel.

– Va să zică... îți arde de joacă, așa-i?

Cînd Nell ieși în ușă, pătura imaculată a zăpezii era brăzdată de cărări încurcate și gropi pe unde se rostogoliseră trupurile.

Lucy, lătrînd ascuțit și vesel, se repezi pe ușă ca un glonț, drept în învălmășeală.

Amuzată, Nell își strînse trupul înfrigurat în brațe și ieși pe verandă.

– Ar fi timpul să veniți în casă și să vă scuturați, copii! strigă ea. Altfel, o să-ntîrziați la școală.

Instinctiv, fratele și sora se răsuciră în același timp. Doi bulgări de zăpadă o loviră pe Nell în plin.

– Hopa!

Zack își înghiți zîmbetul, cînd văzu lucirea periculoasă din ochii soției lui.

– Iartă-mă, iubito. Știi, a fost un reflex...

– Ți-arăt eu ție reflex! E liniştitor să ştiu că toată forța de poliție a insulei deschide focul asupra cetățenilor neînarmați.

Nell îşi trase nasul, repezindu-şi bărbia în sus.

– Vreau ca aleea asta să fie curățată, şi dacă tot v-ați apucat, curățați-mi şi maşina.

Şi intră înapoi în casă, trîntind uşa.

– Au, făcu Ripley, şi imediat pufni din nou în rîs. Se pare că la noapte ai să dormi pe canapea, deşteptule!

– Nu ține mult timp pică.

Totuşi, Zack îşi adună umerii, strîmbîndu-se.

– Mă duc să văd de maşina aia...

– Te-a pus la treabă, este?

Zack nu făcu decît s-o fulgere cu privirea.

– Pe tine te-omor mai tîrziu.

Chicotind mai departe, Ripley se săltă în picioare. Nimic nu se compara ca o bătaie cu bulgări de zăpadă ca să readucă totul la normal. Totuşi se aşteptase ca Nell să aibă mai mult umor. Ce însemna un bulgăre de zăpadă între prieteni? Scuturîndu-se, luă lopata – după care auzi țipătul de durere şi lătrăturile.

Apucînd coada lopeții ca pe-o bîtă, alergă după colțul casei. Imediat ce trecu, se pomeni cu un val de zăpadă drept în față.

Şocul o făcu să înghită puțină zăpadă, înecîndu-se. În timp ce o scuipa, îşi văzu fratele acoperit de zăpadă pînă la umeri.

Şi pe Nell, care stătea cu două găleți goale în mîini şi un zîmbet fudul pe buze. Ciocni cu zgomot gălețile între

ele, ca să le scuture de zăpada rămasă.

– Ăsta, spuse ea dînd din cap, a fost reflex.

– Bă nene...

Ripley încercă să-şi vîre mîna sub guler, unde zăpada se topea prelingîndu-i-se pe sub cămaşă.

– Da' ştiu că-i bună!

Reuşi să-şi păstreze buna dispoziţie aproape toată ziua. Şi poate şi-ar fi păstrat-o şi mai departe, dacă în secţia de poliţie n-ar fi intrat, tîrşîindu-şi picioarele, Dennis Ripley.

– Uite-l pe delincventul meu favorit!

Întrucît rareori se întîmpla să n-o distreze, Ripley îşi propti picioarele pe birou, pregătindu-se să se delecteze cu spectacolul.

– Ce-i cu tine?

– Trebuie să-mi cer iertare pentru ce-am făcut şi să-ţi mulţumesc că m-ai dus înapoi la şcoală, şi bîra-bîra...

– Băi Den...

Ripley îşi şterse o lacrimă imaginară.

– Sînt mişcată.

Colţul gurii lui Dennis se arcui în sus.

– Mama a zis că aşa trebuie. Am primit două zile de suspendare, sînt consemnat în casă trei săptămîni, şi mai trebuie să scriu şi nişte compuneri despre responsabilitate şi cinste.

– Compuneri? Asta-i partea cea mai nasoală, este?

– Mda...

Băiatul se trînti pe un scaun, în faţa ei, oftînd greu.

– Cred c-am făcut o prostie.

– Şi eu cred.

– N-are nici un rost să chiuleşti de la şcoală iarna, adăugă el.

– Nu comentez. Şi cu testul la istorie cum a fost?

– L-am luat.

– Nu pe bune? Hai că eşti un tolomac, Den.

– Păi, n-a fost aşa de greu cum crezusem. Şi nici mama nu m-a săpunit cum mi-era mie frică. Nici tata. Mi-au ținut doar o predică.

– Auleo...

Ripley se cutremură, făcîndu-l să zîmbească.

– Numai o predică nu!

– Cea mai mare parte din ea pot s-o bag în compuneri. Totuşi, cred c-am meritat lecția.

– Mie-mi spui?

– Păi, pe lîngă că n-are nici un rost să-ți degere urechile în pădure cînd chiuleşti de la şcoală, e mai simplu să faci ce trebuie – de cele mai multe ori.

– De cele mai multe ori, fu Ripley de acord.

Şi, fiindcă ținea la el, se ridică să-i facă o ceaşcă de ciocolată fierbinte instant.

– Şi fiindcă m-ai pus să mă duc şi să zic ce-am făcut, atunci pe loc, nici nu mi-a fost prea greu, ştii? Tata a zis că atunci cînd o-ncurci, trebuie să-i faci față, s-o-ndrepți. Atuncea, oamenii te respectă, şi chiar mai mult, poți, ştii, să te respecți şi tu singur.

În timp ce turna pudra de ciocolată într-o cană, Ripley simți un junghi în abdomen.

– Bă nenică... mormăi ea.

– Toată lumea face greşeli, da' laşii se-ascund. Ideea asta-i bună, nu crezi, mătuşă Rip? Şi pe-asta pot s-o bag în compunere.

– Mda...

Ripley înjură printre dinți.

– Chiar că-i o idee bună.

Dacă un băiat de doisprezece ani putea suporta consecințele propriilor lui fapte, îşi spunea Ripley, atunci şi o femeie de, treizeci de ani ar fi trebuit să fie în stare de acelaşi lucru.

Poate că ar fi preferat să fie consemnată la domiciliu, poate că mai degrabă ar fi scris o compunere, decît să bată la uşa lui Mac. Dar nu avea încotro. O încolțeau vinovăția, ruşinea şi exemplul copilului de doisprezece ani.

Mac deschise uşa. Avea ochelarii pe nas şi o cămaşă groasă cu emblema Universității Whatsamatta şi o imagine cu Bullwinkle. În oricare alte împrejurări, ar fi arătat amuzant.

– Domnişoară ajutor de şerif Todd, salută el, pe tonul cel mai rece.

– Pot să intru un minut? îşi înghiți Ripley prima ciosvîrtă de orgoliu. Te rog.

Mac făcu un pas înapoi, invitînd-o cu un gest.

Văzu că lucra. Două monitoare erau în funcțiune. Pe unul dintre ele se vedeau nişte linii în zigzag care-i aminteau de echipamentele de la spital.

În şemineu ardea focul, iar în casă se simțea miros de cafea stătută.

– Te deranjez... începu ea.

– Nu face nimic. Dă-mi voie să-ți iau haina.

– Nu...!

Cu un gest defensiv, Ripley şi-o strînse mai tare pe trup.

– N-o să dureze mult şi pe urmă nu te mai bat la cap. Vreau să-mi prezint scuzele pentru ieri. Am greşit. Am greşit amarnic şi a fost complet deplasat ce-am făcut. N-am nici o scuză, nici pentru ce-am spus, nici pentru cum m-am comportat. Ei, cam asta ar fi tot.

Mac ar fi preferat să rămînă supărat pe ea. Era o stare foarte comodă.

– Se acceptă.

Ripley îşi înfundă mîinile în buzunare. Nu-i plăcea cînd lucrurile se rezolvau prea uşor.

– Am exagerat... continuă ea.

– Nu te contrazic.

– Aş dori să termin, replică Ripley cu vocea devenindu-i rece ca gheața.

– Te rog, zi mai departe.

– Nu ştiu de ce am reacționat aşa, dar asta am făcut. Chiar dacă ai fi fost cu Mia într-o... într-o situație intimă, nu e treaba mea. Răspund de faptele mele, de deciziile mele şi de alegerile mele, şi prefer să rămîn aşa.

– Ripley, spuse el cu blîndețe. Dă-mi voie să-ți iau haina.

– Nu, nu rămîn. M-am cam ambalat, mult mai mult

decît era cazul, dacă stau să mă gîndesc. Ceea ce mă enervează. Iar adevărul este că m-am convins singură că te dăduseşi la mine – şi pe urmă, şi la Mia – ca să-ncerci să ne îmbunezi pe amîndouă şi să te-ajutăm în munca ta.

– Mă rog...

Mac îşi scoase ochelarii, legănîndu-i de proptea.

– E jignitor ce spui.

– Ştiu, confirmă ea amărîtă. Şi-mi pare rău. Mai mult, mi-e ruşine că mi-am permis să mă justific folosindu-mă de sex – ştii, excitîndu-te aşa cum am făcut – ca pe-deapsă. Femeile care fac asta dau un rău renume sexului. Aşa că...

Răsuflă scurt. Nu, fir-ar să fie, nu se simţea deloc mai bine. Se simţea copleşită.

– Aşa că, asta e tot. Te las să-ţi vezi de ce făceai.

Se întoarse spre uşă, iar Mac se mişcă o dată cu ea. Îşi rezemă o mînă de uşă.

– Scormonind sub suprafaţă, lucru pe care-mi place să-l fac, descopăr o mică zonă concretă a exagerării tale pe care o găsesc satisfăcătoare. Într-un sens strict superficial şi egoist.

Ripley nu-l privi. Refuza să-l privească. De ce s-ar fi deranjat, cînd îi auzea tonul sarcastic?

– Asta mă face să mă simt şi mai mult ca o idioată.

– Nu mă împotrivesc acestui rezultat.

Mac îşi petrecu mîna în lungul părului ei legat într-o coadă.

– Îţi iau haina.

Şi i-o scoase de pe umeri.

– Vrei o bere?

– Nu.

Spre propria ei surprinderea, ceea ce-şi dorea era o îmbrăţişare.

Doar una mică şi scurtă. Şi nu fusese niciodată genul care să se răsfeţe.

– Nu, sînt în timpul programului.

Mac îi atinse din nou părul, schiţînd un dans rapid cu degetele peste şuviţele prelungi şi mătăsoase.

– Vrei o sărutare de-mpăcare?

– Cred că vom sări peste punctul din program cu sărutările.

Îi luă haina din mîini, îl ocoli şi o aruncă pe podea, lîngă uşă. Apoi arătă cu capul spre emblema universitară de pe cămaşă:

– Alma mater a ta?

– Hmm?

Mac coborî privirea şi înţelese.

– Mda. Acolo mi-am făcut cea mai mare parte a lucrărilor post-universitare. Dacă n-ai văzut primăvara în Frosbite Falls, se cheamă că n-ai trăit.

Ripley zîmbi, simţindu-se puţin mai bine.

– Nu ştiu de unde să te-apuc, Mac.

– Nici eu. Vrei să...

Îl întrerupse sunetul telefonului, făcîndu-l să privească buimăcit prin cameră.

– Mi se pare că sună telefonul, încercă să-l ajute Ripley.

– Mda... Care? ...Ăla din dormitor, îl recunoscu el şi se îndepărtă.

Ripley îşi luă haina. Poate că era mai bine dacă o ştergea pe furiş în timp ce el era ocupat. Apoi îl auzi, vorbind într-o limbă străină – spaniolă, parcă...

Oare ce anume o atrăgea atît de mult la limbile străine? se întrebă ea. Îşi lăsă haina pe loc şi porni agale spre dormitor.

Mac stătea în picioare lîngă pat, cu ochelarii agăţaţi de buzunarul din faţă al blugilor.

Apoi începu să caute prin cameră, bătîndu-se cu o mînă peste cămaşă.

– Buzunarul din faţă, dreapta, spuse Ripley, făcîndu-l să se întoarcă spre ea clipind din ochi nedumerit. Ochelarii?

– Ăă, nu... Da... *Qu? No, no, uno momento*. De ce n-am la mine un pix?

Ripley se apropie şi luă unul dintre cele trei pixuri de pe noptieră. Văzîndu-l că rămînea cu aceeaşi expresie frustrată, îi oferi şi un bloc-notes.

– Mulţumesc. Nu ştiu ce-au astea, că mereu... – *Como?... S!, s!*.

Se aşeză pe marginea patului şi începu să noteze.

Întrucît îşi băgase deja nasul atît de mult, Ripley profită de ocazie ca să-i studieze dormitorul.

Nu văzu haine împrăştiate prin jur. Nici n-ar fi avut prea mult loc, de-atîtea cărţi, reviste şi teancuri de hîrtii. Nici o fotografie personală, ceea ce-i displăcu.

Pe scrin se afla o grămăjoară de mărunţiş şi o me-

dalie cu Saint Christopher. Ripley îşi aminti de gris-gris şi se întrebă cîte alte baze îşi acoperise Mac.

Mai văzu un cuţit Leatherman, un set de şurubelniţe mici, cîteva bucăţi de plastic şi metal greu de identificat şi un fel de piatră neagră sticloasă.

O atinse şi, simţind o vibraţie joasă, se hotărî să n-o mai atingă.

Cînd se întoarse, Mac închisese telefonul şi privea în gol, cu o expresie distrată şi visătoare.

Ripley îşi drese vocea, pentru a-i atrage atenţia.

– Deci, vorbeşti spaniola.

– Mmm.

– Veşti proaste?

– Hmm? Nu... Nu, interesante. Un coleg din Costa Rica. Crede că s-ar putea să aibă o pistă spre o E.B.E.

– Ce-i aia?

– A, E.B.E... entitate biologică extraterestră.

– Un omuleţ verde?

– Sigur.

Mac puse hîrtia deoparte.

– Din aceeaşi categorie cu toate vrăjitoarele pe cozi de mătură pe care le-am cercetat.

– Ha!

– Oricum, e interesant. Vom vedea ce iese. Măcar un lucru tot am cîştigat pînă acum: te-am făcut să intri în dormitorul meu.

– Nu ai mintea chiar atît de împrăştiată pe cît pare.

– Numai în jumătate din timp.

Bătu cu palma pe pat, lîngă el.

– E o ofertă foarte tentantă, dar mă lipsesc. O iau spre casă.

– Ce-ar fi să mîncăm ceva de cină?

Mac îşi scoase ochelarii şi-i aruncă neglijent pe pat.

– În oraş. Mergem în oraş şi mîncăm ceva. E ora cinei?

– S-ar putea să fie. Ia-ţi ochelarii de pe pat. Ai să uiţi şi- ai să te-aşezi pe ei, sau mai ştiu eu ce...

– Exact.

Şi-i luă şi îi puse pe noptieră.

– De unde ştiai că fac chestii din-astea?

– Am ghicit. Te superi dacă dau un telefon acasă ca să-mi anunţ familia că nu vin la cină?

– Te rog.

Cînd Ripley se apropie de telefon, Mac o luă de mînă şi o întoarse, făcînd-o să ajungă între picioarele lui.

– Aş dori să discut despre regula aia a sărutărilor pe care mi- ai pomenit-o. Şi cred că, din moment ce te-ai scuzat, ar trebui să mă săruţi tu pe mine.

– Mă mai gîndesc.

Ripley ridică receptorul, fără să-l scape pe Mac din ochi, vorbi cîteva cuvinte cu Zack, apoi închise telefonul la loc.

– Okay, uite care-i treaba. Mîinile pe pat. Şi acolo să rămînă. Nu mă atingi, nu mă apuci.

– E o regulă foarte strictă, dar o accept.

Mac îşi rezemă palmele pe marginea patului.

Sosise timpul, hotărî Ripley, să-i arate că nu era el singurul care se pricepea la mişcări. Se aplecă încet,

lăsîndu-şi mîinile să treacă prin părul lui, înainte de a-i coborî pe umeri. Gura ei se opri la un milimetru de a lui, arcuită într-un zîmbet.

– Fără mîini, repetă ea.

O atingere de buze, o ciocnire scurtă a dinților, o întîlnire de-o clipă a limbilor. Îi muşcă uşurel un colț al gurii, apoi pe celălalt, lăsîndu-şi aerul să se reverse din piept într-un oftat prelung.

Ripley se retrase infim, ținînd momentul în suspensie. Apoi degetele i se repeziră în părul lui, pumnii i se strînseră, iar gura îl atacă.

O înfierbîntare bruscă, suficientă ca să ardă un om de viu dinăuntru spre afară. Mîinile lui Mac se strînseră ca două menghine pe marginea patului, iar inima îi sări drept în gît.

Parcă ar fi fost devorat, cu o lăcomie nemiloasă.

Ripley îl simți tremurînd, îşi simți propriul ei fior.

Avu nevoie de un imens efort de voință pentru a pune capăt sărutului, retrăgîndu-se.

Mac expiră întretăiat. Pulsul îi bătea ca un ciocan pneumatic în vena de la gît. Şi totuşi, n-o atinsese. Un asemenea autocontrol merita tot respectul. Merita să fie admirat şi provocat.

Ripley îşi atinse cu vîrful unui deget colțul gurii.

– Hai să mîncăm, spuse ea şi ieşi din cameră.

Era meci nul, conchise, în timp ce-şi lua haina. Punct cu punct, erau unul pe măsura celuilalt.

CAPITOLUL 10

Jonathan Q. Harding ştia cum să facă oamenii să vorbească. Ştia, în primul rînd, că sub voalul de demnitate sau discreție, oamenii *voiau* să vorbească.

Cu cît era mai delicat sau mai bizar subiectul, cu atît ardeau mai mult de poftă să pălăvrăgească despre el.

Totul ținea de persistență, răbdare şi, uneori, cîte un pol împăturit în podul palmei.

Subiectul îl captiva, trăgîndu-l după el.

Alții o făcuseră, îşi transpuseseră competența în cîte o carte cu copertă stridentă şi vînzare rapidă. El de ce n-ar fi putut?

De ce-şi irosea timpul şi talentul pentru mărunțişuri de ziar?

În loc să-l fugărească pe Larry King pentru un in-

terviu, de data asta Larry King avea să alerge după el cu limba scoasă.

Adunînd frînturi de informații, speculații şi fapte concrete din dosarele poliției, pornise pe urmele lui Helen Remington, acum Nell Channing Todd.

Avusese o conversație interesantă cu un bărbat care susținea că-i vînduse la mîna a doua bicicleta cu care-şi începuse călătoria.

Căutase peste două săptămîni, pînă nimerise primul jackpot în Dallas, unde Nell Channing închiriase o cameră ieftină de motel şi se angajase ca bucătăreasă într-o speluncă slinoasă.

Îi găsise urma la El Paso, aproape o pierduse din nou, dar apoi îl descoperise pe omul care-i vînduse o maşină.

Nell Channing lucrase în braserii, restaurante de hotel, cafenele, rareori stînd într-un loc mai mult de trei săptămîni. Traseul ei nu părea să fi avut nici o logică.

Lui Jonathan Q. Harding nu-i rămînea decît să se convingă cu ochii lui. Abia aştepta s-o cunoască. Dar, pînă atunci, îşi dorea mai mult. Dorea povestea lui Evan Remington.

Neştiind că viața ei tocmai era examinată la microscop. Nell profita de ziua liberă şi de vremea care se mai ameliorase.

Dezgheţul din februarie mirosea a primăvară, iar o canadiană subțire era suficientă pentru a ieşi din casă.

– Ai noroc că-s bine dispusă, altfel ar trebui să te

amendez că ai scos cîinele fără lesă.

Nell întoarse capul, pentru a o vedea pe Ripley apropiindu-se pe plajă.

– Şi eu ar trebui să te amendez. N-am văzut nici o lesă azi dimineaţă, cînd aţi ieşit la jogging.

– Am luat lesa invizibilă.

Ripley se aşează pe dig, cuprinzîndu-şi genunchii cu braţele.

– Doamne, ce zi! Nu mi-ar strica vreo cîteva sute ca asta.

– Ştiu. N-am putut sta în casă. Am o listă de treburi lungă cît braţul, dar am fugit.

– Au să te-aştepte.

– N-au încotro.

Cînd Nell continuă s-o privească, Ripley îşi coborî ochelarii de soare, uitîndu-se la ea peste lentile.

– Ce?

– Nimic. Pari... mulţumită de tine. Nu te-am văzut prea des în ultimele două săptămîni, dar cu fiecare ocazie păreai să te umfli în pene.

– Chiar aşa? Ei, viaţa e frumoasă.

– M-hmm. Ai petrecut ceva timp cu MacAlister Booke.

Ripley îşi plimbă degetele prin nisip, începînd să deseneze spirale mici.

– Ăsta-i modul tău politicos de a mă întreba dacă facem treaba aia?

– Nu.

Nell aşteptă o clipă, apoi expiră.

– O faceți?

– Nu, nu încă.

Mulțumită, Ripley se lăsă pe spate, cu coatele rezemate pe nisip.

– Îmi place preludiul ăsta mai mult decît mă aşteptasem. E un timp interesant... cînd nu-i absorbit în vînătoarea lui de fantome. A umblat peste tot. Vreau să zic, prin locuri despre care nici nu ştiam că *sînt* locuri.

Ştiuse care era capitala Lichtensteinului. Cine şi-ar fi închipuit?

– Ştiai că a absolvit colegiul la şaisprezece ani? continuă ea. Şi cu toate astea, îi plac lucrurile normale. Filmele, baseball-ul... Nu umblă cu nasul pe sus față de, cum îi zice... cultura populară...

– Nu are snobisme intelectuale, comentă Nell, amuzîndu-se.

– Mda, asta e. Şi-n plus, înoată ca un peşte, da' uneori dă cu stîngu-n dreptu'. E un dulce.

Nell deschise gura să comenteze din nou, însă Ripley nu terminase încă.

– Sigur, e total sucit, dar şi îndemînatic. Mi-a reparat casca audio pe care voiam s-o arunc. Şi, alaltăieri...

Cînd văzu zîmbetul cu gura pînă la urechi al lui Nell, se încruntă.

– Ce mai e?

– Ripley s-a înamorat!

– Mai lasă-mă! Ce cuvînt mai e şi ăsta?

Pufni, încrucişîndu-şi picioarele la glezne.

– „Înamorat". Iisuse!

– E cuvîntul perfect, de-aici de unde stau eu. Şi găsesc că e minunat.

– Scuteşte-mă cu romantismele, Nell. Ne întîlnim şi nimic mai mult. Pe urmă, o să ne întîlnim, o să facem şi sex, şi nimic mai mult. O să rămînem prieteni atîta vreme cît n-o să-mi bage vrăjitoria pe gît. După aia, el o să plece înapoi la New York şi-o să-şi scrie cartea sau articolul sau ce-o avea el de scris acolo. Nu ne-am luat pe viaţă.

– Cum zici tu. Dar, de-atîtea luni de cînd sînt pe Trei Surori, niciodată nu te-am mai văzut petrecînd atîta timp cu cineva, nici părînd atît de fericită.

– Ei, deci îl plac mai mult decît pe alţii, şi ce-i cu asta?

Ripley se ridică din nou în capul oaselor, săltînd din umeri.

– Şi mă atrage mai mult decît majoritatea.

– Înamorată, murmură Nell printre dinţi.

– Gura.

– Îl aduci la cină?

– Hmm?

– Invită-l diseară să ia masa la noi.

– De ce?

– Fiindcă fac mîncarea favorită a lui Zack şi-o s-avem destulă.

– Avem friptură Yankee la ceaun?

Lui Ripley începea să-i lase gura apă.

– Sînt sigură că lui Mac i-ar plăcea să savureze o mîncare de casă, în loc de semipreparate la pachet sau

să mănînce la restaurant, ori o specialitate de-a mea, livrată la domiciliu şi reîncălzită.

Nell se ridică, scuturîndu-şi nisipul de pe pantaloni.

– Sigur, îi place să mănînce. Nell, nu cumva ți-au venit gînduri să ne împerechezi?

Ochii albaştri ai lui Nell se dilatară cu nevinovăție.

– În nici un caz. Zi-i să fie aici la şase jumate, iar dacă nu-i convine ora, să mă anunți.

Bătu din palme, o chemă pe Lucy şi porni spre casă.

Avea multe de făcut şi foarte puțin timp.

– Nu fac nici o vrajă.

Mia înclină capul, zîmbind dulce, în timp ce Nell se încrunta spre cartoful pe care-l curăța de coajă.

– Atunci de ce m-ai chemat să discutăm despre planurile tale pentru cina e diseară?

– Fiindcă-ți admir gustul.

– Mai încearcă.

– Fiindcă o cunoşti pe Ripley mai bine decît mine.

– Ține-o tot aşa.

– Of, bine.

Cu o strîmbătură dezgustată, Nell înhață încă un cartof.

– Nu-i o vrajă. N-ar fi bine... nu-i aşa? adăugă ea, cu o privire piezişă.

– Da, ar fi rău. În plus, amestecul în viața personală a oamenilor depăşeşte o anumită limită.

– Ştiu.

Umerii lui Nell se pleoştiră – doar pentru un moment.

– Chiar şi cînd ar fi în interesul lor?

Ştia deja răspunsul.

– Arată atît de fericită. Ai văzut cu ochii tăi. Şi s-o fi auzit! Cînd vorbea despre el, mai-mai că-i curgeau balele.

– Domnişoarei ajutor de şerif Todd îi curgeau balele? chicoti Mia. Aş fi fost în stare să plătesc ca să văd spectacolul ăsta!

– A fost adorabil. Nu vreau decît să-i dau un mic ghiont. Nu cu ajutorul unei vrăji, se grăbi ea să adauge, nelăsîndu-i Miei timp să răspundă. Doar o cină plăcută în familie. Şi să mai adaug cîte ceva pe ici pe colo, ca să-i limpezesc vederea. Ceva care mai ridice puţin barierele.

– Şi dacă ei văd ceea ce au de văzut şi simt ceea ce trebuie să simtă chiar în clipa asta? Poţi fi sigură că... „ghiontul" tău nu va acţiona în direcţia nedorită?

– Eşti aşa de enervantă cînd te-apucă spiritul practic! Mai rău, cînd ai dreptate. Mi-e greu să nu folosesc ceea ce-mi stă la dispoziţie ca să-i ajut.

– Puterea e înşelătoare. Dacă n-ar fi, n-ar însemna nimic. Tu însăţi eşti îndrăgostită, îi aminti Mia. Le vezi pe toate în roz. Nu tuturor ne este hărăzit ceea ce există între tine şi Zack.

– S-o fi auzit cum turuia despre el, pînă şi-a dat seama şi s-a oprit!

Clătinînd din cap, Nell îşi clăti zarzavaturile curăţate.

– E îndrăgostită şi habar n-are.

– Iar dacă ar descoperi, cu ajutorul tău, s-ar putea să bată în retragere. Ar fi tipic pentru ea.

– Iar ai dreptate. Nu pot să te sufăr! Mai bine spune-mi ce părere ai despre el. Ai vorbit cu el mai mult decît mine.

– Cred că e un om foarte inteligent, foarte abil şi foarte concentrat. Nu-i forţează mîna lui Ripley cu cercetările lui, fiincă ştie că ar riposta. Aşa că o ia pe ocolite.

– Dacă se foloseşte de ea...

– Stai!

Mia ridică un deget şi muşcă dintr-un fursec cu ciocolată. Îl înghiţi.

– Sigur că se foloseşte de ea. Iar aşa ceva nu e neapărat rău. Ripley refuză să-l lase să abordeze direct zona, aşa că el o atacă indirect. De ce-ar ignora ceea ce e Ripley, numai pentru că ea o ignoră, Nell?

– Ca să-şi petreacă timpul cu ea, să se joace cu sentimentele ei. Iar aşa ceva *este* rău.

– N-am spus asta şi nu cred că e. Este prea manierat. Şi cred că nu-i numai deştept, ci şi foarte bun ca om.

Nell oftă.

– Da, şi eu cred.

– Presupun că-l atrage foarte mult, în pofida faptului că e irascibilă, iritantă şi încăpăţînată.

– Are sens, dădu Nell din cap. Ţii mult la ea, orice s-ar zice.

– Am ţinut cîndva, răspunse Mia sec. Vezi că-ţi dă ibricul în foc.

– Contaţi una pentru alta, indiferent ce s-a întîmplat între voi, continuă Nell, în timp ce se întorcea să ia ibri-

cul, fără să observe expresia gînditoare a Miei.

– Va trebui să aibă din nou de-a face cu mine, şi eu cu ea. Pînă acceptă că e ceea ce este şi cine este, şi ce-i este menit să facă, nu se va deschide niciodată. Ţie ţi-a fost frică. Şi ei îi e frică. Ca şi nouă, tuturor.

– Ţie de ce ţi-e frică?

Imediat ce o întrebase, Nell se întoarse spre Mia.

– Iartă-mă, dar eu cînd mă uit la tine nu văd decît încredere şi o siguranţă incredibilă.

– Mă tem să nu-mi simt inima frîngîndu-se pentru a doua oară, fiindcă nu sînt sigură că aş supravieţui. Mai degrabă trăiesc singură, decît să risc o asemenea durere.

Cuvintele ei şi adevărul din ele făceau să i se frîngă şi lui Nell inima.

– Chiar atît de mult l-ai iubit?

– Da.

O durea fie şi numai s-o spună. Ca întotdeauna.

– În privinţa lui, nu aveam nici o opreliştе. Aşa că, înţelegi, ar putea fi periculos să umbli la opreliştile lui Ripley. MacAlister Booke face parte din destinul ei.

– Ştii asta?

– Da. Dacă m-am uitat, nu înseamnă că m-am amestecat. Sînt legaţi unul de altul. Dar ceea ce vor hotărî, ce vor face, depinde numai de ei.

Nu putea contrazice logica Miei. Dar... nu avea nici vreun motiv de a *nu* alege lumînări roz pentru masă. Nu le descîntase, nici nu le însemnase.

Doar printr-o simplă coincidență aveau culoarea folosită la farmecele de dragoste.

Pusese rosmarin pe pervaz, ca să absoarbă energiile negative.

Era adevărat că se folosea în descîntecele de dragoste, dar asta nu însemna nimic.

Şi nici cuarțul roz din bol, nici cristalele de ametist care stimulau intuiția.

Doar nu făcuse o pungă cu farmece.

Era atît de atentă cu aranjatul mesei, încît tresări cînd Zack veni la spatele ei şi o cuprinse cu brațele pe după talie.

– Arată drăguț, comentă el, frecîndu-şi buzele în părul ei. N-am mai avut o masă ca asta de... Dacă stau să mă gîndesc, niciodată n-am mai văzut-o arătînd aşa.

– Vreau să fie perfectă.

– Mai perfectă de-atît nu văd cum ar putea fi. Rip de ce nu te- ajută? Doar e întîlnirea ei, nu?

– Am expediat-o în camera ei, acum o oră. Mă deranja. Şi tu...

Se întoarse şi-l sărută scurt.

– ...la fel.

Zack tocmai îşi cobora gura să-i înapoieze sărutul, cînd se auzi un ciocănit la uşa din față.

– El e!

Nell se smulse din brațele lui, scoțîndu-şi şorțul.

– Ei, vino-napoi. Poate să deschidă şi Ripley.

– Ba nu poate. Trebuie să-şi facă intrarea. Of, stai să...

În timp ce se grăbea spre uşă, îi făcu un semn cu mîna:

– Du-te şi pune nişte muzică, sau ceva...

Mac adusese vin şi flori, spre satisfacţia lui Nell. În timpul aperitivelor, observă ea – şi numără – atinse mîna lui Ripley de trei ori.

Pe ea, una, n-o deranja să vorbească despre vrăjitorie. De fapt, chiar îi plăcea să discute problema la un nivel intelectual, ştiinţific. La masă, însă recunoscu semnalele de avertisment din direcţia umerilor ţepeni ai lui Ripley.

– Mai vrei friptură? întrebă ea binevoitoare.

– Mulţumesc. Este excelentă! Zack, mă întreb dacă mi-ai putea acorda puţin timp? Ca să-ţi aflu punctul de vedere ca om care a locuit aici toată viaţa şi s-a însurat cu o femeie cu talente considerabile.

– Sigur. Am un program destul de flexibil.

Zack observase reacţia surorii lui, dar considera că asta era problema ei.

– Vei descoperi că cei mai mulţi dintre noi nu ne gîndim zilnic la istoria insulei. O păstrăm pentru turişti. Noi nu facem decît să trăim aici.

– Cred că nu te-ai însurat cu Nell fiindcă e vrăjitoare, sau în pofida acestui lucru, ci numai pentru că e Nell.

– Adevărat. Şi pentru friptura ei la ceaun.

– Care nu poate fi trecută cu vederea. Emoţiile intense alimentează puterea. Iar gătitul lui Nell m-a emoţionat destul de puternic, de la prima farfurie de supă.

Zack chicoti, în timp ce le turna tuturor în pahare.

– Bine c-am văzut-o eu primul.

– Timpul e cheia. Facă Lulu n-ar fi venit aici atunci cînd a venit, n-ar fi putut juca un rol atît de important în educația Miei. Iar tu, Nell, din cîte înțeleg, dacă n-ai fi intrat în librărie exact în momentul cînd fosta bucătăreasă își dădea demisia, n-ai fi realizat legătura – sau tocmai acea legătură. Legătura aceea a dus la cea cu Zack și cu Ripley, iar apoi, pe o cale indirectă, la mine.

– Eu n-am nici o legătură cu nimeni.

Ripley vorbea cu voce măsurată, dar din care se simțeau împungînd ghimpii.

– Tu alegi, replică liniștit Mac. Alegerea este o altă cheie. În orice caz, din moment ce eziți să mă plimbi pe insulă cînd lucrez, voiam să te întreb despre un loc din capătul sudic. O casă mare și veche. Mult ghimbir, o verandă lată, acoperită. Se află mai sus de un golf cu plajă de marnă. Iar în apropiere e o peșteră mică și foarte interesantă.

– Casa lui Logan, spuse scurt Ripley. Familia proprietară a hotelului.

– Părea pustie.

– Nu mai locuiesc acolo. Acum o închiriază din cînd în cînd, în timpul sezonului. De ce te interesează?

– În primul rînd, fiindcă e frumoasă și atrăgătoare. Apoi, pentru că am înregistrat niște valori foarte puternice în zonă.

Văzu privirea lui Ripley abătîndu-se un moment spre chipul fratelui ei.

– N-am auzit prea multe despre familia Logan. Fi-

gurează în cercetările mele, desigur, dar nimeni nu are prea multe de spus despre ei în sat. De cînd locuiesc pe insulă?

– De peste zece ani, răspunse Zack, cînd Ripley rămase tăcută. Domnul Logan mai vine cînd şi cînd să vadă cum merg lucrurile, dar locuiesc la hotel.

– Păcat că o casă frumoasă ca aia stă neocupată. E bîntuită?

Buzele lui Zack tresăriră la auzul bombănitului slab al surorii sale.

– Din cîte ştiu eu, nu.

– Păcat.

Mac vorbea serios.

– Dar peştera? Acolo am găsit cele mai importante rezultate.

– Peştera e o peşteră şi nimic mai mult, replică Ripley; simţea în inimă un mic junghi, care o nemulţumea.

– Ne jucam acolo în copilărie, începu Zack. De-a piraţii şi peştera comorilor. Adolescenţii o folosesc ca pe un fel de tunel al îndrăgostiţilor.

Se opri brusc, înţelegînd în sfîrşit.

Sam Logan şi Mia. Şi ei fuseseră adolescenţi cîndva, iar peştera le aparţinuse, cu siguranţă.

O singură privire spre faţa surorii lui îl înştiinţă că aşa era. Iar Ripley încerca să apere intimitatea unei prietene din copilărie.

– Nu m-aş mira dacă echipamentul tău ar depista toţi hormonii ăia, spuse el vesel. Ce-avem la desert, iubito?

Prinzînd semnalul, Nell se ridică.

– Merg să-l aduc. Vii să mă ajuți și tu, Ripley?

– Nu... da... sigur...

Nemulțumită, Ripley își împinse scaunul și intră în bucătărie.

– Ce e? o întrebă Nell. De ce nu vrei să vorbești despre casa lui Logan?

– Nu-i decît o casă veche.

– Ripley, dacă nu știu despre ce e vorba, n-am cum să vă ajut.

Cu mîinile în buzunare, Ripley începu să se plimbe prin bucătărie.

– Sam și Mia... erau un cuplu important.

– Atîta lucru știu și eu. El a plecat și nu s-a mai întors. Iar pe ea încă o mai doare.

– Mda, mă rog, ar trebui să treacă naibii peste asta.

Oftînd, Ripley se aplecă să-l mîngîie pe Diego.

– Peștera era unul dintre locurile lor de întîlnire. Prima oară cînd a fost cu Sam, prima oară cînd au fost împreună, s-a întîmplat în peșteră.

– Înțeleg.

– Pentru ea încă mai e un punct dureros și n-are nevoie ca nu știu ce dobitoc să pună întrebări și să înregistreze energiile.

– Ripley, nu crezi că dacă Mac ar ști, ar avea grijă să nu zgîndărească punctul ăsta dureros?

– Nici nu mai știu ce să cred despre el.

Dezgustată, Ripley se îndreptă de spate.

– Pare un tip atît de cumsecade, și-n clipa următoare încearcă să te descoasă chiar în timp ce-ți înfulecă frip-

tura. Nu se cuvenea să vină aici ca musafir şi să vă iscodească, pe tine şi Zack.

– Nu mă simt iscodită deloc.

Nell scoase din frigider o plăcintă Boston cu cremă.

– Îmi pare rău dacă te deranjează, Ripley, dar am hotărît deja să vorbesc cu Mac. Mă interesează activitatea lui şi vreau să contribui.

– Vrei să devii unul din cobaii lui?

– N-am deloc senzaţia asta. Nu mi-e ruşine cu ceea ce sînt şi nu mă tem de ceea ce mi s-a dat. Am depăşit faza asta.

– Şi crezi că eu mă tem? se enervă Ripley. Gogoşi! Gogoşi la fel de umflate ca proiectul ăsta idiot al lui. Nu vreau să am nimic de-a face cu el. Şi dacă nu ies imediat de-aici, mi-e c-am să explodez!

Se răsuci pe călcîie şi ieşi, trîntind uşa din spate.

Nu putea gîndi, dar ştia că trebuia să se plimbe pînă-i trecea furia, înainte de a spune sau a face un lucru regretabil.

Treburile lui Nell o priveau numai pe ea, încerca să-şi spună, în timp ce alerga în jos pe treptele plajei, la lumina perlată a lunii.

Iar dacă Nell voia să se dea în spectacol şi să se expună bîrfelor şi glumelor şi Dumnezeu mai ştie la ce, avea tot dreptul.

– Vezi să nu! strigă Ripley, lovind nisipul cu piciorul cînd ajunse pe plajă.

Ceea ce spunea sau făcea Nell avea legătură directă

cu ea. Nu putea evita asta. Şi nu numai fiindcă erau rude prin alianţă, ci şi pentru că erau unite.

Iar ticălosul ăla de MacAlister Booke o ştia.

Se folosea de ea ca să ajungă la Nell, se folosea de Nell ca să ajungă la ea. Fusese o proastă să-şi lase garda jos, în ultimele cîteva săptămîni.

O Proastă cu P mare! Şi nimic nu detesta mai mult decît să-şi dea seama cît de proastă fusese.

La auzul lătrăturilor din spatele ei se întoarse, tocmai cînd umbra mare şi neagră sări din întuneric. Exuberanţa lui Lucy o trînti pe Ripley în fund.

– La naiba, Lucy!

– Te-ai lovit? Eşti bine?

Mac venea în fugă după cătea şi începu s-o ridice pe Ripley în picioare.

– Ia-ţi mîinile de pe mine.

– Îngheţi. Ce dracu' te-a apucat, să ieşi din casă fără haină? Uite-aici...

Încercînd să-l plesnească peste mîini, Ripley nimeri drept în canadiana pe care Mac o primise de la Nell.

– Bun. Ţi-ai făcut fapta bună. Acum roiu'.

– Poate că fratele tău şi cu Nell sînt obişnuiţi cu manifestările tale spontane de grosolănie. Totuşi, cred că am dreptul la o explicaţie.

– Grosolănie?

Ripley îl împinse doi paşi înapoi, cu ambele mîini.

– Mai ai obraz să mă faci pe mine grosolană, după interogatoriul de la cină?

– Îmi amintesc că la cină am avut o conversaţie, nu

un interogatoriu. Stai o clipă!

O apucă de braţe, în timp ce Lucy, cu chef de joacă, se înghesuia între ei.

– Nu vrei să vorbeşti cu mine despre activităţile mele, şi n- am insistat. Asta nu înseamnă să nu mai stau de vorbă cu nimeni altcineva.

– O agăţi pe Nell şi ştii că asta mă implică şi pe mine. Ai vorbit cu Lucy şi ştii al naibii de clar că i-ai pus întrebări despre mine.

– Ripley.

Răbdare, îşi spuse Mac. Nu era doar furioasă, era şi speriată.

– N-am spus niciodată că nu voi pune întrebări. Numai că nu ţi le pun ţie. Dacă vrei să rămîi stăpînă pe ceea ce te implică pe tine, atunci vorbeşte-mi. Altfel, va trebui să folosesc ceea ce pot afla din alte surse.

– Ai făcut toate astea numai ca să mă încolţeşti.

Mac era un om răbdător din fire, dar şi răbdarea avea limitele ei.

– Ştii foarte bine care e adevărul, la fel cum ştii şi că ceea ce spui e jignitor pentru amîndoi. Am sentimente puternice pentru tine, Ripley. Aşa, situaţia se complică, dar îi fac faţă. Şi, lăsînd asta la o parte, nu tu eşti centrul problemei. Am s-o rezolv ocolindu-te, sau cu ajutorul tău. Tu alegi.

– N-am să mă las folosită.

– Nici eu nu mă las folosit ca ţintă pentru descărcările tale emoţionale.

Nimerise drept la ţintă, iar Ripley ezită.

– Nu mă las privită ca o sperietoare.

– Ripley, spuse el mai blînd. Nu eşti o sperietoare. Eşti o minune.

– Nu vreau să fiu nici sperietoare, nici minune. Nu eşti în stare să înțelegi atîta lucru?

– Ba sînt. Ştiu foarte bine cum e să fii privit în ambele feluri. Ce ți-aş putea spune mai mult? Nu poți să fii altceva decît ceea ce eşti.

Nervii îi trecuseră. Mac o liniştise, şi nu fiincă dorea ceva, ci pentru că obținuse. În esență, obținuse.

– Poate că nu m-am aşteptat să înțelegi, să ştii. Poate ar fi trebuit să mă aştept. Cred că a avea un creier ieşit din comun, oricît de magic ar fi, nu e întotdeauna comod. Tu cum reuşeşti? îl întrebă ea. Cum reuşeşti să rămîi aşa de-al dracului de echilibrat?

– Nu sînt... Termină, Lucy!

Continuînd s-o țină pe Ripley de brațe, Mac se feri de cățeaua care lătra şi se agita printre ei. Apoi văzu ce anume îi atrăsese atenția lui Lucy.

Stătea pe plajă, la fel ca data trecută. Şi îi privea. Avea fața palidă în lumina lunii şi părul negru, fluturînd în vînt. Ochii păreau să-i lumineze în noapte. De un verde intens, de o tristețe intensă.

Un val îi acoperi picioarele cu spumă, dar nu dădu nici un semn că ar fi simțit apa sau frigul. Nu făcea decît să stea pe loc, privind şi lăcrimînd.

– O vezi, şopti Mac.

– Toată viața am văzut-o.

Obosită, Ripley se îndepărtă de el, pentru că ar fi fost

prea uşor, înspăimîntător de uşor, să se apropie de el.

– Am să te-anunț ce hotărăsc, cînd am să hotărăsc. Şi vreau să-mi cer iertare pentru că am fost nepoliticoasă şi te-am repezit. Dar acum... vreau să rămîn singură.

– Te conduc înapoi.

– Nu. Îți mulțumesc, dar mai bine nu. Vino, Lucy.

Mac rămase pe loc, între cele două femei. Ambele trăgeau de el în direcții contrare.

CAPITOLUL 11

Nell avu o senzație ciudată bătînd la uşa casei unde locuise cîndva. O parte din ea încă mai simțea casa galbenă ca fiind a ei.

Trăise mult mai mult timp în palatul alb din California, dar niciodată nu-l considerase al ei. Decît, poate, ca pe o închisoare a ei, din care evadase cu riscul vieții.

Însă căsuța de lîngă pădure, care-i aparținuse doar cîteva luni, îi dăruise unele dintre cele mai fericite momente din viață.

Totuşi, ciocăni şi aşteptă politicoasă pe prag pînă cînd Mac îi deschise uşa.

Părea cam buimac. Era nebărbierit, cu părul zburlit.

– Scuză-mă. Te-am trezit din somn?

– Ce...? Nu... Sînt treaz de cîteva ore. Ăă...

Îşi împinse o mînă prin păr, răvăşindu-şi-l şi mai mult.

– Scuză-mă. Sînt cu mintea-n... Intră.

Privind pe lîngă el, Nell văzu camera plină cu echipamente. Peste tot licăreau luminiţe, iar un aparat emitea semnale sonore repetate.

– Cred că lucrezi. N-am să te deranjez. Voiam doar să-ţi aduc puţin din desertul de-aseară. Nu l-ai mai apucat.

– Desertul...? A, exact. Mulţumesc. Intră.

– De fapt, eram în drum spre slujbă, aşa că am să...

Întrucît Mac se întorsese deja, Nell ridică din umeri şi intră, închizînd uşa după ea.

– Îl pun în bucătărie.

– M-hm... Ia uite-aici!... Stai, stai!

Ridică o mînă, în timp ce cu cealaltă lua însemnări, studiind o imprimantă care arăta ca o seismogramă.

După un moment, ridică din nou privirea spre Nell, zîmbind.

– Scînteiezi de-a dreptul, nu-i aşa?

– Poftim?

– Valorile s-au schimbat în clipa cînd ai intrat în casă.

– Serios?

Fascinată, Nell se apropie cu cîţiva paşi. Şi-şi dădu seama că, oricît de mult s-ar fi apropiat, tot nu înţelegea nimic.

– E altfel decît la Ripley, continuă Mac. Rezultatele ei acoperă toată diagrama şi niciodată nu ştii la ce să te aştepţi. Pe cînd tu, tu eşti un suflet pe care se poate pune bază.

Buzele lui Nell începură să se bosumfle.

– Sună cam plicticos...

– Dimpotrivă.

Mac îi luă platonul din mînă şi desfăcu ambalajul pentru a rupe o bucată de plăcintă, împrăştiind firimituri pe jos.

– Eşti constantă. Aş spune că eşti o femeie care şi-a găsit locul şi e fericită. Îmi pare rău că v-am stricat cina, aseară.

– N-ai stricat-o. Dacă vrei să mănînci asta acum, aşteaptă să-ţi aduc o furculiţă.

Mac o urmă la bucătărie.

– Şeriful Todd e un om foarte norocos.

– Este. Stai jos, Mac. Am zece minute. Vrei şi o cafea la plăcintă?

– Păi...

Mac nu-şi amintea dacă luase micul dejun sau nu.

– Sigur.

– Ai spus că e altfel decît în cazul lui Ripley, continuă Nell, în timp ce turna apa pentru cafea. Şi ai dreptate. Nu cunosc toate motivele, dar ea nu vrea să vorbească despre asta. Iar dacă le- aş şti, nu le-aş spune. Sînt problemele ei. Dar este sora mea, aşa că am să te întreb de-a dreptul: prezintă pentru tine numai un interes profesional?

– Nu.

Mac se aşează mai comod. Era un om mai obişnuit să pună întrebări decît să le răspundă.

– De fapt, cred că ar fi mai uşor pentru mine, şi

pentru ea, cu siguranță, dacă n-ar fi implicată în munca mea. Dar este. Aseară, cînd s-a întors acasă, își revenise?

– Îi trecuse furia. Era neliniştită, dar nu supărată. Am să mărturisesc, ca să scăpăm de toată problema asta. Aseară, făcusem anumite pregătiri...

– Te referi la lumînările roz, cristalele de cuarț, firele de rosmarin?

Relaxat din nou, Mac mai luă o bucată de plăcintă.

– Atîta despre subtilitate.

Iritată, Nell luă o cană.

– N-am făcut nici o vrajă.

– Îți mulțumesc, spuse el cu gura plină. Şi-ți mulțumesc cu atît mai mult cu cît ştiu că *te-ai gîndit* să faci una. Sînt flatat că mă consideri un om pe care ai vrea să-l vezi împreună cu Ripley.

– Îți rîzi de mine?

– Nu tocmai. Aseară am supărat-o, lucru pentru care îmi pare rău. Dar trebuie să ne împăcăm amîndoi cu situația. Ea este ceea ce este, eu fac ceea ce fac.

Înclinînd capul, Nell îl studie.

– N-ar fi atrasă de tine – sau, nu pentru multă vreme – dacă i-ai face curte în mod agresiv.

– E bine să ştiu. Vrei să-mi vorbeşti oficial?

– Da.

– Aşa, simplu? Fără nici o condiție prealabilă?

Nell îi puse cafeaua pe masă.

– N-am să-ți spun nimic ce nu vreau să ştii. Încă mai învăț de la Mia. Pot învăța de la tine la fel de mult pe cît

vei afla şi tu de la mine. Acum, însă, trebuie să mă duc la slujbă.

– O întrebare. Puterea te face fericită?

– Da. Fericită, echilibrată şi puternică. Însă aş putea fi la fel şi fără ea.

În obraji i se iviră două gropiţe.

– Şi-acum, întreabă-mă dacă aş putea fi la fel de fericită fără Zack.

– Nu e nevoie.

După plecarea ei, Mac îşi împachetă echipamentele pe care voia să le ia cu el pe teren.

Pierdu zece minute căutîndu-şi ochelarii, înainte de a-şi da seama că erau agăţaţi de buzunarul de la piept al cămăşii. Îşi găsi cheile în dulăpiorul cu medicamente din baie, adună cîteva creioane şi porni spre capătul sudic al insulei.

Casa Logan îl atrăgea. Îl atrăgea ca un magnet, îşi spuse el, oprindu-se s-o privească de pe marginea drumului îngust de marnă. Era mare şi întinsă. Nu arăta deosebit de grandios, nici deosebit de fermecător.

„Impresionantă", decise Mac, în timp ce-şi scotea reportofonul ca să-şi înregistreze comentariile.

– Casa Logan stă pe extremitatea de sud a insulei şi este accesibilă pe un drum îngust de marnă zdrobită. Există şi alte case în preajmă, dar aceasta stă în locul cel mai înalt şi e cea mai apropiată de mare.

Tăcu un minut, simţind vîntul cu gust de sare. Apa era de un albastru dur, o nuanţă care-l făcea să se în-

trebe cum de marea nu se tăia singură cu propriile ei valuri.

Întorcîndu-se în cerc, studie şi celelalte case. Faleza unde locuia Mia, aflată exact în capătul opus al insulei, era mai pitorească, mai dramatică. Şi totuşi, acest loc părea... oarecum potrivit. Potrivit pentru el.

– Are trei niveluri, continuă Mac să-şi înregistreze observaţiile. Se pare că la construcţia iniţială s-au făcut mai multe adaosuri. Este clădită din lemn – cedru, cred – decolorat pînă la argintiu. Brîul şi obloanele sînt vopsite proaspăt, albastru-cenuşiu. Verandele, în faţă şi în spate, sînt late şi adînci, cea din spate fiind parţial închisă. Balcoanele sînt mai înguste. E izolată, dar nu pare singuratică. Mai mult ca şi cum ar aştepta. Am sentimentul ciudat că m-ar aştepta pe mine.

Reveni la Land Rover şi-şi descărcă echipamentele. Drumul pînă la peşteră era scurt. Observă că gura umbrită a aesteia nu se vedea dinspre casă, fiind ascunsă de o uşoară curbură a terenului. Un loc ideal pentru copiii aventurieri şi tinerii îndrăgostiţi, conchise Mac.

Dar, dacă încă mai era folosită în asemenea scopuri, nu se vedea nici un semn. Nu existau gunoaie, nici urme de paşi, nici alte indicii.

Grota nu era mare. Măsura cam patru metri lungime şi vreo doi şi jumătate lăţime. În mijloc, avea mai mult de doi metri înălţime. Înarmat cu o lanternă cu halogen, Mac începu s-o examineze pas cu pas, lăsîndu-şi echipamentele în funcţiune.

– Aici e ceva, mormăi el. N-am nevoie de aparate ca

să-mi spună, ştiu clar că e ceva. Ca nişte straturi de energie. Noi, peste altele mai vechi. Nimic ştiinţific, dar asta e. O simt intens, visceral. Dacă asta e caverna menţionată în cercetările mele, înseamnă că... Ce-i asta?

Se opri, luminînd peretele grotei. Fu nevoit să se lase pe vine pentru a vedea clar.

– Pare în gaelică, murmură el, citind inscripţia gravată în piatră. Va trebui s-o traduc la întoarcere.

Pentru moment, copie în caiet cuvintele şi simbolul de sub ele.

– Nodul celtic, modelul Treimii. Nu e gravată de prea multă vreme. Zece ani, maximum douăzeci. O nouă deducţie. Voi verifica prin testare.

Apoi, îşi trecu degetele peste încrustaţii. Scrijeliturile se umplură cu luminiţe care răspîndeau raze înguste. Îl încălzeau vîrfurile degetelor.

– Căca-m-aş! Ce se-ntîmplă aici?

Sări în picioare să-şi ia contorul şi camera video, şi se lovi cu capul de bolta peşterii de văzu stele verzi.

– Idiot ce sînt! Cretinule! Fir-ar mă-ta a dracu'! Doamne!

Ţinîndu-se cu mînă de cap, continuă să înjure şi să se învîrtească în loc, pînă cînd durerea scăzu la nivelul unei pulsaţii surde dar sîcîitoare.

Cu dezgust, îşi văzu palma mînjită de sînge. Scoase o batistă, resemnat, şi-şi tamponă uşurel cucuiul. Ţinîndu-şi-o apăsată în acel loc, îşi luă camera şi contorul.

De data asta, se aşeză pe jos.

Făcu măsurări, le consemnă, după care, pregătit să înregistreze schimbările, îşi trecu din nou degetele peste încrustaţii.

Şi nu se întîmplă nimic.

– Ei, haide, doar am văzut cu ochii mei, mai am şi-un cucui ca dovadă...!

Încercă din nou, dar scrijeliturile rămaseră întunecate, iar piatra rece şi umedă.

Nedescurajat, Mac încercă să-şi golească mintea de orice gînduri.

Nu lua în seamă durerea de cap din ce în ce mai puternică. În momentul cînd ridică mîna din nou, monitoarele începură să piuie.

– Ce naiba faci aici, ţii o şedinţă de spiritism?

Ripley stătea la gura peşterii, cu silueta aureolată de soare.

Prin mintea lui Mac se învălmăşiră o mulţime de gînduri, toate evoluînd în jurul ei. Renunţă pentru moment la examinarea gravurii, privind-o numai pe Ripley.

– Azi eşti în patrula peşterilor?

– Ţi-am văzut maşina.

Ripley îi privi echipamentele, în timp ce intra. Continuau să piuie nebuneşte.

– De ce te-ai aşezat acolo?

– Lucrez.

Mac se întoarse cu faţa spre ea, aşezîndu-se din nou, pe călcîie.

– N-ai o aspirină la tine?

– Nu.

După ce-l lumină cu lanterna, Ripley se repezi spre el.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Mac, îți curge sînge!

– Doar puțin. M-am lovit la cap.

– Taci din gură. Dă să văd.

Îi smuci capul înainte, ignorîndu-i țipătul de protest, şi îi pipăi părul.

– Of, Soră Ratched, ai inimă!

– Nu-i chiar atît de grav. Nu vei avea nevoie de cusături. Dacă n-aveai toată claia asta de păr să te apere, altfel stăteam acum de vorbă.

– Deci stăm de vorbă din nou?

Ripley oftă, apoi se aşeză pe pardoseala peşterii, în fața lui.

– M-am mai gîndit. N-am nici un drept să mă amestec în munca ta. Şi nici să mă nemulțumească. Ai vorbit deschis, de la început, iar ceea ce-ai spus aseară era adevărat. Nu m-ai constrîns cu nimis.

Purta cercei, două inele mici de argint şi aur. Lui Mac îi venea să se joace cu ei şi cu curbele delicate ale urechilor.

– Cam multă gîndire din partea ta.

– Cred că aşa a fost. Poate că trebuie să mă mai gîndesc şi de-acum încolo. Pentru moment, însă, aş dori ca lucrurile să redevină aşa cum erau.

– Şi mie mi-ar plăcea, dar trebuie să ştii că voi discuta cu Nell. Oficial.

Ripley îşi strînse buzele.

– Asta-i problema lui Nell. Atîta numai că...

– Voi avea grijă cu ea.

Îl privi în ochi.

– Mda, spuse ea după un moment. Vei avea.

– Şi cu tine.

– Cu mine n-am nevoie să ai grijă.

– Poate că mi-ar făcea plăcere.

O cuprinse cu braţele pe după talie, săltîndu-se în genunchi. Ridicînd-o şi pe ea.

Auzi monitoarele activîndu-se din nou. Puţin îi păsa. În acel moment nu dorea decît un singur lucru – gura ei.

Cînd buzele li se întîlniră, braţele lui Ripley îi cuprinseră trupul.

Se lipi de formele lui, ca ultima piesă dintr-un puzzle complex şi fascinant.

Un moment, Mac simţi căldură. Gingăşie. Era totul pentru el.

Zguduită, Ripley se retrase. Ceva tremura într-însa.

– Mac.

– Să nu vorbim despre asta.

Îi atinse cu buzele obrajii, tîmplele, urechea, gîtul.

– După o vreme, vorbele nu fac decît să intelectualizeze totul. Ştiu eu ce ştiu.

– Că bine zici.

– Trebuie să se întîmple curînd.

Îi strivi buzele sub ale lui.

– Cît mai curînd. Altfel, am să-mi pierd minţile.

Expiră întretăiat, apoi slăbi strînsoarea.

– Gîndeşte mai repede, bine?

Ripley îşi puse palma pe obrazul lui.

– Sînt destul de sigură că am terminat cu partea asta din program.

– Ce ciudat, interveni Mia, intrînd în peşteră. Şi ce stînjenitor.

În timp ce-i privea pe Mac şi Ripley desprinzîndu-se unul de altul, îşi aruncă părul pe spate.

– N-am vrut să vă întrerup.

Chiar în timp ce Mia vorbea, echipamentele lui Mac începură să ţiuie ascuţit. Acele indicatoare se agitau ca nişte bice. Cînd unul dintre senzori începu să scoată fum, Mac se adună grăbit pe picioare.

Fără o vorbă, Mia se răsuci pe călcîie şi ieşi din nou la lumina soarelui.

– Iisuse, s-a pîrlit. S-a ars de-a binelea, mama mă-sii!

Întrucît părea mai degrabă surescitat decît nemulţumit, Ripley îl lăsă pe Mac cu echipamentele lui şi o urmă pe Mia afară.

– Stai aşa.

Ca şi cum n-ar fi auzit-o, Mia îşi continuă drumul peste stratul de marnă, spre marginea apei.

– Mia, aşteaptă o clipă. Nu ştiam că ai obiceiul să te mai plimbi pe-aici.

– Mă plimb pe unde am eu chef.

Dar nu pe-aici, adăugă ea în gînd, privind orbeşte peste apă. Pe-aici niciodată... pînă azi.

– Tu l-ai adus aici?

Se răsuci în loc, cu părul învolburat în jurul capului şi ochii plini de o durere cumplită.

– I-ai spus ce înseamnă locul ăsta pentru mine?

O clipă, toți anii care le despărțeau se risipiră.

– O, Mia. Cum poți crede așa ceva?

– Iartă-mă.

Din ochiul Miei se prelinse o lacrimă. Jurase să nu mai verse niciodată lacrimi pentru el, dar una tot îi scăpase.

– Nu trebuia să spun asta. Știu că n-ai fi făcut-o.

Se șterse la ochi, întorcîndu-se din nou cu fața spre apă.

– Numai că, văzîndu-vă acolo, pe amîndoi, îmbrățișați, tocmai în acel loc...

– Ce... O, Doamne, Mia!

Ripley își duse degetele la frunte, amintindu-și de gravura din perete.

– Nu mi-am dat seama. Îți jur că nu m-am gîndit.

– De ce te-ai fi gîndit? Oricum n-ar fi contat.

Își încrucișă brațele peste sîni, cu coatele strînse pe lîngă trup. Pentru că într-adevăr conta, întotdeauna avea să conteze.

– E mult de cînd a scris asta. Foarte mult timp, de cînd am fost atît de proastă încît să cred că vorbea serios. Să am nevoie de seriozitatea lui.

– Nu merită. Nici un bărbat nu merită asta.

– Ai dreptate, desigur. Dar, din păcate, cred că pentru fiecare dintre noi există o persoană care merită totul.

În loc să continue, Ripley îi puse o mînă pe umăr. Mia i-o apucă strîns și rămaseră astfel.

– Îmi lipsești, Ripley.

Durerea îi tremura în voce ca niște lacrimi.

– Voi doi ați lăsat două goluri în mine. Şi nici una dintre noi nu va fi mulțumită mîine pentru că azi am spus asta. Aşa că...

Se desprinse scurt de sub mîna lui Ripley, îndepărtîndu-se cu un pas.

– Bietul Mac. Ar trebui să mă scuz față de el.

– I-ai prăjit o jucărie, cred. Dar părea mai mult fascinat decît supărat.

– Totuşi, ar trebui să mă controlez mai mult, replică Mia. Cum ştii foarte bine.

– Muşc-o.

– A, deci ne-am revenit. Bine, atunci merg să văd cum pot drege lucrurile.

Porni spre peşteră, apoi aruncă o privire peste umăr.

– Vii şi tu?

– Nu, du-te singură.

Ripley aşteptă pînă cînd Mia dispăru în umbra grotei, apoi oftă prelung.

– Şi tu îmi lipseşti mie...

Mac îşi petrecu aproape toată ziua lucrînd la repararea senzorului, pe care reuşise doar să-l improvizeze. Abia peste o zi, două, urma să obțină piesele de schimb, iar perspectiva zilei de vineri, pentru care Mia îi promisese un ritual, îl îngrijora.

Nu sînt sigur la ce să mă aştept vineri, scrise el în jurnal. *E mai bine aşa. Ar fi o greşeală să abordez un experiment anticipînd nişte rezultate concrete. Totuşi,*

acum am o teorie cu privire la evenimentele din peştera lui Logan. Fraza în gaelică gravată pe perete se traduce prin: „Inima mea este inima ta. Acum şi pentru totdeauna." *Ţinînd seama de faptul că pare să fi fost făcută în ultimii douăzeci de ani, de poziţia peşterii şi de reacţia Miei Devlin cînd ne-a găsit acolo pe Ripley şi pe mine, presupun că grota are o semnificaţie particulară şi personală pentru ea. Cred că şi încrustaţia a fost făcută de ea sau pentru ea.*

Soţii Logan au avut un fiu, Samuel, care a crescut pe Insula Celor Trei Surori. Nimeni nu vorbeşte despre el în legătură cu Mia. Este o omisiune studiată şi deliberată, care mă duce la concluzia că Samuel Logan şi Mia Devlin au avut o relaţie strînsă, cel mai probabil ca amanţi, înainte ca el să fi plecat de pe insulă.

Acest lucru, la rîndul său, poate constitui baza ultimei faze a legendei, care se oglindeşte în viaţa descendenţilor celor trei surori iniţiale.

Nell şi Zack reprezintă prima pereche.

Ipotetic, Mia şi Logan ar fi ultima pereche.

Ceea ce o lasă pe Ripley la mijloc. Ripley şi...

Degetele începuseră să-i devină nesigure, aşa că se întrerupse, frecîndu-şi ochii pe sub ochelari. Întinse mîna

după cana cu cafea, absent, şi o răsturnă de pe masă. Obligaţia de a şterge podeaua îi dădu ocazia să se calmeze.

Şi eu am o legătură cu sistemul, continuă el. *Am simţit-o încă înainte de a veni aici şi, cu ajutorul documentelor pe care încă mai trebuie să le împărtăşesc celorlalţi, mi-am format anumite teorii. Dar teoriile sînt una, iar realitatea alta, avînd efecte diferite asupra celor implicaţi. Sau asupra mea. E mai dificil decît îmi imaginasem să-mi menţin obiectivitatea, să rămîn în rolul de observator, cînd...*

Nu pot înceta să mă gîndesc la ea. Mi-e destul de greu să încerc să separ sentimentele de judecata profesională, dar cum aş putea fi sigur că aceste sentimente nu provin tocmai din interesul profesional?

– Şi din glande... mormăi el, dar nu notă şi acest lucru.

Oare domnişoara ajutor de şerif Todd mă fascinează pentru că are un har supranatural care i s-a transmis de-a lungul a trei secole? Sau fiindcă este o femeie care a reuşit să mă atragă la toate nivelurile posibile?

Încep să cred că e vorba de amîndouă şi că m-am implicat deja prea profund ca să mă mai intereseze de unde provin aceste sentimente.

Se rezemă de spătar şi, simţind că nu mai reuşea să se concentreze, deveni atent la bipurile şi bîzîielile echipamentelor din living.

Se ridică de la birou, lovindu-şi dureros genunchiul de sertarul acestuia, şi ieşi din cameră, şchiopătînd şi înjurînd.

Ripley stătea lîngă uşă, privind încruntată spre aparate.

– Nu închizi niciodată drăciile astea?

– Nu.

Mac se abţinu să-şi frece stomacul. Îl durea numai cînd se uita la ea.

– Am bătut la uşă.

– Eram în birou, lucram. Nu te-am auzit.

– Norocul tău că sînt insistentă.

Ridică o cutie de carton pe care o ţinea sub braţ.

– A venit pizza. Mare şi cu multe umpluturi, aşa cum îţi place ţie. Ai poftă?

Lui Mac începu să-i lase gura apă.

– Întîmplător, de săptămîni întregi jinduiesc după o pizza.

– Şi eu.

Ripley puse cutia jos, nimerind peste un aparat al cărui preţ se calcula cu şase cifre. Îşi scoase canadiana şi o lăsă să cadă pe jos. Aruncă după ea şi fesul, apoi porni spre Mac.

– Ţi-e foame?

– O, da!

– Bun. Eu sînt lihnită.

Şi sări în brațele lui, încolăcindu-l cu picioarele şi strivindu-i gura sub a ei.

Mac se împletici înapoi cu doi paşi. Toate gîndurile raționale i se risipiră din creier, zburîndu-i pe urechi.

– Sexul acum, pizza mai tîrziu, şopti Ripley cu răsuflarea tăiată, cutreierîndu-i fața cu buzele. Îți convine aşa?

– Excelent, murmură el, pornind împleticit spre uşa dormitorului.

CAPITOLUL 12

Ripley se simțea... perfect. Avea senzația că pielea i se transformase în catifea presărată cu aur. Toate tensiunile i se risipiseră. De fapt, nici nu vedea cum şi-ar mai fi putut face vreodată griji pentru asta.

Nu exista leac mai bun decît o partidă excelentă de sex.

Şi mai plăcut era felul cum Mac se ținea de ea, ca şi cum ar fi fost hotărît să nu se desprindă de-acolo încă vreo doi, trei ani, cel puțin.

– Cum ai învățat toate mişcările astea, studiind obiceiurile sexuale ale societăților primitive?

Mac îşi frecă obrazul de părul ei.

– Mi-ar plăcea să cred că mi-am adus şi eu propria contribuție.

– Te descurci de minune.

– E valabil şi pentru tine.

– Ţi-am răsturnat paharele pe jos. Vezi să nu calci pe ele.

– Sigur. Înainte, voiseм să-ţi spun ceva.

– Ce?

– Că eşti frumoasă.

– Fugi d-aci. Ai mintea aburită de sex.

– Părul ăsta negru şi des... şi buza de sus, pe care îmi tot vine să ţi-o muşc... Adaugă pe lîngă ele trupul ăsta minunat.

Cînd Ripley îşi lăsă capul pe spate să-l privească, Mac clipi din ochi pînă reuşi s-o vadă clar.

– Ce? întrebă el.

– Încerc doar să mă gîndesc cînd am auzit ultima oară cuvîntul „minunat" rostit pe tonul ăsta. Chiar că eşti sucit, Mac. Drăguţ, dar sucit.

Îl muşcă de bărbie.

– Am nevoie de carburant. Vreau pizza.

– Bine, merg s-o aduc.

– Nu, eu am cumpărat-o, eu am s-o aduc. Tu rămîi aici unde eşti – şi *aşa* cum eşti, adăugă ea, rostogolindu-se peste trupul lui gol, spre marginea patului. Apropo, şi tu ai un trup minunat.

Cu sticlele de bere în mîini zăngănind vesel, Ripley reveni în living să ia pizza. Nu-şi mai încăpea în piele de fericire şi, înainte de a fi conştientă ce i se întîmpla, inima îi dansă încet în piept, ca într-un ritm de vals, apoi deodată se prăbuşi.

Ripley făcu ochii mari.

– O, Doamne!

Înainte de a apuca să reacționeze față de revelația neașteptată și destul de înspăimîntătoare că se îndrăgostise, toate aparatele din casă se treziră la viață.

Îi vuia capul de sunetele lor. Piuituri, chițăituri, fluierături, bîzîieli... Acele oscilau, beculețele clipeau. Iar Ripley stătea în mijlocul lor, încremenită, șocată.

Cu un strigăt, Mac sări din pat. O luă la fugă spre living, se împiedică de o pereche de tenișI și căzu de-a berbeleacul. Se ridică înjurînd și alergă gol în cameră.

– Pe ce-ai pus mîna? Ce-ai făcut?

– Nimic... Nimic...

Ripley se ținea de sticle ca de un colac de salvare, în timp ce Mac alerga de la un aparat la altul, citind rezultatele, bătîndu-se cu palmele peste trupul gol în căutarea unui buzunar unde ar fi putut găsi un creion.

– Mamă! Mamă! Ia uită-te-aici!

Începu să smulgă foile din imprimantă, ridicîndu-le aproape pînă la nas.

– Evenimente majore. Primul, acum aproape o oră, cred, nu pot descifra ora. Nu văd nimic pe căcaturile astea de grafice. Unde dracu' mi-s ochelarii? E *extraordinar!*

– Mac.

– Mhm, da-da... făcu Mac un gest cu mîna spre ea, ca și cum l-ar fi deranjat o muscă. Vreau doar să derulez banda video, să văd dacă a avut loc vreo manifestare vizibilă.

– Mai bine ia nişte haine pe tine, fiindcă eşti puțin cam... vulnerabil pe moment.

– Hmm? Ce-ai spus? întrebă el distrat.

– Am spus să ne îmbrăcăm amîndoi, şi te las să-ți vezi de treabă.

Numai un idiot ar fi refuzat o femeie goală, pentru jucăriile lui. Mai ales cînd femeia goală era domnişoara ajutor de şerif Ripley Todd.

Doctorul MacAlister Booke nu era un idiot.

– Nu. Hai să mîncăm pizza.

Luă cutia, iar mirosul ei, şi cel al lui Ripley, îi aținără din nou poftele.

– Am să revăd datele mîine. Nu pleacă nicăieri.

Se apropie de ea şi o mîngîie pe obraz.

– Şi nici tu nu vreau să pleci nicăieri.

Destul de corect, conchise Ripley. Şi ea avea să-şi revadă datele interne tot a doua zi.

– De data asta, fii atent pe unde calci. N-am chef să cazi peste cutie şi să storceşti cina.

Impunîndu-şi să se calmeze, îl urmă spre dormitor.

– De unde ai cicatricea asta de pe fund?

– A, am căzut de pe o faleză.

– Iisuse, Mac!

Se aşezară pe pat, cu pizza între ei, iar Ripley îi dădu o bere.

– Numai tu erai în stare.

Spera să se strecoare pe furiş la etaj, să se schimbe cu treningul de jogging şi să se poarte ca şi cum nu s-ar

fi întîmplat nimic, dar speranțele i se spulberară cînd auzi vocea lui Nell, strigînd din bucătărie:

– Tu eşti, Ripley? Cafeaua e gata!

– Mă-ta! mormăi Ripley printre dinți, schimbînd direcția fără tragere de inimă.

– Vrei micul dejun? o întrebă Nell veselă.

– Păi, poate... Nu.

Ripley trase aer în piept.

– Vreau să-mi fac joggingul mai întîi. Ăă... cred c-ar fi trebuit să dau telefon aseară, ca să vă spun că nu vin acasă.

– A, nu-i nimic. A sunat Mac.

– Numai că nu m-am aşteptat să...

Încremeni cu mîna pe uşa frigiderului, de unde voise să scoată o sticlă de apă.

– A sunat *Mac?*

– Da. S-a gîndit că s-ar putea să ne îngrijorăm.

– S-a gîndit... repetă Ripley.

Ce însemna asta? Că era o idioată împrăştiată.

– Şi ce-a spus?

– Că faceți sex ca doi nebuni şi să nu fim îngrijorați.

Nell ridică privirea dinspre muffins, cu gropițele în obraji, izbucnind într-un rîs cu hohote la vederea expresiei şocate de pe fața lui Ripley.

– A spus doar că eşti la el. Chestia cu sexul ca doi nebuni am ghicit-o eu.

– Îți arde cam mult de rîs, la ora asta, replică Ripley, deşurubînd capacul sticlei de apă. Bine, sînt numai de părere că mi-ar fi putut spune că voia să vă telefoneze,

sau să-mi sugereze să vă telefonez *eu,* dar oricum asta ar fi însemnat că presupunea că intenționam să stau la el peste noapte, ceea ce eu nu intenționam, dar e clar că așa a hotărît el, ceea ce-i cea mai mare obrăznicie dacă vrei să știi părerea mea, fiindcă nici nu pot spune că de fapt mi-ar fi *cerut* de la bun´început să rămîn acolo, dracului!

Nell așteptă o clipă.

– Poftim?

– Nu știu... Nici nu mai știu ce vorbesc... O, Doamne!

Enervată, Ripley își lipi sticla rece de frunte.

– Trebuie să alerg... Mi-e mintea tulbure.

– Atunci, dă-mi voie să-ți pun o singură întrebare limpede. Ești fericită cu el?

– Mda...

Ripley își simțea stomacul legat în noduri alunecoase.

– Mda, sînt.

– N-ar strica să te mulțumești cu asta, o vreme, și să vezi ce se întîmplă în continuare.

– Poate că așa am să fac... Dac-oi putea... Dar cred că întotdeauna mi-o ia înainte cu un pas... Afurisitul!

Renunțînd la orice efort de a se mai preface, se așeză.

– Cred că sînt îndrăgostită de el.

– O, Ripley!

Nell se aplecă spre ea și-i luă fața în mîini.

– Și eu cred.

– Nu vreau să fiu.

– Ştiu.

– De unde naiba ştii aşa de multe?

– Am trecut şi eu prin asta, nu demult. E înspăimîntător şi emoţionant şi schimbă totul.

– Mie-mi plăceau lucrurile aşa cum erau. Să nu-i spui lui Zack, adăugă ea, pentru ca imediat să-şi regrete cuvintele. Ce tot vorbesc? Sigur c-ai să-i spui lui Zack. Asta-i ca o regulă. Doar că, eventual, poate aştepţi şi tu cîteva zile. Poate reuşesc să trec peste faza asta.

– Bine.

Nell reveni la tăvile cuptorului.

– S-ar putea doar să mă fi aprins după el şi asta să mă zăpăcească.

– S-ar putea.

– Şi, dacă e să mă iau după cele de azi-noapte, probabil o să netreacă la amîndoi în două săptămîni, maximum.

– Se mai întîmplă.

Ripley bătu cu degetele în masă.

– Dacă altceva mai bun de făcut n-ai decît să-mi dai dreptate la orice zic, eu mă duc să mă schimb. Trebuie să-mi fac joggingul.

Nell puse muffins-urile pe planşă la răcit, mulţumită, în timp ce Ripley ieşea ca o furtună.

– Fugi, tu, fugi, spuse ea încet. De ce ţi-e scris, nu scapi.

Dîndu-şi seama de faptul că era un nebun periculos, Evan Remington avea şi zilele lui bune. Putea, în funcţie

de imaginile care i se rostogoleau prin minte, să fie destul de lucid, ba chiar fermecător.

Existau unele momente, conform uneia dintre surorile pe care le intervievase Harding, cînd se putea distinge intelectul abil care făcuse din el unul dintre cei mai mari brokeri ai puterii de la Hollywood.

În alte zile, nu făcea decît să stea cu balele curgîndu-i pe bărbie.

Printr-o ironie a sorții, Harding reuşi să realizeze primul contact real cu Evan Remington în ziua de Sfîntul Valentin.

– Ăştia cred că sînt nebun.

Era pentru prima oară cînd Remington îi vorbea fără să fie întrebat. Harding abia reuşi să nu tresară, la auzul glasului său calm, *rezonabil*. Privi spre reportofon, ca să se asigure că banda mergea.

– Cine crede asta?

– Ăştia de-aici. Trădătoara de soră-mea. Nevasta mea adulteră. Ai cunoscut-o pe soția mea, domnule Harding?

Auzindu-şi astfel rostit propriul nume, Harding simți un junghi de gheață în abdomen. Se prezentase cu ocazia fiecărei vizite, dar niciodată nu crezuse că Remington auzea sau înțelegea.

– Nu, n-am cunoscut-o. Speram să-mi vorbeşti dumneata despre ea.

– Ce ți-aş putea spune eu despre Helen?

Oftă, cu un sunet de amuzament răbdător.

– M-a înşelat. E o tîrfă, o escroacă, o mincinoasă.

Dar e tîrfa mea. I-am dat totul. Am făcut-o frumoasă. Îmi aparține mie. A încercat să te seducă?

Lui Harding i se uscă saliva în gură. Oricît ar fi părut de ridicol, Remington dădea impresia că-i putea citi gîndurile.

– N-am cunoscut-o pe... soția dumitale, domnule Remington. Sper să am ocazia. Iar atunci, îi voi transmite cu plăcere un mesaj de la dumneata.

– A, am eu destule să-i spun lui Helen. Dar sînt probleme *private,* şopti el, cu buzele arcuindu-i-se încet într-un zîmbet. Multe lucruri trebuie să rămînă private, între bărbat şi nevastă, nu eşti de acord? Ceea ce se întîmplă între ei, în sanctuarul domiciliului conjugal, nu e treaba nimănui.

Harding dădu din cap, înțelegător.

– E dificil, nu-i aşa, să-ți protejezi viața privată, cînd eşti un om aflat în atenția publicului.

Ochii lui Remington se înnegurară, fum peste gheață, începînd să săgeteze prin încăpere. Inteligența, umorul sofisticat din ei, dispăruseră.

– Am nevoie de un telefon. Nu ştiu unde mi-am pus telefonul. Unde- i afurisitul ăla de portar?

– Sînt sigur că va veni imediat. Te-aş putea întreba ce te-a atras la doamna Remington, la început?

– Era pură, simplă, ca argila care aşteaptă să fie modelată. Am ştiut imediat că era menită să fie a mea. Am sculptat-o.

Mîinile i se flexară în chingi.

– Nu ştiam ce adînc tarată era, cîtă muncă ar fi fost

necesară. M-am dedicat ei.

Se aplecă înainte, vibrînd din tot trupul ca o coardă de arc.

– Ştii de ce a fugit?

– De ce?

– Fiindcă e slabă, şi proastă. Slabă şi proastă. Slabă şi proastă.

O repeta la nesfîrşit, ca pe o mantră, lovind cu pumnii în braţele scaunului.

– Şi am găsit-o fiindcă eu nu sînt nici slab, nici prost.

Îşi răsuci antebraţul, ca pentru a se uita la Rolex-ul pe care nu-l mai avea.

– E timpul să plec de-aici, nu-i aşa? E timpul s-o iau pe Helen înapoi acasă. Are multe explicaţii de dat. Cheamă liftierul să-mi ia bagajele.

– E... pe drum. Spune-mi ce s-a întîmplat în noaptea aceea, pe Insula Celor Trei Surori.

– Nu mai ţin minte. Oricum, nu e important. Trebuie să prind avionul.

– Ai timp destul.

În timp ce Remington începea să se foiască pe scaun, Harding continuă, încet, liniştitor:

– Te-ai dus s-o găseşti pe Helen. Locuia pe insulă. Cred că te-ai bucurat s-o găseşti în viaţă.

– Locuia într-o cocioabă, ca o magazie de scule. Curviştina. Dovleci pe verandă, o mîţă în casă. Era ceva în neregulă cu casa aia.

Îşi linse buzele.

– Nu vrea să fiu acolo.

– Casa nu te vrea?

– S-a tuns. Nu i-am permis să facă asta. S-a curvăsărit. Trebuie să fie pedepsită, are nevoie de o lecție. Trebuie să țină minte cine-i şeful. M-a făcut s-o lovesc.

Clătină din cap.

– Se milogeşte.

– Ea ți-a cerut s-o loveşti? întrebă prudent Harding.

Ceva se agita într-însul, ceva urît şi de nerecunoscut. Ceva care era *excitat* de acest gînd.

Îl şoca şi-l copleşea, aproape făcîndu-l să se retragă din nou. Dar Remington continua să vorbească.

– Nu se învață minte. Poate fi aşa de bătută-n cap? Sigur că nu. Îi plac pedepsele. Cînd l-am omorît pe amantul ei, a fugit. Da' ăla s-a-ntors din morți. Aveam dreptul să-l omor, pentru că a luat ce-mi aparținea mie. Aveam dreptul să-i omor pe amîndoi. Cine-s oamenii ăştia?

– Care oameni?

– În pădure, spuse nervos Remington. Femeile din pădure. De unde-au venit? Ce le priveşte pe ele treaba asta? Şi pe el! De ce n-a murit cînd l-am omorît eu? Ce fel de lume-i asta?

– Ce s-a întîmplat în pădure?

– Pădurea...

Remington îşi frecă buzele una de alta, începînd să respire şuierător.

– În pădure sînt monştri. Fiare care se ascund după fața mea. Se tîrăsc prin mine. Lumină, într-un cerc. Foc. Prea multe voci. Urlă? Cine zbiară aşa? Spînzurați vrăji-

toarea! „Să nu-i îngădui unei vrăjitoare să trăiască!" Omorîți-le pe toate, pînă nu-i prea tîrziu!

Începuse să urle, cu răcnete de nebun. Cînd un ajutor intră în fugă, ordonîndu-i lui Harding să plece, acesta îşi luă reportofonul cu o mînă tremurătoare.

Şi nu văzu lucirea vicleană din ochii lui Remington.

Ripley se hotărîse să evite ceea ce urma să se întîmple acasă la Mia în seara aceea. Întrucît Zack hotărîse să se ducă, era singură în casă. Putea profita de asta, punînd sonorul televizorului cît voia de tare, îndopîndu-se cu mîncăruri grase şi văzînd un film de acțiune cît mai tîmpit posibil la un canal prin cablu.

Îşi petrecuse aproape tot timpul liber cu Mac, ceea ce, poate, făcea parte din problemă. Avea nevoie de un răgaz de singurătate.

Puse muzica asurzitor de tare în camera pe care o folosea pentru gimnastică şi, cu cîinele şi pisica după ea, intră în dormitor ca să se schimbe.

Şi văzu buchetul de lalele, ca o explozie fermecătoare, pe scrin. Parfumul lor înmiresma aerul.

– Mare hai, şi cu ziua asta de Sfîntul Valentin, spuse ea cu voce tare, apoi renunță. Da' uite că merge.

Luă felicitarea pe care o cumpărase pentru Mac. N-ar fi durat mult să dea o fugă pînă la casa galbenă şi să i-o strecoare pe sub uşă.

Putea adăuga şi un bilet, spunîndu-i că aveau să se vadă a doua zi. Cu cît se gîndea mai mult, cu atît voia mai puțin să discute despre ceea ce voia el să discute

cînd era încă activat după şedinţa de vrăjitorie.

Nu-i păsa dacă era o atitudine nedreaptă sau nerealistă.

Pentru moment, voia să ţină la distanţă ceea ce simţeau unul faţă de altul de munca lui şi... harul ei.

Niciodată nu mai fusese îndrăgostită. Ce era rău în a continua aşa un timp?

– Okay, mă-ntorc în zece minute, le spuse ea lui Lucy şi Diego. Nu fumaţi, nu beţi şi nu daţi telefoane interurbane în lipsa mea.

Luă felicitarea şi porni spre uşa care dădea pe terasă.

Ieşi pe plajă, în plină furtună. Vîntul şfichiuia ca un bici cu canafi de gheaţă.

Aerul era albăstrit de fulgere. Iar ea se învîrtea, se învîrtea prin toată vîltoarea, zburînd pe un curent de energie care pulsa peste pielea ei în mii de bătăi de inimă.

Cercul era o flacără albă pe nisip. Ea era în el, şi deasupra, şi în afara lui.

Înăuntru stăteau trei siluete. Se văzu pe sine, care nu era ea însăşi, luîndu-se de mîini cu surorile ei. Iar invocaţiile care se înălţau vibrau printr-însa.

Se văzu pe sine, aşa cum era, stînd singură, în afara cercului de lumină.

Dincolo de cerul unde aşteptau surorile ei. Furia şi puterea i se zvîrcoleau în suflet.

Un bărbat se tîra la picioarele ei, iar altul alerga spre ea prin întunericul năprasnic.

Dar n-o putea ajunge.

Nu-l lăsa ea s-o ajungă. În mînă ținea spada argintie a dreptății.

Cu un țipăt, o coborî.

Şi îi distruse pe toți.

Se trezi prăbuşită pe terasă, tremurînd neputincioasă în noaptea îmbălsămată. Pielea îi era umedă, iar în aer încă se mai simțea mirosul electric de ozon. Cînd se ridică în patru labe, un spasm îi zgudui stomacul.

Prea slăbită ca să se țină pe picioare, rămase aşa, legănîndu-se încet, respirînd convulsiv ca să-şi umple cu aer plămînii flămînziți. Vuietul din capul ei scădea treptat, redevenind sunetul sacadat al mării.

Niciodată nu i se mai întîmplase astfel, atît de brusc, cu o asemenea intensitate fizică. Nici chiar pe vremea cînd practicase, cînd căutase intenționat asemenea efecte.

Ar fi vrut să se tîrască înapoi în camera ei, să se ghemuiască pe covor, în întuneric, scîncind ca un copil. Sunetele slabe şi jalnice care ieşeau din propriul ei gîtlej o făcură să se ridice, cu mare efort, în genunchi, pînă cînd respirația îi redeveni adîncă şi regulată.

Cu vedenia continuînd s-o bîntuie, Ripley se adună pe picioare şi o luă la fugă.

CAPITOLUL 13

– Eşti sigur că vrei s-o faci?

Nell îl luă pe Zack de mînă, încetinind deliberat pasul.

Pe cer pluteau nori subțiri, filtrînd lumina stelelor.

Curba rotundă a lunii era de un alb blînd, parcă în aşteptare.

Nell cunoştea drumul pe întuneric, prin grădinile Miei, pe lîngă promontoriu, pînă în pădure.

Cu mîna caldă într-a lui Zack, îi lăsase pe Mia şi Mac s-o ia înainte.

Auzea vocea Miei, ca o muzică blîndă, strecurîndu-se printre copaci şi umbre.

– Ai prefera să nu fi venit?

– Nu. Dar pînă acum nu m-ai mai însoțit niciodată.

– Niciodată nu m-ai mai chemat.

Cu degetele încovoiate între ale lui, Nell se opri. Îl vedea destul de clar. Întotdeauna îl văzuse clar.

– N-aş putea spune că erai nebinevenit.

În lumina stelelor, îi văzu sprîncenele arcuindu-se şi zîmbi.

– Exact.

Cu o mişcare înceată, Zack ridică mîinile lor unite la buze.

– Prezența mea aici te stînjeneşte?

– Nu. Poate doar mă face să mă simt puțin nervoasă.

Fiindcă aşa era, îl atinse uşor cu degetele în lungul brațului.

– Nu sînt sigură cum vei reacționa, ce vei simți pentru această parte din mine.

– Nell.

Zack îi puse mîinile pe umeri, frecîndu-i-i uşor.

– Eu nu sînt Darrin.

– Cine?

– Îl ştii pe Darrin. Din „Ce vrăji a mai făcut nevasta mea". Mişti din nas, iar pe mine mă apucă toți dracii.

Nell îl cuprinse cu brațele pe după mijloc.

Nervii, îndoielile, grijile, toate îi fuseseră alungate de bucurie.

– Chiar că te iubesc.

– Ştiu. Ar mai fi un lucru. Voiam să rămîn obiectiv şi să nu aduc vorba, dar...

Privi spre locul unde Mac şi Mia dispăruseră în întuneric.

– Am citit despre ritualuri, magie şi altele asemenea şi ştiu că, uneori, implică dezbrăcatul în pielea goală. Nu-mi pasă că pare o prostie sau nu, dar aş vrea să rămîi cu hainele pe tine în prezenţa lui Mac.

Nell încercă să-şi ascundă amuzamentul.

– E un om de ştiinţă. La fel ca un medic.

– Puţin îmi pasă. În privinţa asta, sînt la fel ca Darrin.

– Ei bine, Darrin, nu e destul de cald ca să mă îmbrac în costumul de cer. Şi, sinceră să fiu, îmi păstrez hainele pe mine chiar şi cînd sînt numai cu Mia. Se pare că-s o vrăjitoare foarte pudică.

– Îmi convine.

Porniră din nou, cu Zack în faţă.

– Şi... Mia se dezbracă?

– Se îmbracă în cer, îl corectă Nell. Şi nu văd de ce te-ar interesa.

– Strict din punct de vedere academic.

– Mda, exact.

Continuau să se tachineze, cînd ajunseră în poiană.

Marginile acesteia erau încercuite de umbre cenuşii ca fumul.

Pe ramurile golaşe ale copacilor atîrnau mănunchiuri de plante uscate şi lanţuri de cristale.

Trei pietre formau un fel de altar. Mac se lăsă pe vine în faţa lui, ocupat să înregistreze valorile.

Mia îi interzisese să-şi aducă reportofonul şi camera video.

Îi permisese să ia la el numai senzorii şi caietul.

Şi creierul.

– Să-l lăsăm pe savantul nostru să se joace cîteva momente, bine? propuse ea, revenind spre Nell şi Zack. E atît de fericit!

Apoi, o cuprinse pe Nell cu un braţ pe după umeri.

– N-ai de ce să fii nervoasă, surioară.

– Mă simt cam ciudat, atîta. Toate astea sînt încă destul de noi pentru mine.

– Îl ai alături pe bărbatul tău. Vii aici mult mai puternică decît ai fost prima dată, şi mai conştientă de tine însăţi.

Îl privi pe Zack, studiindu-i chipul.

– Nu simţi ce mîndru e de tine? De tot ceea ce eşti? Există unii care nu au niciodată magia asta vitală. Fără ea, lumina nu străluceşte niciînd destul de puternic.

Mai mult ca să se încurajeze pe sine însăşi decît pe Nell, o strînse uşor de umeri, apoi porni înapoi spre Mac.

– E atît de singură, îi mărturisi Nell lui Zack. Ea nu crede, şi e atît de încrezătoare în sine, atît de întreagă, încît nimeni nu observă. Dar există momente cînd singurătatea ei mă doare.

– Eşti o prietenă minunată, Nell.

Mia rîse ca răspuns la ceva ce spusese Mac, apoi se întoarse.

Rochia lungă şi gri i se învolbură, apoi se aşeză la loc în lungul trupului, cînd ridică braţele.

Mişcările ei semănau cu un balet, iar vocea, bogată şi plină, era muzica.

– Acesta este locul nostru, locul celor Trei. A fost plăsmuit din nevoie şi cunoaştere, din speranţă şi dez-

nădejde. Din puterea abătută de pe calea morții, a fricii şi a neştiinței. Acesta este locul nostru, transmis nouă, cele Trei pentru Trei. Astă-noapte sîntem două.

Mac se ridică încet în picioare. Mia se schimba sub ochii lui. Părul îi era mai viu colorat, pielea îi lucea ca marmura.

Se întrebă dacă-şi folosea magia pentru a-şi accentua frumusețea, şi dacă alteori şi-o folosise ca să şi-o ascundă.

– Venim aici ca să aducem mulțumire şi să le onorăm pe cele care au venit înainte, ca să oferim şi să ne amintim. Acest pămînt e sacru. Eşti binevenit aici, Mac-Alister Booke, cînd eşti invitat. Nu te voi insulta cerîndu-ți să promiți că altfel nu vei veni.

– Îți promit oricum.

Mia înclină capul, cu un gest regal de mulțumire.

– Zack, tu eşti al lui Nell, iar acest loc este atît al ei, cît şi al meu. Prin urmare, este şi al tău. Poți pune întrebări, dacă vrei, adăugă ea, în timp ce se apleca să-şi deschidă punga. Cred că doctorul Booke are deja majoritatea răspunsurilor.

Întrucît cererea era subînțeleasă, Mac se duse lîngă celălalt bărbat.

– Lumînările pe care le folosesc sînt lumînări rituale. Cred că au fost deja sfințite şi însemnate. Folosesc culoarea argintie, care o reprezintă pe Zeiță. Puterea feminină. Simbolurile de pe ele...

Se trase puțin mai aproape, mijind ochii.

– A, mda. Cele patru elemente. Pămînt, Aer, Foc,

Apă. Mia n-a vrut să-mi spună ce ritual vor face astă-seară, dar cred că e o invocare a celor patru elemente. O ofrandă de respect. Poate o cerere de interpretare a viselor sau de clarviziune. Acelea sînt reprezentate şi ele de lumînările argintii. Este un ritual atrăgător.

– L-ai mai văzut.

Zack îşi privi soţia cum scotea din pungă un pumnal cu prăsele arcuite, un potir, o baghetă de lemn cu un cristal în vîrf.

– Mda. Dacă ritualul generează destulă putere, poţi simţi un fel de furnicături prin aer. Chiar şi fără asta, senzorii mei vor depista creşterea nivelului de energie. Au să formeze un cerc şi vor aprinde lumînările cu chibrituri de lemn.

– Chibrituri? zîmbi Zack. Măi frate, pe-asta merită s-o vedem!

Amuzat şi fascinat de soţia lui, îşi înfundă mîinile în buzunare, legănîndu-se pe călcîie.

În timp ce Mia şi Nell formau cercul, Mac începu să noteze în caiet.

Era o încercuire standard, cu nimic diferită de celelalte mişcări şi invocaţii pe care le observase.

– Păcat că sînt noi, comentă el, privind cadranul senzorului. Nu ne-ar strica mai multă lumină.

Chiar în timp ce vorbea, pe pămînt apăru o linie subţire argintie, formînd un cerc luminos perfect.

– Mamăă!

Şocat şi fascinat, Mac făcu un pas înainte, uitînd de caiet.

Din centrul cercului, Mia şi Nell aprinseră lumînările, doar cu o mişcare de braţ.

– Credeam că ai mai văzut aşa ceva, spuse Zack.

– Nu aşa. Aşa ca acum, niciodată.

– Sîntem două, anunţă Mia. Şi mai aducem două. Una pentru iubire şi una pentru cunoaştere. Una pentru a fi preţuită, cealaltă pentru a fi căutată.

Îşi luă bagheta.

– Asemenea lucruri sînt instrumente, continuă ea pe un ton ce conversaţie. Instrumentele se cer respectate.

Deschise un borcănel şi scoase o mînă de petale.

– Iris, pentru înţelepciune.

Din alt borcan, Nell scoase o tulpină de rosmarin.

– Iar acesta, pentru iubire.

– Iar aici le împletim, aici le unim, iubire şi cunoaştere binecuvîntate cu speranţă, în cerc şi în afara lui, căutate şi preţuite învingfrica şi biruiesc îndoiala.

– Inimi şi minţi, deschise şi libere, continuă Mia, presărînd plante şi flori într-un bol mare. Numai atunci ne putem întîlni destinele. Pentru că aceste lucruri ne sînt scumpe, îngăduim doi martori la ceea ce facem aici. În acest loc şi în această noapte, ne deschidem ritualul vederii lor. Fac aceasta de bună- voie.

– Şi eu, răspunse Nell.

– Atunci e bine. Ai vreo întrebare, profesore?

– Niciodată n-am mai văzut acest ritual anume.

– E doar o mică măsură de prevedere. Nu vrem să pară că furaţi cu ochiul. Consideraţi-o un fel de încălzire pentru reprezentaţia principală. Totuşi, nu trebuie să în-

cercați să intrați în cerc, nici măcar să vă apropiați de el, o dată ce începem. Ați înțeles?

– A, da.

– Atunci...

– Încă una? ridică Mac un deget.

– Întrebă, dădu din cap Mia.

– Ce este acest loc?

Mia întinse o mînă, cu palma în sus şi degetele făcute căuş, ca şi cum ar fi ținut un obiect neprețuit. Mac ar fi fost gata să jure că aerul pulsa.

– Este inima, spuse ea încet.

Apoi coborî mîna. Dădu din cap spre Nell:

– Binecuvîntată să fii, surioară.

Nell îşi trase respirația şi şi-o ținu, ridicînd brațele.

– Chem Văzduhul, neliniştit şi dulce. La sînul ei aripile-mi vor bătea. Ridicați-vă, întorceți-vă, suflați-vă calda respirație, veniți să atîțați vîntul, dar nu faceți nici un rău! chemă ea, în timp ce cristalele suspendate începeau să cînte. Eu sînt Văzduhul, iar ea sînt eu. Cum voiesc, aşa să fie.

Vîntul se înteți, dansînd în noapte. Mac simțea mirosul mării, îi auzea şoaptele, apoi curentul de aer îi scăldă fața şi părul.

– Uluitor, îngăimă el, privind-o pe Mia cum oglindea gestul lui Nell, înainte de a prelua cîntarea.

– Chem Focul, căldura şi lumina sa. În inima sa arde viața, puternică şi luminoasă. Flacără ca soarele, nu vătămă pe nimeni. Eu sunt Focul, iar ea sînt eu. Cum voiesc, aşa să fie.

Lumînările argintii se învăpăiară ca nişte torțe, iar din cercul luminos se înalță un zid de flăcări.

Senzorii lui Mac începură să sune ca nişte semnale de alarmă. Pentru prima dată în cariera lui nu le dădu nici o atenție.

Creionul îi alunecă dintre degete. Simțea căldura flăcărilor, vedea prin ele. Femeile dinapoia acelei perdele arzătoare străluceau la fel de viu.

Iar vîntul cînta ca o femeie îndrăgostită.

În cerc, Nell şi Mia se întoarseră față-n față şi se luară de mîini.

Ripley năvăli din pădure ca un bolid. Mac abia apucă s-o întrezărească – fața palidă, ochii negri – iar în clipa următoare Ripley se aruncă în flăcări.

– Nu!

Văzînd-o deja cum ardea, Mac se repezi înainte.

– Stai pe loc! îi ordonă Mia, îngenunchind lîngă Ripley.

– La naiba, s-a rănit!

Mia ridică o mînă nesigură, apăsînd-o pe un obstacol invizibil. Acesta şuieră, scăpără, dar nu cedă. Nimic nu-l pregătise să stea neputincios lîngă magie, incapabil să ajungă la femeia pe care o iubea.

– Desfaceți cercul, ceru el. Lăsați-mă să trec.

– Nu e pentru tine.

– Ea e pentru mine.

Mac strînse pumnii, neluînd în seamă clădura care radia din oprelişte.

– Nell.

La marginea focului, Zack simțea dogorea şi, pentru prima dată, un fior de teamă.

– Nu-i nimic. Aici e în siguranță, îți dau cuvîntul meu.

Privindu-şi soțul, Nell cuprinse în brațe capul surorii lor.

– Te rog.

– Doar ştiai...

Vocea Miei era sigură, în timp ce netezea părul lui Ripley, în timp ce-i privea ochii limpezindu-se.

– Nu eram pregătită pentru tine, nici tu pentru asta.

– N-o certa. Uite că tremură. Ce e, Ripley? întrebă Nell. Ce s-a întîmplat?

Clătinînd din cap, Ripley se ridică în genunchi.

– N-o pot controla... N-am putut-o opri... Nu ştiu ce să fac...

– Spune-mi, insistă Mia, aruncînd o privire îngrijorată spre cei doi bărbați. Voința şi zidul ei nu-i mai puteau ține pe loc multă vreme. Nici o stavilă nu rezista în calea iubirii.

– Şi grăbeşte-te.

– O viziune. M-a lovit ca un pumn. Ceea ce a fost, ceea ce poate să fie. Şi e de rău. E în legătură cu mine.

Gemu, ghemuindu-se.

– Mă doare...!

– Ştii ce e de făcut.

– Nu...

– Ba ştii, repetă Mia, ridicînd-o nemilos în picioare. Ai venit, eşti aici şi ştii ce trebuie să faci pentru asta, acum. Restul va veni cînd o veni.

Ripley simțea un junghi în stomac, un gol...

– Nu vreau...

– Şi totuşi, ai venit. Ca să ne salvezi? Ei bine, salvează-te pe tine mai întîi. Fă-o. Acum.

Respirînd cu gîfîieli întretăiate, Ripley îi aruncă Miei o privire ostilă. Totuşi, întinse mîna.

– Ei, fir-ar a dracului, ajută-mă. N-am s-o fac stînd în genunchi.

Nell o luă de o mînă, Mia de cealaltă. Iar cînd Ripley se ridică în picioare, îi dădură drumul.

– Nu mai țin minte cuvintele.

– Ba le ştii. Nu mai trage de timp.

Ripley expiră şuierător.

– Chem Pămîntul, generos şi adînc, în care semănăm ceea ce putem culege...

Simțea puterea întețindu-se, făcînd-o să se legene.

– Mia...

– Pînă la capăt.

– Dă-ne vraja ta şi nu face nici un rău. Eu sînt Pămîntul şi ea sînt eu. Cum voiesc, aşa să fie.

Puterea năvăli într-însa, înecînd durerea. La picioarele ei răsăriră flori.

– Şi ultima.

Mia o apucă strîns de mînă, apoi o luă şi pe a lui Nell. Erau unite, un cerc într-un cerc.

– Sîntem cele Trei. Chemăm Apa, rîul şi marea.

– În inima ei cea mare, continuă Nell, viața a luat ființă.

– Cu ploaia ta blîndă, durere şi vătămare să nu

aduci, ridică Ripley fața, alăturîndu-se surorilor ei în ultima parte a invocației.

– Sîntem Apa, iar ea sîntem noi. Cum voim, aşa să fie.

Începu să plouă, mătăsos şi strălucitor ca argintul.

– Sîntem cele Trei, repetă Mia, atît de încet încît n-o auziră decît Nell şi Ripley.

Neavînd încotro, Mac aşteptă pînă cînd ritualul luă sfîrşit şi cercul se închise. În clipa cînd putu ajunge la ea, o apucă pe Ripley de braţe. Un şoc electric îi străbătu mîinile, dar o ţinu bine.

– E totul în regulă?

– Da. Trebuie să...

– Nu te desprinde de mine, îi ordonă el, tăios ca oţelul.

– Nu m-aş trage, dacă nu m-ai strînge.

– Te rog să mă ierţi, spuse Mac, dîndu-i drumul.

– Fir-ar să fie, ascultă, îl împunse Ripley cu degetul în braţ. Sînt cam răscolită, am nevoie de cîteva minute ca să mă linişesc.

– Nu te grăbi. Eu am destule de făcut.

Mac reveni la caiet, îl ridică şi începu să-şi verifice echipamentele.

– Te-ai purtat urît cu el, o dojeni Mia pe Ripley.

– Nu mă sîcîi acum.

– Cum vrei. Noi ne întroarcem acasă. Eşti binevenită, desigur. Sau poţi să te duci şi dracului, ceea ce adesea îţi convine la fel de mult.

Ripley ridică nasul şi porni spre Mac.

– Auzi!? se apropie Mac de sora lui, trecîndu-i o mînă prin păr, după care îi cuprinse faţa în palme. M-ai speriat.

– Şi eu m-am speriat.

– Ţine minte asta, şi poate-l mai scuteşti puţin. Eu au mai văzut şi înainte de ce sînteţi în stare voi trei. El, nu, Rip.

O strînse un moment la piept.

– Cînd te vede trecînd în fugă prin foc, orice om întreg la minte se sperie.

– Mda, bine.

Nimic, îşi spuse ea, nu părea la fel de solid şi stabil ca fratele ei.

– Am să-i vorbesc. De ce nu le conduci pe Mia şi Nell înapoi acasă? Venim şi noi imediat.

– Perfect.

Ripley ridică unui dintre creioanele lui Mac şi i-l dădu.

– Îmi pare rău că m-am răstit la tine.

– Nici o problemă.

– Ascultă, nu face pe îmbufnatul. Habar n-ai tu cum e să...

– Aşa e, nu ştiu, o întrerupse el. Şi nici tu nu ştii cum e să stau aici, să *stau* fără să ştiu dacă ai păţit ceva sau nu.

– Bine, iartă-mă. N-am putut...

Spre groaza ei, vocea i se frînse, iar ochii i se umplură de lacrimi.

– La naiba, ţi-am spus că-s răvăşită.

– Okay, hooo...

Mac o strînse în brațe, mîngîindu-i părul.

– Stai un minut să-ți revii.

– Cînd plîng, m-apucă toți dracii.

– Te cred. Stai liniştită.

Ripley renunță, cuprinzîndu-l cu brațele.

– Am să-mi revin într-un minut. N-am vrut să vin aici...

– Atunci, de ce-ai venit? Ce te-a speriat atît de mult încît să te aducă încoace?

– Vreau să spun numai o dată. Hai să mergem la Mia.

Mac presupunea că mîncarea şi vinul formau un alt fel de ritual, folosit ca punte între fantastic şi banal. Deşi să îndoia că avea să uite vreodată cele mai mărunte detalii ale acelei nopți, nota încontinuu în caiet.

– Pot să pun întrebări?

Mia îi zîmbi.

– Desigur, răspunse ea, ghemuindu-se într-un fotoliu. Dar poți primi răspunsurile... sau nu.

– Ceea ce-ați făcut în seara asta... pregătirile, instrumentele voastre ceremoniale şi rituale, mă rog, recuzita... Toate erau foarte simple, foarte elementare, pentru nişte rezultate atît de extraordinare.

– Excesul de recuzită şi de ceremonie e de obicei o mantie care ascunde lipsa de putere, sau hrăneşte orgoliul, ori e menită doar să impresioneze asistența.

– Măcar aveți nevoie de ele?

– Interesantă întrebare, Mac. Tu ce părere ai?

– Cred că nu.

Nici el n-ar fi crezut-o, înaintea acelei nopți.

– Cred că harul fiecăreia dintre voi e mai presus de ele. Cred că ai putea aprinde focul în vatra asta fără să formezi cercul, fără nici un ritual.

Mia se rezemă de spătar, privindu-l. Oare ce anume o atrăgea la el...?

– Tradițiile, chiar şi superstițiile, au motivele lor. Pentru ceremonie. Ne ajută să focalizăm puterea şi să-i respectăm sursa. Dar, desigur...

În spatele ei, focul din cămin se învăpăie.

– Ai perfectă dreptate.

– Iar te dai mare, mormăi Ripley.

Mia rîse, iar focul scăzu blînd, plăcut.

– Şi tu ai dreptate.

Sorbi din vin, privind-o pe Ripley în ochi peste buza paharului.

– Înainte, aveai mai mult umor.

– Iar tu îmi țineai predici că ar trebui să fiu mai responsabilă.

– Aşa se pare. Plictisitoare cred că mai eram.

– Hai, nu-ncepeți, le ordonă Nell. Mă obosiți.

– Am fi putut-o folosi ca mediatoare, cu ani în urmă, spuse Mia, sorbind iar din vin. Noi sîntem cele Trei. Acest lucru nu poate fi schimbat, evitat sau ignorat. Ştii legenda, îi spuse ea lui Mac.

– Foarte bine o ştiu. Cea numită Văzduhul a părăsit sanctuarul insulei. S-a măritat cu un bărbat care nu pu-

tea s-o accepte, n-o prețuia şi, în cele din urmă, a distrus-o.

– S-a distrus singură, îl contrazise Nell. Necrezînd în ceea ce era, lipsindu-i curajul să creadă.

– Poate, dădu Mac din cap. Cea numită Pămîntul a refuzat să accepte ceea ce se întîmplase. Asta a devorat-o pînă cînd şi- a folosit puterea ca să-şi răzbune sora.

– Voia să facă dreptate, se ridică Ripley, începînd să se plimbe prin cameră. Avea nevoie de dreptate.

– Nevoia ei a făcut-o să trădeze încrederea...

Mîna Miei se ridică un moment de pe brațul fotoliului, apoi coborî la loc. Nu era momentul să se apropie de ea.

– ...Să respingă tot ceea ce era şi ce i se dăduse şi să-şi folosească puterea pentru a face rău.

– Nu se putea controla, spuse Ripley cu voce tremurătoare. Nu se putea opri.

– Nu s-a controlat şi nici nu s-ar oprit, iar prin asta s-a osîndit pe sine însăşi şi ceea ce-i era drag.

– Şi a treia, se răsuci Ripley spre ea. Cea care era Focul a găsit un spiriduş cu chip omenesc dormind într-o peşteră, lîngă golf. Şi, luîndu-i blana, i-a ascuns-o şi l-a legat de ea.

– Asta nu contravine legilor magiei.

Cu o mişcare dezinvoltă, dar care o costa foarte scump, Mia se aplecă şi alese un cubuleț de brînză de pe un platou.

– Şi l-a luat ca amant, ca soț, şi-a crescut copiii cu el, apoi şi pe copiii surorilor ei pierdute.

Brînza avea un gust ca de cretă în gura ei, dar continuă s-o mănînce firesc.

– I-a dăruit inima ei. Însă a venit ziua cînd n-a fost prea atentă, iar el şi-a găsit blana. Şi, deşi o iubea, cînd un spiriduş îşi are blana, marea îl cheamă. A uitat de ea, de viaţa lor, de iubirea lor, de copiii lor – ca şi cum nici n-ar fi existat vreodată – şi a părăsit-o, plecînd în mare.

Ridică din umeri.

– Fără soră, fără iubit, fără soţul de care-i era dor, a ajuns-o disperarea. Şi-a blestemat magia pentru că-i adusese iubirea şi apoi i-o furase. Şi, renegînd-o, a sărit de pe faleză în marea unde se dusese iubitul ei.

– Moartea nu e o soluţie, adăugă Nell. Ştiu şi eu asta.

– În acel moment, a fost soluţia ei, declară Mia. Aşa că, trei sute de ani mai tîrziu, urmaşele surorilor, ale celor Trei, trebuie să îndrepte lucrurile, trebuie să răsucească la loc fiecare cheie. Una prin trei. Altfel, insula pe care au făurit-o se va scufunda pentru totdeauna în mare.

– Dacă crezi asta, de ce mai locuieşti aici? o întrebă Ripley. De ce ai casa asta, librăria, totul?

– Aici e locul meu şi timpul meu. La fel cum sînt şi ale tale, şi ale lui Nell. Dacă nu crezi, ce cauţi aici astă seară?

Mia simţea că se apropia de capătul răbdării şi făcu un efort să se stăpînească. Vedea nefericirea de pe faţa lui Ripley. Era greu, după atîţia ani, să comunice cu ea. Dar se ridică în picioare şi-i întinse o mînă.

– Spune-mi. Lasă-mă să te ajut.

– Am văzut... era dureros, ca o sfîşiere, de la gît pîn-la pîntece. Şi atît de repede, încît nici n-am avut timp să reacționez.

– Ştii că nu e obligatoriu să fie aşa. Ştii că nu cere durerea, nici nu vrea vătămarea.

– Întreit.

O singură lacrimă i se rostogoli pe obraz, înainte de a o putea opri.

– Ceea ce trimiți vine înapoi, de trei ori. Ea le-a distrus.

– Nu singură. Fiecare dintre ele avea răspunderea ei. Spune-mi, îi ceru Mia, ştergîndu-i lacrima de pe obraz. Ce-ai văzut?

– Am văzut...

Ripley începu să povestească viziunea, calmîndu-se pe măsură ce vorbea.

– Nu ştiu cine era, nici ce reprezenta, dar va veni. Nici una dintre voi nu m-a putut opri, cum nici eu nu puteam să mă opresc. Era spada mea, Mia. Spada mea rituală. L-am ucis cu ea – iar asta ne-a ucis pe toate trei.

– N-ai s-o faci. N-ai s-o faci, repetă Mia, înainte ca Ripley s-o contrazică. Eşti mai puternică decît crezi.

– Am vrut să-l lovesc. Simțeam furia turbată. Niciodată nu mi- am putut controla puterea, cînd mă dominau emoțiile. De ce naiba crezi că m-am oprit?

– Fiindcă te-ai temut?

Temperamentul Miei izbucni, după zece ani de furie adunată.

– Mi-ai întors spatele, mie şi la ceea ce eşti, fiindcă te-ai temut de ceea ce puteai face? Nu eşti decît o *proastă!*

Se răsuci în loc, apoi ţipă, cînd Ripley o apucă de păr şi trase.

– Pe cine naiba faci tu proastă, cătea slăbănoagă şi egoistă?

Ochii i se îngustară cînd Mia ridică pumnul, apoi izbucni în rîs:

– Mda, de parcă m-ai speria cu chestia asta. Loveşte-mă cu degetul mare vîrît aşa în pumn, şi-ai să suferi mai mult decît mine. Aurisită mai eşti, Mia.

– Interesantă observaţie, din moment ce tu eşti cea care mă trage de păr.

Ridicînd din umeri, Ripley îi dădu drumul.

– Bine, acum sîntem chit.

Răsuflă scurt, clipind din ochi cînd îşi dădu că toţi ceilalţi din cameră se ridicaseră în picioare.

– Iertaţi-ne.

După ce-şi netezi părul, Mia se aşeză la loc în fotoliu.

– Te-ai oftical cînd te-am făcut proastă, este?

– Pe bune că da. Aşa că ai grijă.

– Dar nu ţi-ai folosit puterea ca să mă loveşti cînd m-am întors cu spatele.

Mia ridică din nou paharul.

– Nici măcar nu te-ai gîndit s-o faci.

Şmecheră vrăjitoare, îşi spuse Ripley cu admiraţie ezitantă. Întotdeauna fusese şireată.

– Nu eram chiar atît de furioasă.

– Ba erai, interveni Zack, aşezîndu-se la loc. Nu suporţi să fii făcută laşă sau proastă. Iar ea le-a spus pe amîndouă. Şi n-ai făcut altceva decît s-o tragi de păr.

– Nu-i acelaşi lucru.

– E pe-aproape.

Zack îşi luă soţia de mînă, în timp ce-şi studia sora.

– Două lucruri se pot spune despre tine, Rip. Nu eşti nici laşă, nici proastă. Toţi cei din camera asta pot să se descurce singuri. Nu ştiu la fel de mult despre toate lucrurile astea ca voi, dar pe tine te cunosc. Şi e timpul să încetezi să mai crezi că totul depinde de tine. Aici nimeni nu e singur.

– N-aş suporta să te rănesc, să fiu responsabilă de asta. Ia spune-mi, se întoarse Ripley spre Mia. Şi fără baliverne. Dacă aş pleca de pe insulă, dacă-mi fac bagajele şi iau feribotul, şi nu mă mai întorc. S-ar putea rupe lanţul?

– Ştii deja răspunsul. Dar de ce nu i-l cerem mai bine lui Mac? E domeniul lui, ca om de ştiinţă, ca observator. Care e opinia ta obiectivă, doctore Booke?

– Insula în sine are putere. Sub forma unui tipar care rămîne în stare latentă pînă e acţionat sau aplicat.

– Şi-atunci, dacă plec, îmi iau cu mine, cum să spun, vasul comunicant cu el? Pot face asta?

– La un nivel, da, dar aşa ceva n-ar face decît să-ţi reducă, să-ţi scadă potenţial, concentrarea energetică personală. N-o să schimbe nimic. Îmi pare rău. Nu contează unde te duci. Contează numai ce eşti.

Împunse cu un deget şervetul.

– Aici e sursa. Inevitabil. Singura ta soluție logică e să rămîi. Aici eşti mai puternică, iar unitatea dintre voi trei e decisivă.

– Are dreptate, interveni Nell, făcînd-o pe Ripley să întoarcă spre ea capul. Deja am schimbat o dată tiparul. Sîntem trei, cînd înainte nu rămăseseră decît două. Fără tine şi mie, fără tine, îi spuse ea lui Zack, acum n-ar fi decît două. Cercul lor era frînt în acest punct. Al nostru nu este.

– Dar e ruginit, spuse Mia, luînd încă un cub de brînză. Trebuie să-ți reintri în formă, domnişoară ajutor de şerif.

Ripley luă o măslină şi şi-o aruncă în gură.

– O să-mi intru pe dracu'!

CAPITOLUL 14

Ripley ştia că avea o mare problemă. Niciodată nu mai împărţise puterea cu un bărbat. Niciodată nu mai simţise nevoia sau dorinţa de a o face. Cu Mac, fusese un fel de imbold irezistibil, o nevoie profundă de a extinde acea intimitate, de a- şi lega de el acea parte din ea însăşi.

Nu mai încăpea nici o îndoială că era îndrăgostită de el şi nu mai avea nici o speranţă de a putea alunga această stare prin argumente raţionale.

Cînd intră în bucătărie, Mac destupase deja vinul şi scosese pe bufet două pahare şi o pungă de chipsuri. Ripley înhăţă chipsurile şi se trînti pe un scaun, pregătindu-se să se îndoape.

– Ziceai că vrei să-mi spui nu ştiu ce.

– Hai să... ăă... să nu vorbim aici... începu Mac.

N-avea idee cum putea să reacționeze Ripley la ceea ce urma să-i spună.

– De ce?

– Fiindcă m-aș simți mult mai bine în cealaltă cameră.

– În living? Așezați pe echipamentele tale?

– Ha-ha! Nu, pe canapea, este tot acolo. Și putem aprinde focul. Nu ți-e frig la picioare? Pot să-ți dau niște șosete.

– Nu, mi-e bine așa.

Lui, însă, nu-i era deloc bine. Observase că ceva îl irita.

Mac puse vinul pe jos, apoi începu să ia de pe canapea teancurile de cărți.

Ripley deschise gura să protesteze că nu era nevoie de atîta deranj, apoi o închise la loc, cu un clănțănit aproape zgomotos.

Vin, canapea, foc... O conversație romantică... Exact genul de aranjament pe care și l-ar fi dorit un bărbat cînd voia să-i spună unei femei că o iubea.

Inima începu să-i bată nebunește.

– E o conversație importantă? îl întrebă ea, cu buzele tremurătoare.

– Cred că da...

Mac se ghemui în fața căminului.

– Sînt cam nervos. Nu mă așteptam la asta. Nici nu știu cu ce să încep...

– Lasă, că găsești tu o cale.

I se cam înmuiaseră picioarele, aşa că se aşeză pe canapea.

Mac puse în şemineu lemnele şi surcelele, iar cînd flăcările începură să se întindă se ridică, ştergîndu-şi mîinile de pantaloni.

– Încerc să mă hotărăsc cum să abordez subiectul...

în stomacul lui Ripley căzu în picaj un stol de vrăbii.

– Ai putea să-mi spui direct.

– Mie-mi reuşeşte mai bine cînd mă pregătesc...

Se aplecă să toarne vinul.

– Pînă astă seară, totul îmi era destul de clar în cap. Dar, văzîndu-te, înţelegînd într-o oarecare măsură prin ce-ai trecut, ce simţi, şi pe urmă, culcîndu-ne împreună... Ripley...

Se aşeză lîngă ea, îi dădu paharul, apoi îi atinse uşor dosul mîinii.

– Vreau să ştii că niciodată n-am mai simţit ceea ce simt pentru tine. Cu nimeni.

Ripley simţea lacrimi în gît şi, pentru prima oară în viaţă, îi plăcea gustul lor.

– Şi pentru mine e la fel...

Mac dădu din cap, simţind că inima îi şovăia.

– Bine. Mă rog, ceea ce încerc eu să spun acum e că, datorită...

Îşi trecu o mînă prin păr.

– Datorită faptului că eşti importantă pentru mine, că ceea ce se întîmplă între noi e important, restul e puţin mai complicat.

Îi luă mîna şi, sărutîndu-i palma, îi trimise un fior

prelung şi lent, unduitor, din vîrfurile picioarelor pînă-n gît.

– Mac... şopti Ripley.

– Inițial, am vrut să-i spun Miei mai întîi, dar vreau să-ți spun ție.

– Miei... Miei... *Miei?!*

– Teoretic, ea e veriga principală de legătură. Dar, oricum, toate sînt legate. În plus, mi-am dat seama că am nevoie să-ți spun ție mai întîi.

Îi sărută din nou mîna, cam absent de data asta, apoi sorbi din vin ca pentru a-şi umezi beregata înainte de a începe o prelegere ştiințifică.

Delicioasa stare a lui Ripley începea să se destrame.

– Cred c-ar fi cazul să-ncepi odată, Mac.

– Okay. Fiecare dintre surori a avut copii. Unii au rămas pe insulă, alții au plecat şi nu s-au mai întors niciodată. Iar alții au călătorit, s-au căsătorit, după care au revenit pe insulă ca să-şi crească urmaşii. Ca rezultat, unii dintre descendenții lor au rămas întotdeauna pe Insula Celor Trei Surori. Alții, însă, s-au împrăştiat prin întreaga lume.

– Nu ştiu unde vrei să ajungi.

– Probabil ar fi mai bine să-ți arăt. Aşteaptă puțin.

Ripley îl văzu ridicîndu-se şi croindu-şi drum printre echipamente. Îl auzi înjurînd încet cînd se lovi la picior, ceea ce-i dărui o satisfacție măruntă, dar veninoasă.

Nenorocitul, îşi spuse ea, lovind cu pumnul în pernă. Nu se pregătise să-i declare iubire nemuritoare, să-şi deschidă inima, s-o ceară în căsătorie. Se învîrtise în

cerc, pentru a ajunge din nou la cercetările lui aiurite, în timp ce ea îl aşteptase ca pe jăratic.

– Scuză-mă.

Mac ocoli echipamentele, mai atent de astă dată.

– Nu era unde credeam că l-am pus. Toate parcă-şi schimbă locurile...

La vederea privirii tăioase pe care i-o aruncă Ripley, expresia i se schimbă.

– Ăă... S-a-ntîmplat ceva?

– Nu, nimic.

Cu un gest jucăuş, Ripley bătu în perna canapelei.

– Mă gîndeam doar că e o mare risipă să stau singură în faţa focului.

Cînd Mac se aşeză, îşi petrecu intim piciorul peste al lui.

– Aşa e mult mai bine.

– Mă rog...

Tensiunea lui Mac începu să crească statornic, în timp ce Ripley se apleca să-şi frece buzele de bărbia lui.

– Mă gîndeam că poate te-ar interesa să citeşti asta.

– Mmm. Ce-ar fi să mi-o citeşti tu mai bine?

Ripley îl muşcă uşurel de lobul urechii.

– Ai un glas aşa de sexy...

Îi scoase ochelarii din buzunar.

– Şi ştii cît mă excit cînd ţi-i pui pe ăştia.

Mac scoase un sunet nedefinit, şi bîjbîi să-şi pună ochelarii.

– Sînt, ăă, pagini copiate la xerox. Am jurnalul original într-un seif, fiindă e vechi şi fragil. A fost scris de

stră-stră... mă rog, de mult ori stră-bunica mea. După mamă. Prima notație e datată doisprezece septembrie, 1758, şi a fost scrisă pe Insula Celor Trei Surori.

Ripley se smuci înapoi.

– Ce-ai spus?

– Cred că ar fi mai bine să asculți.

Şi începu să citească:

– *„Astăzi, fiica mea cea mai mică a născut un copil. I-au pus numele Sebastian şi e voinic şi sănătos. Sînt recunoscătoare că Hester şi bărbatul ei sînt mulțumiți să rămînă pe insulă, ca să-şi aibă casa şi familia aici. Ceilalți copii ai mei sînt acum aşa de departe şi, deşi din cînd în cînd mă uit în glob ca să-i văd, mă doare inima că nu le pot atinge fețele, nici fețele nepoților mei...*

N-am să mai plec niciodată de pe insulă.

Şi pe asta am văzut-o în glob. Mai am destule zile sub soare şi ştiu că moartea nu e un sfîrşit. Dar, cînd văd această frumusețe a vieții în copilaşul copilului meu, mă întristez că nu voi fi aici ca să-l văd crescînd.“

Riscă să arunce o privire scurtă spre Ripley, care se holba la el ca şi cum atunci l-ar fi văzut pentru prima dată în viața ei. Era mai bine să citească pînă la capăt, îşi spuse Mac. Să termine odată.

– *„Sînt întristată că propria mea mamă nu a ales viața,“* continuă el, *„că şi-a refuzat bucuria pe care am simțit-o eu în această zi, la vederea unui copil născut din spița mea.*

Timpul fuge cu repeziciune. Ceea ce va urma după acest băiat va înclina într-o zi balanța, dacă copiii noştri

îşi amintesc şi aleg cu înţelepciune."

Deşi uitase că ţinea paharul în mînă, degetele lui Ripley se albiseră pe piciorul acestuia.

– De unde-l ai?

– Vara trecută am căutat prin nişte cutii din podul casei părinţilor mei. Şi am găsit jurnalul. Mai umblasem prin lăzile alea şi nu ştiu cum de mi-a scăpat, decît poate dacă susţii teoria că n-a fost acolo pînă în iunie trecut.

– Iunie...

Cînd o străbătu un fior, Ripley se ridică în picioare. Nell venise pe insulă în iunie – şi se uniseră toate trei. Simţi că Mac voia să spună ceva şi ridică o mînă. Avea nevoie să se concentreze.

– Presupui că rîndurile astea au fost scrise de o înaintaşă de-a ta.

– Nu presupun. Mi-am făcut arborele genealogic, Ripley. Se numea Constance, iar fiica ei cea mai mică, Hester, s-a măritat cu James MacAllister la data de 15 mai, 1757. Primul lor copil, un băiat, Sebastian Edward MacAllister, s-a născut pe Insula Celor Trei Surori. A luptat în Războiul de Independenţă. S-a căsătorit, a avut copii, s-a stabilit la New York. Descendenţa ajunge pînă la mama mea şi la mine.

– Vrei să-mi spui că eşti un desendent al...

– Am toată documentaţia. Certificatele de căsătorie, cele de naştere... S-ar putea spune că sîntem veri foarte îndepărtaţi.

Ripley îl privi lung, apoi întoarse capul spre foc.

– De ce nu ne-ai spus asta imediat ce-ai ajuns aici?

– Okay, problema e cam delicată. Mă gîndeam s-o folosesc eventual ca stimulent, ca un fel de monedă de schimb, pentru negocieri...

– Asul tău din mînecă, remarcă ea.

– Mda. Dacă Mia îmi punea bețe-n roate, m-am gîndit că informația asta m-ar fi putut ajuta să scap de unele dintre ele. Dar n-a făcut-o, şi am început să mă simt prost că o ascunsesem. Voiam să i-o spun astă seară. Dar am simțit nevoia să ți-o spun ție mai întîi.

– De ce?

– Fiindcă eşti mai importantă pentru mine. Îmi dau seama că te-am supărat, dar...

Ripley clătină din cap.

– Nu prea...

O neliniştise, dar nu o supărase.

– Şi eu aş fi făcut acelaşi lucru ca să obțin ceea ce voiam.

– Nu ştiam că aveam să te găsesc aici. Înțelegi ce vreau să spun. N-am ştiut că urma să avem o asemenea relație. Lucrez într-un domeniu pe care majoritatea oamenilor îl consideră ilogic. E cu atît mai esențial să-l abordez pe cale logică. Dar, pe dedesubt, la nivel personal, toată viața am fost atras spre insula asta, fără a şti încotro eram mînat. În vara trecută am aflat, în sfîrşit.

– Dar n-ai venit.

– A trebuit să adun informații, să cercetez, să analizez, să confrunt...

– Nu te dezminți niciodată.

Ripley se aşează pe brațul canapelei.

– Aşa cred, spuse Mac. Visam insula. Înainte de a şti unde era, sau dacă exista, o visam. Şi pe tine te-am visat. Toate astea erau atît de intense, făceau parte atît de profund din viaţa mea, încît aveam nevoie să le abordez în felul cum fusesem instruit. Ca om de ştiinţă, ca un observator.

– Şi care a fost concluzia acestor observaţii, domnule doctor Booke?

– Am munţi întregi de date, dar nu cred că te-ai interesa să le citeşti.

Ripley clătină din cap.

– Exact. Dar mai am şi un sentiment simplu. Că mă aflu acolo unde trebuie să fiu. Am şi eu un rol în toată situaţia asta. Numai că încă nu ştiu care anume este.

– În care situaţie?

– Asta, cu înclinarea balanţei.

– Crezi, cu creierul tău plin de detalii, că insula asta este condamnată să se scufunde în mare? Cum poţi să înghiţi un blestem vechi de secole? Insulele nu se scufundă aşa, hodoronc-tronc, ca nişte bărci cu fundul spart.

– Există destul istorici şi savanţi respectabili care te-ar contrazice, folosind exemplul Atlantidei.

– Iar tu eşti unul dintre ei, replică acru Ripley, ridicîndu-se din nou.

– Mda, dar înainte de a începe să te plictisesc cu asta, dă-mi voie să spun doar că întotdeauna există loc şi pentru interpretări mai puţin literale. Un uragan de nivelul cinci, un cutremur de pămînt...

– Un cutremur?

Ripley simțise brusc pămîntul cutremurîndu-i-se sub picioare. Îl *făcuse* să se cutremure. Şi prefera să nu se gîndească la asta.

– Iisuse, Mac!

– Nu vrei să-ncep acum cu plăcile tectonice şi faliile şi presiunile, nu-i aşa?

Deschise gura să-i răspundă, apoi se mulțumi doar să clatine din cap.

– Nici nu mă aşteptam. Am diplome în geologie şi meteorologie, iar astea pot fi destul de plicticoase. Oricum, simplu spus, Natura e o curvă şi abia dacă ne tolerează.

Ripley îl studie gînditoare.

Onest, sexy, liniştit. Cumva, cu o încredere de nezdruncinat. Nu era de mirare că se îndrăgostise de el.

– Ştii ceva? Pariez că nu eşti nici pe departe atît de plicticos pe cît crezi.

– Ai pierde pariul.

Întrucît acum bănuia că avea să accepte, Mac o luă de mînă.

– Cerul şi Pămîntul, Ripley, fac mai mult decît să ne țină între ele. Ne pretind s-o meritäm.

– Iar noi trebuie să hotărîm cît de departe mergem.

– Cam asta ar fi ideea.

Ripley îşi umflă obrajii şi suflă prelung.

– Mi-e tot mai greu să-mi spun că toate astea sînt numai trăncăneli. Mai întîi Nell, pe urmă tu, şi-acum asta, adăugă ea, aruncînd o privire spre copiile paginilor din jurnal. Încep să am senzația că cineva tot adaugă gratii

la o cuşcă, de mi-e din ce în ce mai greu să scap.

Privi încruntată paginile, cînd prin minte îi trecu un nou gînd.

– Eşti rudă de sînge cu Surorile...

Ochii i se repeziră spre ai lui:

– Ai puteri magice?

– Nu. Se pare că de mine nu s-au prins. Poate că am moştenit doar interesul, fascinaţia pentru ele, dar nimic din întrebuinţările practiçe.

Ripley se relaxă, aşezîndu-se pe canapea lîngă el.

– Ei, e şi asta ceva.

CAPITOLUL 15

Mia citi prima notație din jurnal stînd așezată la biroul ei din librărie. Vîntul adusese o ploaie rece care lovea în ferestre.

Se îmbrăcase într-un albastru viu, ca să risipească întunericul, iar la urechi purta steluțele şi lunile pe care i le dăruise Nell de ziua ei. În timp ce citea, se juca absentă cu ele, făcînd stelele să se ciocnească de lună.

Cînd termină de citit, se rezemă de spătar, studiindu-l pe Mac amuzată.

– Ei, vere dragă, îmi pare bine de cunoştință.

– Nu eram sigur cum aveai s-o iei.

– Încerc să iau lucrurile aşa cum sînt. Pot păstra foile astea un timp? Aş dori să le citesc pe toate.

– Sigur.

Mia puse paginile deoparte şi-şi luă café frapé-ul.

– Toate sînt atît de ordonat rînduite, nu-i aşa?

– Îmi dau seama că e o mare coincidenţă, începu Mac, dar ea îl opri:

– Coincidenţele sînt adesea cele care aşează lucrurile în ordine. Eu îmi pot urmări genealogia pînă la începuturile de pe Insula Celor Trei Surori. Ştiu că unii strămoşi de-ai mei au rămas aici, alţii s-au împrăştiat. Şi-mi amintesc că a existat o ramură MacAllister. Un singur fiu, cu trei surori. A părăsit insula, a supravieţuit unui război, şi a început să facă avere. Ciudat, nu-i aşa, că nu m-am gîndit la asta pînă acum, nici n-am făcut legătura cu tine? Cred că încă nu era momentul. Totuşi, simt ceva pentru tine. O anume înrudire. Ceea ce iarăşi e rînduit ordonat. Şi liniştitor.

– Eu numai liniştit nu m-am simţit cînd am reconstituit totul.

– Şi cum te-ai simţit?

– Surescitat. Desendentul unei vrăjitoare şi al unui spiriduş. Cine se mai poate lăuda cu aşa ceva?

Rupse o bucată de muffin cu sos de mere din farfurie.

– Pe urmă, am fost destul de iritat că nu mă alesesem şi eu cu puţină putere, din toată afacerea asta.

– Te înşeli.

Admiraţia şi afecţiunea din vocea ei aproape că-l făcură să roşească.

– Mintea e puterea ta. Forţa şi anvergura acestei minţi formează o magie foarte puternică. Cu atît mai pu-

ternică, cu cît nu-ți închide inima. Vom avea nevoie de amîndouă.

Aşteptă un moment.

– Şi ea va avea nevoie de tine.

Aceste cuvinte îi provocară lui Mac un şoc. Mia le rostise atît de calm şi de simplu...

– Fă-mi o favoare şi nu-i spune asta lui Ripley. N-ar face decît s-o enerveze.

– O înțelegi, îi recunoşti toate cusururile, toate neajunsurile şi obiceiurile iritante. Dar totuşi o iubeşti.

– Da, o...

Mac lăsă fraza neterminată, punînd chifla cu sos de mere înapoi în farfurie.

– M-ai dus cu preşul.

– Iartă-mă, n-am vrut.

Rîsul ei era prea cald şi blînd ca să-l usture.

– Credeam că erai îndrăgostit de ea, dar am vrut să te aud spunînd-o chiar cu gura ta. Poți fi fericit trăind pe insulă?

Un moment, Mac nu spuse nimic.

– Chiar o cunoşti cu adevărat, nu-i aşa? Ripley n-ar fi fericită în nici un alt loc. Aşa că, da, pot fi fericit aici. În orice caz, toată viața m-am îndreptat încoace.

– Îmi placi foarte mult. Destul ca să-mi doresc, numai puțin, ca mie să-mi fi fost hărăzit. Iar eu să-ți fi fost destinată ție, adăugă ea, văzîndu-i expresia de uşoară panică. Întrucît nici una din astea nu s-a întîmplat, mă bucur că putem fi prieteni. Cred că vă veți ajuta unul pe altul să descoperiți cît de buni puteți fi.

– O iubeşti cu adevărat, nu-i aşa?

Un moment, Mia păru să-şi piardă calmul. Obrajii i se înroşiră – lucru foarte rar. Apoi ridică din umeri.

– Da, aproape la fel de mult pe cît mă irită. Şi-acum, sper că asta va rămîne între noi, la fel cum şi eu îți voi păstra secrete sentimentele.

– S-a făcut.

– Şi, ca să pecetluim învoiala...

Mia se ridică şi luă de pe un raft din spatele ei o cutie de lemn sculptat, din care scoase un pandantiv de argint în formă de stea, cu o piatră în mijloc.

– Talismanul ăsta se află în posesia familiei mele – a familiei noastre – de cînd ne-am început viața aici, pe Trei Surori. Se spune că cea care a fost a mea l-a făruit dintr-o stea căzătoare, iar piatra, dintr-o rază de soare. L-am păstrat pentru tine.

– Mia...

Ea, însă, nu făcu decît să-l sărute uşurel, petrecîndu-i lanțul pe după gît.

– Binecuvîntat să fii, vere.

Harding îi mai făcu o vizită lui Evan Remington. Avea toate planurile puse la punct, tot programul clar. Dar considera că era imperativ să-l mai vadă o dată pe Remington înainte de plecare.

Simțea o înrudire ciudată cu omul acela. Conştientizarea ei îl înspăimînta, dar îl şi atrăgea. Remington era un fel de monstru. Şi totuşi...

Nu toți bărbații au demonul care pîndeşte înăuntrul

lor? Cei civilizați și întregi la minte – așa cum se considera Harding – și-l stăpînesc. Și-l cotrolează.

De data asta, Remington nu mai era imobilizat. Lui Harding i se spusese că acest lucru făcea parte din tratamentul și refacerea lui. Nu mai avea ieșiri violente și fusese receptiv și cooperant la ultimele ședințe de tratament.

Camerele de securitate înregistrau fiecare mișcare și sunet.

„Gheena," își spuse Harding, „sau oricum am numi-o, nu lasă loc de intimitate."

– Domnule Remington.

– Evan.

În ziua aceea, nebunia abia dacă i se observa.

– După toate astea, nu mai are nici un rost să ne formalizăm. Te voi numi Jonathan. Și știi, Jonathan, că ești singurul care vine să-mi vorbească? Mi-au spus că și sora mea a trecut pe-aici. Dar de ea nu-mi amintesc. Îmi amintesc numai de tine.

Glasul îi era scăzut și limpede. Harding simți un mic fior cînd își aminti cum arătase și vorbise Remington cu ocazia primei lui vizite.

Era încă slab, și prea palid, cu părul lățos. Dar Harding bănuia că, îmbrăcat cu un costum și expediat la Los Angeles, ar fi dat doar impresia că se spetise prea mult cu munca.

– Arăți bine, Evan.

– Nu sînt în cea mai bună formă, dar să nu uităm nici condițiile...

Un muşchi îi tresări pe obraz.

– Locul meu nu e aici. Avocaţii mei au încurcat toată tărăşenia. Dar am avut grijă şi de asta. Dobitoci nenorociţi şi nepricepuţi. I-am concediat pe toţi. Cred că într-o săptămînă voi avea un avocat nou. Şi, nu peste mult, libertatea.

– Înţeleg.

– Cred că înţelegi.

Remington se aplecă înainte, apoi ridică privirea spre camerele de securitate.

– Cred că înţelegi cu adevărat. M-am apărat, pe mine şi ceea ce-mi aparţinea.

Ochii îi rămaseră aţintiţi asupra lui Harding, ceva întunecat părînd să înoate pe sub suprafaţa lor incoloră.

– Am fost trădat şi maltratat. Cei care mi s-au împotrivit, ei trebuie să fie aici. Nu eu.

Harding nu-şi putea lua privirea de la el, nu putea rupe legătura.

– Fosta ta soţie?

– Soţia mea, îl corectă Remington, continuînd apoi într-o şoaptă abia auzită: pînă cînd moartea ne va despărţi. Ai să-i spui că mă gîndesc la ea, cînd ai s-o vezi, nu-i aşa?

– Poftim?

– Nu poţi începe ceea ce ai început, nu poţi obţine ceea ce vrei, pînă cînd nu rezolvi cu ea, şi cu celelalte. M-am gîndit mult.

Dădu încet din cap, ţinîndu-şi ochii apoşi aţintiţi asupra lui Harding.

– Am destul timp ca să mă gîndesc. Şi am nevoie de cineva care să-i aducă aminte că n-am uitat. Am nevoie de cineva care să le arate tuturor că nu pot rămîne neluat în seamă. Un agent, dacă vrei.

– Domnule Remington... Evan... Eu sînt reporter... Scriitor...

– Ştiu ce eşti. Ştiu şi ce-ţi doreşti. Faimă, avere, recunoaştere. Respect. Ştiu cum să ţi le obţin. Meseria mea e să obţin toate astea pentru alţii. Vrei să ajungi o stea, Jonathan. Iar eu făuresc stele.

Ceva păru să i se mişte din nou înapoia ochilor, ca nişte rechini înotînd într-un bazin adînc. Harding se cutremră, dar nu-şi putu lua privirea de la el.

Şi, în timp ce pe sub piele îl străbteau fiori reci, simţi că era atras. Respiră scurt, pe sub apăsarea cumplită din piept.

– Am să scriu o carte.

– Da, da. O carte importantă. Vei spune totul aşa cum trebuie să fie spus. O vei sfîrşi aşa cum e nevoie să se sfîrşească. Vreau să fie pedepsite.

Întinse mîna şi apucă strîns degetele inerte ale lui Harding.

– Vreau să moară.

Ceva plesni în aer, sfîrîi şi îl făcu pe gardian să se ridice în picioare.

– Fără contacte.

– Să nu îngădui ca o vrăjitoare să trăiască... murmură Harding cu glas surd, în timp ce pe chipul lui Remington străfulgera un zîmbet feroce.

– Fără contacte fizice, ordonă paznicul, pornind spre masă.

Remington, însă, îşi retrăgea deja mîna.

– Iartă-mă...

Cu capul în piept, îşi feri privirea.

– Am uitat... Voiam doar să-i strîng mîna. Vine în vizită la mine. Vine să stăm de vorbă.

– Tocmai ne luam rămas-bun.

În propriile lui urechi, glasul lui Harding suna subțiat, ca de la o mare depărtare.

– Urmează să plec într-o călătorie şi, pentru un timp, n-am să mai pot veni în vizită. Acum trebuie să plec.

Se ridică în picioare, nesigur. În tîmple îi pulsa o durere de cap cumplită.

Remington ridică privirea pentru ultima oară.

– O să ne mai vedem.

– Da, fireşte...

Evan Remington se lăsă condus afară din cameră. Mergea cu capul plecat, tîrîndu-şi picioarele spre celula lui. În inimă, însă, o satisfacție neagră îi înflorea ca o plantă fetidă. Căci descoperise că în nebunie exista putere.

Cînd ajunse pe feribotul dintre coastă şi Insula Celor Trei Surori, Harding abia dacă-şi mai amintea ultima vizită la Remington.

Îl irita, îl îngrijora faptul că uitase. Memoria amănuntelor era una dintre principalele lui calități. Iar acum, un eveniment de la care nu trecuseră nici opt ore părea o

scenă tulbure văzută printr-un geam mat.

Nu-şi mai amintea despre ce vorbiseră, ci numai că dintr-o dată îl izbise o durere de cap năprasnică. Îi făcuse atît de rău, încît fusese nevoit să se culce pe fotoliile din faţă ale maşinii, aşteptînd să-i treacă durerea, frisoanele şi greaţa, înainte de a îndrăzni să pornească la drum.

Chiar şi acum, simplul gînd îl făcea să tremure. Nu-l ajuta nici faptul că marea era agitată şi ploua cu stropi mici şi pătrunzători ca acele. Trebuia să stea încotoşmănat în maşină, înghiţind pe uscat pastile contra răului de mare.

Se culcă din nou, chinuindu-se să respire încet şi regulat. Începu să numere minutele pînă ajungeau la debarcader.

Şi, probabil, adormi.

Visă şerpi care i se tîrau pe sub piele, lunecoşi şi reci ca gheaţa.

Visă o femeie cu ochi albaştri şi păr lung, auriu, care ţipa – dureros şi rugător – în timp ce el o lovea cu un baston, iar şi iar...

Acum tace. Tace. Sămînţa Satanei.

Visă un trăsnet albastru care ţîşni ca o săgeată din cer, drept pînă în inima lui.

Visă teroare, răzbunare şi ură.

Visă o femeie frumoasă, cu rochie albă, care plîngea ghemuită pe o pardoseală de marmură.

Visă o pădure, întunecată sub luna nouă, unde el ţinea un cuţit lîngă un gît alb şi neted. Iar de astă dată,

cînd îl tăie, iar sîngele îi acoperi mîna, lumea făcu erupție. Cerul se spintecă şi marea îşi căscă larg gura, ca să înghită tot ceea ce i se împotrivise lui.

Se trezi cu nişte zbierete sugrumate în gît, lovindu-se cu palmele peste trup, ca pentru a omorî lighioanele care i se tîrau pe sub piele. O clipă, privi îngrozit în oglinda retrovitoare.

Iar de acolo îl priveau doi ochi care nu erau ai lui, spălăciți ca apa.

Apoi, feribotul sună din sirenă pentru a anunța acostarea pe Insula Celor Trei Surori. Ochii care îl priviseră în timp ce-şi scotea batista ca să-şi şteargă fața de năduşeală erau injectați, bîntuiți de spaime – ochii lui.

„Am o virozǎ", se asigură el. Muncise prea mult, călătorise prea mult. Schimbase prea des fusul orar. Avea nevoie de o zi, două, de odihnă, ca să se refacă.

Încurajat de această idee, îşi încheie centura de siguranță şi porni maşina.

Şi coborî de pe rampa feribotului, drept pe Insula Celor Trei Surori.

În cea de-a doua zi a furtunii, Mac se întrerupse din lucru şi privi în jur. Îi fusese trimis un nou transport de cărți şi piese de schimb pentru unele echipamente. Masa din bucătărie era acoperită cu piese ale unui senzor. Un monitor care făcuse mofturi stătea pe bufet, cu sîrmele atîrnînd din el.

Transformase toată casa într-un laborator, ceea ce nu era chiar atît de rău. Dar, fără un laborant care să

facă ordine în urma lui, arăta dezastruos.

Şi-apoi, cînd un om vrea să se aşeze permanent la casa lui, are nevoie de o locuinţă proprie. Oricît de dragă îi era casa galbenă, nu corespundea cerinţelor. Iar Mac se îndoia serios că Mia ar fi vîndut-o.

Trebuia să se gîndească la o casă.

O casă destul de mare pentru ca echipamentele lui să nu stea în drum. Şi avea nevoie şi de un birou.

Trei dormitoare minimum... dacă nu chiar patru.

Undeva aproape de apă. Sigur, nici un loc de pe insulă nu era departe de apă, dar Ripley se obişnuise să locuiască pe plajă, aşa că...

– Booke, idiotule! Numai că nu strigă. Ai ştiut din prima clipă cînd ai văzut-o!

Se repezi spre telefon şi formă numărul de la informaţiile interurbane.

– La New York City, îi spuse el centralistei. Am nevoie de numărul firmei *Logan Enterprises.*

Harding observa oamenii care intrau şi ieşeau din librărie, ascuns în spatele ziarului pe care-l cumpărase de la hotel. O recunoscuse pe Ripley Todd din dosarele lui. La fel cum o recunoscuse şi pe Nell. Dar acest lucru nu-i explica felul cum reacţionase faţă de amîndouă.

Se aşteptase să simtă un fior plăcut de emoţie, ca atunci cînd intră în scenă nişte personaje dinainte cunoscute. Cînd colo, în ambele cazuri aproape că i se făcuse rău. Un fel de furie incandescentă îl străbătuse cînd, urcînd treptele cafenelei, o văzuse pe Nell la tejghea.

Fusese nevoit să se întoarcă şi să se retragă printre rafturi pînă cînd îşi recăpătase controlul. Acolo, transpirase ca un porc. Şi-şi imaginase propriile lui mîini strîngînd-o de gît.

Violența experienței aproape că-l făcuse să iasă din librărie şi să plece. Dar starea îi trecuse aproape la fel de repede pe cît venise. Apoi, Harding îşi amintise de obiectivul lui.

Povestirea, cartea. Faima şi averea.

Putuse să se apropie de tejghea şi să comande de mîncare cu calmul lui obişnuit. Avea nevoie de o zi sau două ca s-o observe pe Nell şi pe ceilalți, înainte de a încerca să le ia interviuri.

Pierduse deja destulă vreme. În primele douăzeci şi patru de ore după debarcarea pe insulă, îl sîcîise afurisitul de virus. Nu putuse decît să zacă în pat, năduşind, chinuit de visuri neplăcute.

După-amiază, însă, se simțise mai bine. Aproape ca înainte.

Încă mai era cam debil, îşi spuse Harding. Nu încăpea nici o îndoială. Dar, cu puțină mîncare şi ceva exercițiu fizic, avea să se refacă.

Supa îl întremase, cu siguranță, cel puțin pînă cînd intrase bruneta.

Atunci, sudorile reci îi reveniseră. Şi durerea de cap, şi turbarea inexplicabilă. Îi minte i se ivise cea mai stranie imagine – bruneta amenințîndu-l cu un pistol, strigînd la el, iar lui îi venea să sară şi să-i tăbăcească fața cu pumnii.

Apoi o altă imagine, în care bruneta stătea deasupra lui, în furtună, cu părul fluturat de vînt şi strălucitor şi o spadă care lucea ca argintul strînsă în mîini.

Îi mulţumi lui Dumnezeu cînd bruneta plecă, luînd cu ea şi toate acele halucinaţii.

Totuşi, cînd luă din nou lingura, mîna îi tremura.

Ripley îi aduse lui Zack cafeaua şi sorbi dintr-a ei, îi timp ce fratele său termina o convorbire telefonică. Îl auzi liniştind pe cineva în legătură cu furtuna, procedurile de urgenţă şi asistenţa medicală.

Trebuiau să fie nişte locatari noi, îşi spuse Ripley. Probabil familia Carter, care se mutase pe insulă în septembrie.

– Justine Carter, confirmă Zack cînd închise. O nelinişteşte furtuna.

– O să se obişnuiască, sau o să se întoarcă pe continent, pînă iarna viitoare. Ascultă, i-am spus lui Mac să vină la noi diseară. Cred c-o să se întrerupă curentul.

– Bună idee.

– Şi i-am cerut să mai stea pe la bibliotecă pînă pleacă Nell, ca s-o însoţească pînă acasă.

– O idee şi mai bună. Mulţumesc. Altceva?

– Nu ştiu, poate din cauza furtunii, dar sînt cam nervoasă. Mă frămîntă un tip pe care l-am văzut la cafenea. Nu ştiu de unde să-l iau. Orăşean. Ghete noi, manichiură, haine elegante... Spre cincizeci de ani. Bine clădit, dar mie mi s-a părut... cam bolnăvicios. Palid, transpirat...

– În perioada asta a anului bîntuie gripa.

– Mda, mă rog... Mă gîndeam să trec pe la hotel, să văd dacă-i pot smulge unele informații.

Întrucît avea încredere în instinctele lui Ripley, Zack arătă spre telefon:

– Sună de-aici, ca să nu mai faci un drum pe vremea asta nenorocită.

– Nu, dacă mă duc personal pot afla mai mult. Mi-a cauzat nevricale, Zack, recunoscu ea. Nu făcea decît să mănînce de prînz, citind ziarul, dar m-au apucat nevricalele. Vreau să-l verific.

– Bine. Să mă ții la curent.

CAPITOLUL 16

– Ştiinţa paranormalului...

– Uite, vezi, aici nu mai pot să te urmăresc, se plînse Ripley. Fiindcă, pentru mine, ăsta-i un oximoron.

Se aflau în dormitorul ei, unde Ripley stătea turceşte pe pat, în timp ce Mac îşi instala echipamentele.

– A fost o vreme cînd şi astronomia era exclusă din rîndul ştiinţelor. Dacă ştiinţa nu-şi urmează cursul, dacă nu studiază toate posibilităţile, stagnează. Stînd pe loc, nu învăţăm nimic.

– Ştiinţa şi educaţia fac parte din ceea ce a făcut ca magia, cîndva acceptabilă, să fie condamnată, apoi disprețuită.

– Ai dreptate, dar pe lîngă astea eu aş mai adăuga şi ignoranţa, intoleranţa şi frica. Tot ştiinţa şi educaţia sînt

cele care, în timp, ar putea să restabilească echilibrul.

– Ne-au vînat, ne-au măcelărit, pe noi şi pe nenumăraţi alţi oameni.

I se simţea în voce, îşi spuse Mac. O furie rece, o spaimă arzătoare.

– Nu poţi ierta asta?

– Tu ai putea? ridică din umeri nervoasă Ripley. Nu stărui asupra gîndurilor ăstora, dar e bine să ţin minte ce se poate întîmpla cînd încep să ne arate cu degetul.

– Eşti îngrijorată de ceea ce s-ar putea întîmpla dacă tu însăţi ai privi prea îndeaproape.

– Îmi pot purta singură de grijă. La fel cum şi surorile şi-au purtat de grijă. Ştii cîte vrăjitoare adevărate au fost spînzurate în Salem Town, Mac? Nici una, continuă ea, nelăsîndu-i timp să răspundă. N-au fost spînzurate decît victime nevinovate şi neputincioase.

– Deci, eşti poliţistă, spuse el, pentru că te-ai hotărît să-i aperi pe cei la fel de nevinovaţi şi de neputincioşi ca aceia care, cîndva, n-au fost apăraţi.

Ripley dădu să vorbească, apoi expiră şuierător.

– Nu e nevoie să fii cine ştie ce super-erou ca să păstrezi ordinea pe Insula Celor Trei Surori.

– Totuşi, nu asta e ideea, nu? Tu aperi, Mia educă, iar Nell hrăneşte. Toate aţi ales să faceţi ceea ce puteţi ca să vindecaţi vechile răni. Să restabiliţi echilibrul.

– Începi să devii prea subtil pentru mine.

Mac îşi trecu uşor mîna peste părul ei, înainte de a se apleca să conecteze cablurile. Gestul lui, blîndeţea sa simplă, îi făcură să i se destindă toţi muşchii din trup...

– Ai fost hinpotizată vreodată?

...La fel cum întrebarea următoare îi făcu să se încordeze din nou.

– Nu. De ce?

– Aş dori să încerc, răspunse Mac aruncîndu-i o privire scurtă. Sînt licenţiat.

– Cu Nell n-ai făcut ciudăţenii din-astea.

– Voi trece peste cuvîntul „ciudăţenii". Nu, n-am folosit hipnoza cu Nell. N-am vrut să forţez. Dar între noi doi e un alt fel de relaţie şi, îmi place să cred, un alt nivel de încredere. N-o să-ţi fac nici un rău.

– Ştiu. Oricum, probabil că nici n-ai reuşi.

– Şi asta vreau să văd. E un proces simplu, bazat pe tehnici de relaxare, şi absolut sigur.

– Nu mi-e frică...

– Perfect. Nu vrei să te întinzi?

– Stai puţin...

Panica începea s-o strîngă de gît.

– De ce n-ai putea aplica acelaşi sistem pe care l-ai folosit jos, cu Nell, înainte de cină?

– Aş putea. Doresc să mai adaug cîteva teste, dacă accepţi. Mai întîi, mă interesează să văd dacă harul tău te face mai susceptibilă sau mai refractară la hipnoză. Şi, în caz că poţi fi hipnotizată, dacă eşti capabilă să demonstrezi puterea în acea stare.

– Nu te-ai gîndit că, în starea aceea, s-ar putea să nu fiu perfect stăpînă pe mine însămi?

Mac dădu absent din cap, în timp ce o culca pe spate.

– Ar fi interesant, nu-i aşa?

– „Interesant". Iisuse! Mai ţii minte că Mia ţi-a prăjit o jucărie, odată cînd eram cam nervoasă?

– A fost un moment nostim. Mie, însă, nu mi-a făcut nici un rău, îi reaminti el. Şi nici tu nu-mi vei face. Iar acum, am să-ţi aplic cablurile. Ţi-am explicat pentru ce sînt toate aparatele astea.

– Mda, da...

– Trebuie să-ţi deschei pulovărul.

Ripley aruncă o privire spre camera video şi se strîmbă.

– Deci asta faceţi voi, şoarecii de bibliotecă, vă uitaţi la casetele astea cînd petreceţi cu băieţii?

– Absolut. Nimic nu se compară cu o femeie pe jumătate goală pe bandă video ca să te relaxeze după o zi de muncă istovitoare în laborator.

Mac o sărută pe frunte, înainte de a-i aplica primul electrod.

– Dar caseta asta am s-o păstrez în colecţia mea privată.

Procedă la fel ca în cazul lui Nell. Întrebări fireşti, monitorizarea şi înregistrarea semnalelor vitale în starea de repaus. Cînd îi ceru să facă o vrajă simplă, elementară, constată o uşoară schimbare. Nelinişte. Nu se simţea complet relaxată cînd se deschidea în calea puterii.

Dar Ripley se conformă, iar în baia de alături luminile se aprinseră şi se stinseră în succesiune rapidă.

– Aşa-i făceam lui Zack cînd era sub duş, în copilărie, spuse ea. Doar ca să-l enervez.

– Arată-mi ceva mai greu, care te solicită mai mult.

Pulsul i se accelerase mai mult decît al lui Nell. Din nou neliniştea, conchise Mac.

Undele cerebrale, însă, rămîneau remarcabil de asemănătoare.

Ripley îşi făcu mîinile căuş şi le ridică. Mac văzu formîndu-se un glob luminos, care se repezi spre tavan. Îl urmă altul, şi altul.

În timp ce le privea cum îşi ocupau poziţiile, zîmbi.

– E un teren de baseball. Fundaşii, înaintaşii, nouă jucători.

– Şi aruncătorul, completă Ripley, trimiţînd încă o sferă luminoasă în poziţia aruncătorului. Şi pe-asta obişnuiam s-o fac cînd eram mică.

Şi-i simţise lipsa, îşi dădu ea seama.

– Cînd nu puteam dormi, sau nu voiam să dorm. Ia să vedem cum îţi place o minge rapidă.

O nouă luminiţă, mică şi albastră, ţîşni din direcţia aruncătorului. Se auzi un plesnet, urmat de un şuvoi de lumină.

– Da! Am lovit baza, pe dreapta, în adîncime. Hai s-o-ntindem într-o triplă.

Uitînd de aparate, Mac se aşeză la picioarele patului, privind fascinat cum Ripley juca o rundă întreagă.

– Continuă, o îndemnă el. Cîţi ani aveai cînd ţi-ai recunoscut şi folosit pentru prima oară harul?

– Nu ştiu. Am impresia că l-am avut dintotdeauna. Joc dublu, lins-prelins.

– Ai jucat vreodată pe un teren adevărat?

– Sigur. În colțul fierbinte – am niște mîini extraordinare. Dar tu?

– Nu. Sînt prea stîngaci. Împarte optzeci şi patru la doisprezece.

– Pocneşte-l! Ce să-mpart Asta-i matematică. Nu pot să sufăr matematica.

Se încruntă.

– Nu mi-ai spus că-mi dai şi teste.

– Fă o-ncercare, insistă el, ridicîndu-se din nou să verifice afişajele.

– Minge cu boltă, jos, în afară... Şase... nu, stai. La naiba. E şapte, şapte ori doi face paişpe, şi mai departe... Şapte. Şi ce-i cu asta?

Mac tremura de emoție, dar în glas nu i se simțea decît amuzamentul.

– Deci, ți-ai încordat puțin emisfera stîngă, dar ai menținut configurația.

Ripley recită pe nerăsuflate alfabetul de la coadă la cap. Cifrele rămîneau stabile, la o valoare ridicată.

– Bine, închide vraja.

– Dar mai am un om afară şi unul în jos.

– O să continuăm mai tîrziu.

– Încep să mă simt ca la şcoală, se plînse Ripley, dar îşi desfăcu din nou mîinile şi trase luminile în jos, stingîndu-le.

– Am nevoie să te relaxezi din nou. Inspiră pe nas, expiră încet pe gură. Respirații lente, adînci.

Iritată de întreruperea jocului, Ripley îl privi – şi văzu ceea ce văzuse şi Nell: un om calm, stăpîn pe situație.

– Sînt destul de relaxată.

– Respiră, Ripley. Numără ritmul. Încet, adînc, uşor...

Mac se aşează pe marginea patului, lîngă ea, luîndu-i pulsul cu degetele.

– Relaxează-ți degetele de la picioare.

– Ce să-mi relaxez?

– Degetele de la picioare. Relaxează-ți degetele de la picioare şi lasă toată tensiunea să se scurgă afară prin ele.

– Nu sînt tensionată.

Totuşi, Mac îi simți pulsul tresărind.

– Dacă ăsta-i preludiul tău pentru hipnoză, n-o să meargă.

– Atunci, n-o să meargă...

Privindu-i fața, îşi plimbă degetele pînă la vena din adîncitura cotului, şi înapoi la încheietură, cu mişcări uşoare, regulate.

– Relaxează-ți picioarele. Aproape toată ziua le-ai folosit. Lasă tensiunea să se scurgă din ele. Din glezne.

Glasul îi era atît de liniştitor, de calm... Degetele lui pe pielea ei formau o legătură delicioasă.

– Relaxează-ți pulpele. E ca o apă caldă care curge prin trupul tău, spălîndu-l de tensiuni. Şi mintea ți se relaxează. Las-o să se golească. Acum ți se relaxează genunchii, şi coapsele... Vizualizează un cîmp alb, moale. Nu e nimic pe el. Face bine la ochi. Îi relaxează.

Scoase talismanul de sub cămaşă. Înfăşură lanțul pe mînă de două ori.

– Inspiră calmul, expiră tensiunea. Aici eşti în sigu-

ranță. Te poți lăsa să plutești în derivă.

– N-ar trebui să-mi spui că mi se face somn?

– Şşş... Respiră. Concentrează-te asupra pandantivului.

Pulsul lui Ripley zvîcni din nou, cînd medalionul apăru în dreptul ochilor ei.

– Ăsta-i al Miei.

– Relaxează-te. Concentrează-te. Ştii că poți avea încredere în mine.

Ripley îşi umezi buzele.

– Oricum n-o să meargă.

– Pandantivul e în fața unui perete alb. Numai pe el îl vezi, numai pe el ai nevoie să-l vezi. Lasă-ți mintea să se limpezească. Uită-te la pandantiv şi atît. Ascultă-mi glasul. Numai pe el ai nevoie să-l auzi.

O coborî din nou, în etape, uşurel, pînă cînd pleoapele începură să i se îngreuneze.

Atunci, o lăsă să alunece în adînc.

– Subiectul este neobişnuit de susceptibil la hipnoză. Semnalele vitale sînt stabile, valorile tipice pentru o stare de transă. Ripley, mă auzi?

– Da.

– Vreau să ții minte că eşti în siguranță şi că nu faci nimic ce nu vrei să faci şi ce nu-ți place să faci. Dacă-ți cer să faci vreun lucru pe care nu-l doreşti, trebuie să-mi spui nu. Ai înțeles?

– Da.

– Poți agita aerul?

– Da.

– Vrei s-o faci? Uşurel...

Ripley ridică braţele, ca pentru o îmbrăţişare.

– Cum te face asta să te simţi? o întrebă.

– Nu pot explica. Fericită şi temătoare.

– De ce ţi-e teamă?

– O doresc prea mult, doresc prea mult...

– Închide vraja, îi ordonă.

Nu era cinstit să-i pună asemenea întrebări, îşi reaminti el. Ripley nu le încuviinţase înainte de a o hipnotiza.

– Mai ţii minte luminile? Luminile de baseball? Le poţi aduce înapoi?

– N-am voie să mă joc după ora de culcare, răspunse ea, apoi vocea i se schimbă subtil, devenind mai tinerească şi mai răutăcioasă. Da' eu tot mă joc.

În timp ce arunca luminile spre tavan, Mac continuă s-o privească.

– Subiectul a regresat, fără sugestie directă. Se pare că jocul din copilărie a declanşat evenimentul.

Omul de ştiinţă voia să urmărească mai departe procesul, dar omul în sine nu putea continua.

– Ripley, nu eşti o fetiţă. Vreau să rămîi în momentul prezent şi în locul ăsta.

– Mia şi cu mine ne distram. Dacă n-ar fi trebuit să cresc, am fi rămas prietene şi acum.

O spusese îmbufnată, cu buzele bosumflate, în timp ce juca baseball cu luminile.

– Trebuie să rămîi în momentul prezent şi în locul ăsta.

Ripley oftă prelung.

– Da, sînt aici.

– Pot atinge şi eu una dintre lumini?

– N-o să te ardă. Nu vreau eu să-ți facă nici un rău.

Coborî o lumină pînă deasupra capetelor lor.

Mac îi urmări conturul cu degetul, constatînd că forma o sferă perfectă.

– E foarte frumoasă. Ceea ce ai în tine e frumos.

– Există şi o parte întunecată.

În timp ce o spunea, trupul i se arcui, iar luminile se repeziră prin cameră ca nişte stele strălucitoare.

Instinctiv, Mac se feri. Luminile începură să şuiere ascuțit, pulsînd roşii ca sîngele.

– Închide vraja.

– E ceva aici. A venit la vînătoare. Ca să se hrănească.

Părul lui Ripley începu să se răsucească sălbatic, în şuvițe dezordonate.

– S-a întors. O dată de trei ori.

– Ripley.

Luminile zburau prin dreptul feței lui, în timp ce revenea grăbit lîngă ea.

– Închide vraja. Vreau să închizi vraja şi să vii înapoi. Am să număr invers de la zece la unu.

– Are nevoie de tine ca să-i arăți drumul.

– O aduc înapoi.

Mac apucă umerii despre care ştia că nu mai erau ai lui Ripley.

– N-ai dreptul s-o iei!

– E a mea, iar eu sînt a ei. Arată-i drumul. Arată-i drumul *ei.* Nu trebuie s-o ia pe drumul meu, altfel sîntem pierdute.

– Ripley, concentrează-te asupra glasului meu. Asupra glasului *meu.*

Avu nevoie de un mare efort pentru a-şi păstra tonul liniştitor. Ferm, dar calm.

– Acum vino înapoi. Cînd ajung la unu, ai să te trezeşti.

– Aduce moartea. Rîvneşte la moarte.

– N-o va obține, se răsti Mac. Zece, nouă, opt... Te trezeşti încet... Şapte, şase... Ai să te simți relaxată, înviorată... Cinci, patru... Ai să-ți aminteşti totul. Eşti în siguranță. Întoarce-te acum. Trezeşte-te, Ripley. Trei... doi... unu.

În timp ce număra invers, o văzu revenind, nu numai la suprafața conştiinței, ci şi pe plan fizic. În timp ce pleoapele îi tresăreau deschizîndu-se, luminile dispărură iar în cameră se lăsă nemişcarea.

Ripley expiră prelung, apoi înghiți în sec.

– Căca-m-aş... murmură ea.

În clipa următoare, se pomeni smulsă din pat, în brațele lui.

CAPITOLUL 17

Nu-i putea da drumul, îşi reproşa încontinuu că riscase.

Nimic din tot ceea ce văzuse, experimentase, studiase, nu-l îngrozise vreodată la fel de mult ca schimbarea lui Ripley sub ochii lui.

– N-am nimic...

Ripley îl mîngîia pe spate, îl bătea pe umeri. Apoi, dîndu- şi seama că amîndoi tremurau, îl cuprinse strîns cu braţele pe după gît:

– E-n regulă...

Mac clătină din cap, cu faţa îngropată în părul ei.

– Ar trebui să fiu împuşcat.

Întrucît mîngîierile nu dădeau rezultate, Ripley trecu la o tactică mai firească pentru ea.

– Vino-ți în fire, Booke, îi ordonă, împingîndu-l. Nu s-a- ntîmplat nimic.

– Te-am hipnotizat, te-am lăsat expusă.

Mac se retrase, iar Ripley văzu că pe chip nu i se citea spaima, ci furia.

– Te-a durut. Mi-am putut da seama. Şi pe urmă plecaseşi.

– Ba nu plecasem deloc.

Reacția lui nu-i lăsase timp să se gîndească la ea însăşi.

Acum simți un gol în stomac. Ceva intrase în ea. Nu, nu era chiar aşa... Ceva venise *peste* ea.

– Eram aici, spuse încet Ripley. Parcă aş fi fost sub apă. Nu ca şi cum m-aş fi înecat, sau scufundat, ci doar... plutind. Nu m-a durut. Un şoc scurt, apoi plutirea.

– Şi-acum cum te simți?

– Bine. Ba chiar excelent. Lasă-mi pulsul în pace, doctore.

Avea dreptate. Mac făcu un efort să se calmeze.

– Cît de mult îți aminteşti?

– Totul, cred. Un minut, am avut din nou opt ani. A fost destul de marfă.

Mac nu spuse nimic, privind-o cu răbdare. Cuvintele îi tremurau pe limbă, apoi începură să se reverse ca un torent.

– Vedeam, în vis, cum ar fi fost dacă mergeam prea departe. Dacă nu mă stăpîneam, dacă n-aveam destulă grijă. Şi uneori, în vis, era plăcut. Uluitor de plăcut, să fac orice voiam, oricînd voiam. Săle dau naibii de reguli.

– Dar n-ai făcut-o niciodată, spuse el încet. Ai preferat să te opreşti cu totul.

– Cînd Sam a părăsit-o pe Mia, a fost distrusă. Mă tot întrebam, de ce naiba nu *face* nimic? Să-l pună la plată pe nenorocit. Să-l facă să sufere la fel cum suferea ea. Şi m-am gîndit la ceea ce aş fi făcut eu. La ce-aş fi putut face. Pe mine nimeni n-avea să mă rănească aşa, pentru că dacă încercau...

Se cutremură.

– Mi-am imaginat, aproape înainte de a-mi da seama, un trăsnet căzînd din cer. Am scufundat barca lui Zack, spuse ea cu un zîmbet vag. Nu era nimeni în ea, dar ar fi putut să fie. Ar fi putut să fie el, iar eu nu m-aş fi putut opri. Nu mă mai puteam controla, mă domina furia.

Mac îi puse o mînă pe picior, masînd-o.

– Cîți ani aveai?

– Aproape douăzeci. Dar asta nu contează, spuse Ripley aprig. Ştii că nu contează. „Şi nimănui să nu-i facă rău." E un jurămînt de o importanță vitală şi nu mai puteam fi sigură că eram în stare să-l respect. Doamne, Zack fusese în barca aia nenorocită cu nici douăzeci de minute în urmă. Nu mă mai gîndisem la el, parc-aş fi fost nebună.

– Aşa că ți-ai refuzat propriul har şi propria prietenă.

– N-aveam încotro. Erau prea strîns unite. Mia n-ar fi înțeles şi n-ar fi acceptat niciodată şi, fir-ar să fie, niciodată n-ar fi încetat să mă sîcîie. Şi-n plus, mai aveam draci pe ea şi pentru că...

Îşi şterse o lacrimă, spunînd cu voce tare lucrul pe

care refuzase să-l recunoască chiar şi în sinea ei.

– Îi simțeam durerea ca şi cum ar fi fost a mea, o simțeam fizic. Suferința, deznădejdea. Iubira disperată pentru el. Şi n- o suportam. Eram prea apropiate şi nu mai puteam nici măcar să respir.

– Şi ție ți-a fost la fel de greu ca ei. Poate chiar mai greu.

– Probabil. N-am vorbit nimănui vreodată despre asta. Ți-aş fi recunoscătoare dacă ar rămîne între noi.

Mac dădu din cap, apoi îi atinse gura cu buzele lui calde.

– Mai devreme sau mai tîrziu, tot va trebui să vorbeşti cu Mia.

– Prefer mai tîrziu.

Ripley îşi trase nasul, frecîndu-şi energic obrajii.

– Hai să continuăm, bine? Ți-ai făcut experiența, ai banda, spuse ea, arătînd cu capul spre echipamente. Nu te credeam în stare să mă hipnotizezi. Te-am subestimat. Era relaxant, plăcut...

Îşi împinse înapoi părul bogat.

– Şi deodată...

– Ce s-a întîmplat?

Nu era nevoie să-şi consulte aparatele ca să ştie că ritmul ei cardiac şi cel respirator făceau un salt.

– Parcă ar fi încercat ceva să mă ia în stăpînire. Să se tîrască înăuntru. Ceva care pîndea, în aşteptare. Mamă, că dramatic mai sună!

Şi, cu toate că rîdea, îşi strînse genunchii la piept, protector.

– Nu ea. Nu era ea. Era... altceva.

Se înfioră, simțind cum pielea îi devenea rece ca gheața.

– Nu vreau să mai facem figura asta niciodată.

– Bine, ne vom opri.

Mac îi luă mîinile într-ale lui, liniştitor.

– Le strîng pe toate acum.

Deşi dădu din cap, Ripley ştiu că n-o înțelegea. Nu voia să mai continue. Dar se temea, se temea îngrozitor, că nu avea de ales.

Se apropia ceva.

Venea spre ea.

Furtuna revenise, rece şi amarnică. Marea se agita într-o frenezie de sunet şi furie. Fulgerele brăzdau cerul, spărgîndu- l ca pe un geam.

Era o furtună ucigătoare. Iar ea o stăpînea.

O alimenta puterea, pompîndu-i prin muşchi şi oase cu o *forță* glorioasă. Energia ei depăşea tot ce mai cunoscuse, tot ce crezuse posibil.

Şi, avînd în mîini această forță, avea la dispoziție şi răzbunarea.

Nu, nu. Dreptatea. Dorința de a pedepsi faptele rele nu era răzbunare.

Dar mintea îi era tulbure. Chiar şi în spasmele acelei pofte, o ştia. Şi se temea.

Se osîndea pe ea însăşi.

Coborî privirea spre omul ghemuit la picioarele ei. Ce însemna puterea, dacă nu putea fi folosită pentru a în-

drepta nedreptățile, a opri răul, a pedepsi infamia?

– Dacă faci asta, totul se va sfîrşi cu violență. Cu neputință.

Sfîşiate de durere, surorile ei stăteau în cerc, iar ea era în afara acestuia.

– Am dreptul!

– Nimeni nu are dreptul. Fă asta şi vei sfîşia inima harului. Sufletul a ceea ce eşti.

Era deja pierdută.

– Nu mă pot opri.

– Ba poți. Numai tu poți. Vino, stai lîngă noi. El e cel care te va distruge.

Se uită în jos şi văzu chipul omului schimbîndu-se, trăsături peste trăsături alunecînd de la groază la satisfație, la implorare, la foame.

– Ba nu. El se sfîrşeşte aici.

Îşi aruncă o mînă în sus. Fulgerul explodă, coborînd ca o săgeată pînă în vîrfurile degetelor ei. Şi deveni o spadă argintie.

– Cu ceea ce e al meu îți iau viața. Ca să îndrept nedreptatea şi să pun capăt luptei. Pentru dreptate îmi descătuşez furia şi urmez calea destinului. Din acest loc şi de la această oră...

Înfiorată, tenebros de înfiorată, ridică spada, în timp ce omul urla.

– Voi gusta rodul copt al puteri. Sînge pentru sînge hotărăsc acum. Cum voiesc, aşa să fie.

Coborî spada într-o lovitură năprasnică. În momentul cînd vîrful ei sfîşie carnea, omul zîmbi.

Şi dispăru.

Noaptea urlă, pămîntul se cutremură. Şi, prin furtună, cel pe care-l iubea veni în fugă.

– Stai pe loc! strigă ea. Nu te apropia!

El, însă, îşi croia drum prin furtună, întinzînd braţele spre ea.

Din vîrful spadei, fulgerul erupse, înfigîndu-se ca o săgeată drept în inima lui.

– Ripley, gata, iubito. Trezeşte-te. E doar un vis urît.

O zguduiau suspinele, iar durerea sfîşietoare a acestui sunet îl îngrijora mai mult decît tremuratul.

– Nu m-am putut opri. L-am omorît. N-am putut face să se oprească.

– Acum a trecut.

Mac bîjbîi să aprindă veioza, dar nu găsi comutatorul. Continuă s-o strîngă în braţe, s-o legene.

– Acum s-a terminat totul. Eşti bine. Trezeşte-te.

Îi sărută obrajii umezi, fruntea.

Braţele ei îl cuprinseră ca două cercuri de oţel.

– Mac.

– Da, iubito. Sînt aici. Ai avut un coşmar. Vrei să aprind lumina, să-ţi aduc puţină apă?

– Nu, doar... Nu. Ţine-mă puţin în braţe, okay?

– Bineînţeles.

Nu un coşmar, îşi spuse Ripley în timp ce se agăţa de el. Ci o viziune, o combinaţie între ceea ce fusese şi ceea ce avea să fie. Recunoscuse chipul – chipurile – oamenilor de pe plajă. Pe unul îl văzuse în alte visuri.

Murise cu trei secole în urmă. Blestemat de cea numită Pământul.

Pe altul îl văzuse prima oară în pădurea de lîngă casa galbenă. Cînd ținuse un cuțit la beregata lui Nell.

Iar pe al treilea îl văzuse în cafenea, citind un ziar şi mîncînd supă.

Trei părți ale unui întreg? Trei paşi ai unui singur destin? Doamne! Cum putea să ştie?

Îi ucisese. În cele din urmă, se văzuse pe sine însăşi stînd în furtună, cu spada în mînă. Ucisese fiindcă putea, fiindcă nevoia fusese atît de uriaşă.

Iar plata, îngrozitor de scumpă.

Ripley se strecură afară din casă în zorii zilei. Aruncă o ultimă privire spre Mac, care dormea liniştit în patul ei. Un moment, îşi îngădui să-şi imagineze ceea ce ar fi putut să se întîmple.

Apoi, închise uşa fără să se mai uite în urmă.

Ieşi pe uşa din față, îndreptîndu-se într-o fugă vioaie spre sat şi secția de poliție.

Vîntul şi ploaia se opriseră în timpul nopții. Sub cerul senin se lăsase din nou gerul.

În secție era frig. Noaptea, curentul electric se întrerupsese, intrînd în funcțiune generatorul de rezervă.

Uitîndu-se la ceas, Ripley bută computerul. Acesta putea funcționa cu bateriile destul timp ca să obțină ceea ce voia.

Jonathan Q. Harding. Îşi flexă umerii şi începu să caute.

Munca elementară de poliție o calma. Îi era o a doua natură, o activitate de rutină. În drum, se oprise pe la hotel, de unde-i aflase adresa.

Scrută datele în timp ce se derulau pe ecran. Harding, Jonathan Quincy. Vîrsta, patruzeci şi opt de ani. Divorțat. Fără copii. Los Angeles.

– L.A., repetă ea, simțind acelaşi fior ca în momentul cînd recepționera hotelului îi spusese numele oraşului.

Evan Remington era şi el din Los Angeles.

Îi citi datele profesionale. Reporter de revistă. Ziarist. Canalia.

– Cauți un subiect fierbinte, Harding? Ei bine, n-ai nici o şansă. Încearcă numai să ajungi la Nell şi...

Se întrerupse, răsuflă scurt şi, deliberat, conştient, îşi înăbuşi mînia.

Mai fuseseră şi alți reporteri, îşi reaminti ea. Gură-cască, paraziți, curioşi. Scăpaseră de ei fără probleme. Şi de ăsta aveau să scape la fel.

Reveni la datele de pe display, observînd că Harding nu avea antecedente penale.

Nici măcar vreo amendă pentru parcare în loc nepermis. După toate aparențele, era genul care respecta legea.

Ripley se rezemă de spătar, pe gînduri.

Dacă ea ar fi fost o reporteră din Los Angeles, în căutarea unui subiect, de unde ar fi început?

Probabil de la familia lui Remington. Sora lui, prietenii, unii asociați. Iar mai departe?

Rapoartele poliției, probabil.

Interviuri cu oameni care-i cunoscuseră pe Remington şi Nell.

Dar astea nu erau decît generalităţi, nu? Nu puteai intra în miezul problemei decît discutînd personal cu personajele principale.

Înhăţă receptorul telefonului, cu gîndul de a suna la instituţia unde era închis Remington.

Nu auzi nici un sunet. Mai întîi curentul electric, acum şi telefonul...

Bombănind, îşi luă celularul – şi scrîşni din dinţi cînd văzu pe display că bateria se consumase.

– Fir-ar mă-sa a dracu'!

Ridicîndu-se de pe scaun, începu să se plimbe prin secţie. *Trebuia* să ştie dacă Harding se întîlnise cu Evan Remington.

Trecuse mult de cînd nu mai încercase un zbor. Nu avea la ea nici instrumentele, pentru a o ajuta să-şi focalizeze energia.

Şi cu toate că-şi dorea, măcar acum, s-o fi avut alături pe Mia, acceptă ideea că în această acţiune era singură.

Străduindu-se să nu se grăbească, formă cercul şi, în centrul lui, îşi goli mintea de orice gînduri şi se deschise.

– Vă chem pe voi toate cele ce deţineţi puterea, cu ajutorul vostru să mă înzestraţi. Porneşte-te, vînt, ca să-mi ajuţi zborul, deschideţi-vă, ochi, să-mi ajutaţi vederea. Trupul meu rămîne pe loc, dar spiritu-mi zboară liber. Cum voiesc, aşa să fie.

Îşi privi propria făptură – acea Ripley care stătea în

cerc, cu capul ridicat şi ochii închişi.

Cunoscînd riscurile de a zăbovi, de a se lăsa fermecată de senzaţia zborului, îşi concentră gîndurile asupra ţintei. Şi se lăsă să se înalţe.

Glasuri murmurînd – gîndurile şi vorbele unui oraş întreg. Griji, bucurii, nervi, pasiuni, toate amestecate într-o minunată muzică omenească.

În timp ce călătorea, alunecînd în jos, le separă şi găsi ceea ce căuta.

Plîngeri, oboseală, amintirea unui conflict conjugal, o poftă teribilă de îngheţată.

– Ei, în comă ne face mai puţine probleme. Totuşi, e ciudat, cum a căzut la doar două ore după ce-a plecat reporterul ăla. Fusese lucid, stabil, receptiv, zile întregi – şi pe urmă, recăderea asta totală.

În timp ce surorile mergeau pe coridor, una dintre ele se cutremură uşor cînd Ripley trecu peste ea.

– Mamă. M-a luat cu frig.

Intră prin uşa închisă, în camera unde zăcea Remington. Aparatele îi monitorizau semnalele vitale, camerele de securitate îl supravegheau.

Ripley rămase plutind în apropiere, studiindu-l. În comă, imobilizat, închis sub lacăt şi cheie. Ce rău mai putea face acum?

Chiar în timp ce se gîndea la acest lucru, ochii lui Remington se deschiseră, privind-o cu un rînjet.

Ripley simţi un junghi în inimă, o durere incredibil de ascuţită şi absolut reală.

Puterea din ea, dimprejurul ei, şovăi.

Simți că se prăbuşea.

Gîndurile lui îi loveau mintea. Pumni sălbatici, ucigători, care exprimau răzbunare, moarte, distrugere. O ispiteau să capituleze.

Şi, mai mult decît să capituleze, o ispiteau să primească.

Nu. Nu mă vei avea pe mine, nici ceea ce-i al meu.

Ripostă, luptîndu-se să se elibereze.

Aripile mici ale panicii îi palpitau în gît, cînd îşi dădu seama de puterea năprasnică a ceea ce se trezise la viață în el.

Cu un strigăt de furie şi spaimă, se smulse.

Şi se pomeni prăbuşită în cercul pe care-l formase în secția de poliție.

Strîmbîndu-se de durere, îşi descheie cămaşa şi-şi privi cu groază umflăturile roşii dintre sîni.

Tocmai dibuia după trusa de prim ajutor, cînd uşa se dădu de perete şi Mia intră val-vîrtej.

– Ce naiba te-a apucat?

Instinctiv, Ripley îşi închise cămaşa.

– Ce cauți aici?

– Credeai că n-am să ştiu?

Tremurînd de furie, Mia parcurse distanța care le despărțea.

– Că n-am să simt? Cum îndrăzneşti că faci aşa ceva singură, fără pregătitea necesară? Îți dai seama ce-ai riscat?

– A fost riscul meu şi n-ai nici un drept să mă spionezi.

– Ai riscat totul, şi-o ştii foarte bine, la fel cum ştii şi că nu te-am spionat. M-ai trezit din somn.

– Vezi-ţi de treburile tale.

– Din păcate, şi tu eşti una dintre treburile mele. Dacă voiai să-l verifici pe Remington, de ce nu te-ai mulţumit să *priveşti?*

– Nu-mi ţine predici, Mia. Ştii că în domeniul ăsta am mai puţin noroc decît tine. Şi-n plus, nici n-aveam glob de cristal, sau...

– Merge şi o ceaşcă de apă, cum bine ştii. E o nebunie să zbori fără partener, fără cineva care să te cheme înapoi la nevoie.

– Ei bine, n-a fost nevoie. M-am întors nevătămată.

– Puteai să-mi ceri ajutorul.

Regretul îi străpunse frustrarea.

– Pe Zeiţă, Ripley, chiar atît de mult mă urăşti?

Şocul o făcu pe Ripley să lase mîinile jos, cu gura căscată.

– Nu te urăsc. N-am putut să...

– Ce ţi-ai făcut?!?

Nervii i se risipiră cînd Mia îi văzu petele roşii. Cu mişcări repezi, îi desfăcu cămaşa.

Şi se cutremură.

– El a făcut asta. Cum a fost posibil? Erai în cerc. Nu e decît un om. Cum a putut să treacă prin baricadă şi să facă aşa ceva trupului tău material?

– Nu e un simplu om, răspunse sec Ripley. Nu mai e.

Există ceva în el, ceva foarte puternic şi foarte întunecat. O parte din acel ceva e acum aici. Este un om la hotel...

Şi-i spuse Miei tot ce ştia, cum avea să-i spună şi lui Nell. Trebuiau să fie pregătite.

– Am nevoie de timp, răspunse Mia. Ca să studiez, să mă gîndesc. Vom găsi răspunsul. Pînă atunci, mai ai amuleta, pietrele protectoare...?

– Mia...

– Nu fi proastă, nu e momentul. Poartă amuleta. Mai întîi, reîncarc-o. Nu trebuie să te apropii de Harding pînă nu ştim mai mult.

– Ştiu. Nu voi lăsa să se întîmple asta, Mia. Vreau să-mi promiți că n-ai să mă opreşti, indiferent ce va trebui să facem.

– Vom găsi o cale. Lasă-mă să-ți vindec arsurile astea.

– Ai să mă opreşti, repetă Ripley, apucînd-o de încheietura mîinii. Eşti mai puternică decît mine şi ştii cît de aproape sînt de a o recunoaşte.

– Ceea ce e necesar se va face.

Nerăbdătoare, Mia îi dădu mîna la o parte.

– Astea sînt dureroase, lasă-mă să mă ocup de ele.

– Un moment, arsura a fost excitantă.

Ripley trase aer în piept, încercînd să se calmeze.

– Seducătoare. O doream, îi doream efectele.

– Şi asta face parte din viclenia lui.

Pe Mia, însă, o străbătea o spaimă rece, înghețată.

– Cum ştii şi tu.

– Mda, ştiu. Iar acum, am şi simțit-o. Tu şi Nell îi

puteți ține piept, iar Nell stă în fața lui Zack. Dar am văzut ce se poate întîmpla şi n-am să risc. Nu pot pleca, n-o să meargă. Aşa că Mac va trebui să plece.

– Nu va pleca, răspunse Mia, atingîndu-i arsurile cu vîrfurile degetelor.

– Am să-l conving eu.

Cu mîna pe inima lui Ripley, Mia simți bătăile de iubire şi teamă. Propria ei inimă se frîngea din simpatie.

– Poți să-ncerci.

Trebuia să ia măsuri, îşi aminti Ripley, în timp ce se apropia de casa galbenă. Şi, în primul rînd, ceea ce făcea acum. Nu avea nevoie de clarviziune sau glob de cristal ca să prevadă că avea să fie dureros. Mai dureros decît arsurile pe care Mia nu i le putuse şterge complet.

Fără să ezite, bătu în uşă şi intră.

Îmbrăcat într-o bluză veche şi nişte blugi roşi, Mac stătea în dormitor, revăzînd banda din seara trecută.

– Bună. Azi-dimineață, m-ai lăsat singur.

– Am avut treburi, ridică din umeri Ripley. Ne-am întors la lucru, mm?

– Poate să mai aştepte. Ce zici de-o cafea?

– Mda, ar merge.

Nu evită sărutul, dar nici nu-i răspunse. Observă că Mac era nedumerit, aşa că trecu pe lîngă el, intrînd în bucătărie.

– Vreau să-ți vorbesc, începu ea. Ştiu că ne potrivim la pat...

– Ne potrivim la pat?

– Mhm. Trosneşte aerul între noi, mai ales cînd nu ne desparte nimic altceva...

Se aşează, întinzîndu-şi picioarele, încrucişîndu-şi-le la glezne.

– Dar chestia e că a devenit prea intens pentru mine. Aseară mai ales, chiar că era să fac explozie. Va trebui să dau cu pas.

– Să dai cu pas...?

Mac clătină din cap.

– Înțeleg să sesiune de aseară a fost cam grea...

Luă două căni şi turnă cafeaua.

– Ai nevoie de o pauză.

– Nu mă urmăreşti.

Fierbînd deja în sinea ei, Ripley luă cana cu cafea, sorbi şi îşi fripse limba.

– Ascultă, Mac, eşti un tip drăguț şi cred că ne-am distrat de minune. Ba chiar, m-ai ajutat să-mi limpezesc mințile în legătură cu multe. Îți mulțumesc pentru asta.

– Serios?

Poftim, îşi spuse ea, o privea ca pe o gînganie la microscop.

– Normal. Dar încep să mă simt, ştii, cam îngrădită. Trebuie să merg înainte.

– Înțeleg.

Mac vorbea calm, puțin detaşat.

– Deci, mă părăseşti.

– Cam mult spus.

Nu reacționa deloc aşa cum se aşteptase. Nu părea furios, tulburat, şocat. Doar vag interesat.

– De ce n-am rămîne prieteni, cu o amintire plăcută?

– Okay, se rezemă el de bufet, sorbind din cafea. Deci, o amintire plăcută.

– Perfect.

O încerca un mic junghi de nemulțumire, înăsprindu-i vocea.

– Cred că-ai să pleci destul de curînd înapoi la New York.

– Nu, mai stau cîteva săptămîni.

– Nu văd ce rost ar avea. Nu vreau să mă mai joc.

– Atunci, cred că trebuie să mă asigur că nu eşti centrul universului meu. Şi mai am de lucru pe Insula Celor Trei Surori.

– Bine, problema asta nu mă mai priveşte.

Se ridică în picioare.

– Într-adevăr.

Mac vorbea calm, punînd cana deoparte. Ripley nu se aşteptă. În clipa următoare o smuci spre el.

Gura i se lăsă peste a ei, fierbinte. Arzătoare, poruncitoare, furioasă.

– De ce mă minți?

Lui Ripley i se tăie respirația, iar gîndurile i se împrăştiară ca furnicile.

– la mîinile de pe mine...!

– De ce mă minți? repetă el, împingînd-o spre uşa frigiderului.

Detaşat...? se întrebă ea înnebunită. Îl crezuse cumva detaşat?

– De unde ți-au venit toate gogoşile astea?

O zgîlțîi scurt.

– De ce încerci să mă răneşti?

Şi îl durea într-adevăr, adînc, dogoritor, în josul pîntecului, încet, înghețat, în inimă.

– Nu încerc să te rănesc, dar am s-o fac, dacă mă mai forțezi mult. Nu te vreau.

– Minți. M-ai ținut în brațe cînd dormeai.

– Nu răspund de faptele mele cînd dorm.

– Mi te-ai dăruit.

– Sexul este...

– N-a fost numai sex.

Îşi amintea prea bine cum fusese. Pentru amîndoi. Mîinile îi deveniră mai blînde, iar furia i se transformă în exasperare.

– Crezi că mă poți convinge să-ți întorc spatele, să plec de pe insulă? De ce?

– Nu te vreau aici.

Îl împinse, iar vocea începu să-i sune întretăiat.

– Nu te vreau în apropierea mea.

– De ce?

– Fiindcă te iubesc, cretinule. Fiindcă te iubesc.

CAPITOLUL 18

Mac îşi coborî mîinile peste braţele ei pînă ajunse s-o apuce la rîndul lui de mîini, în timp ce se apleca s-o sărute pe frunte.

– Bine, idioato, dar şi eu te iubesc. Hai mai bine să stăm jos şi să începem de-aici.

– Ce...? Ce...?

Ripley vru să-şi tragă mîinile, dar Mac i le strînse şi mai tare.

– Lasă-mă...

– Nu, o opri el cu blîndeţe. Nu, Ripley, nu te las. N-am să plec. Şi nu voi înceta să te iubesc. Mulţumeşte-te cu asta, şi pe urmă vom vedea ce te-a speriat atît de tare încît vrei să plec.

– Mac, dacă mă iubeşti, fă-ţi bagajele şi du-te la New

York pentru o vreme. Cred că este mai bine aşa...

– Nu ține.

– Nu mai fi aşa de...

– „Implacabil" e un termen mai academic, cred, decît „căpos" – dar cred că în cazul nostru nu se aplică nici unul, nici altul.

Înclină capul, privind-o atent.

– Te-a speriat ceva, iar instinctul te îndeamnă să baţi în retragere. La fel cum ai făcut şi cu harul tău, continuă el, trecînd peste protestele ei. Şi cu Mia. Dar cu mine n-o să-ţi mai meargă. Cu noi. Ripley.

Ridică mîinile unite ale amîndurora şi-i sărută nodurile degetelor.

– Te iubesc atît de mult...

– Nu...

Era peste puterile ei.

– Aşteaptă numai...

– Regret că trebuie să te refuz, dar am să mă achit mai tîrziu.

Şi-şi aplecă spre ea capul, sărutînd-o pînă i se topiră toate oasele.

Un moment, Ripley nu putu decît să-l privească – şi, în ochii lui, văzu viaţa lor împreună.

– Nu mă face să plîng. Nu suport...

– Am făcut o ofertă pentru casa lui Logan.

– Pentru...

Mare şi frumoasă, pe malul mării.

– Nu e de vînzare.

– Nu, dar va fi. Pot să fiu foarte tenace. Şi vreau să

avem copii. Nu concep viața fără copii...

– Şi eu.

Degetele ei îi strînseră mîna.

– Dar mai întîi trebuie să faci ceva pentru mine.

– Nu plec.

– Nu poți avea destulă încredere în mine ca să faci măcar lucrul ăsta?

– Spune-mi ce te sperie. Începe cu visul de azi-noapte.

Ripley îi evită privirea.

– Te-am omorît.

– Cum? întrebă el curios.

– Eşti bătut în cap? Ți-am luat viața, te-am anihilat.

– Vom găsi soluția mai uşor dacă nu intrăm în panică. Povesteşte-mi despre vis.

Ripley începu să se plimbe prin bucătărie în cerc, încercînd să-şi stăpînească agitația.

Şi-i spuse. Şi, spunîndu-i, revăzu totul atît de clar, încît frica începu s-o roadă din nou, ca un roi de păianjeni abia ieşiți din ouă.

– Te-am omorît şi am distrus totul, încheie ea. Nu pot purta povara asta, Mac. Nu-i pot face față. De-asta am refuzat ceea ce sînt. M-am îndepărtat şi de Mia. Mi s-a părut singura soluție.

– Dar ştii că nu e o soluție şi trebuie s-o priveşti în față.

– Dacă te omor, am să mă enervez îngrozitor.

Buzele lui tresăriră.

– Şi eu.

– Porți talismanul de la Mia?

– Mda.

– Să nu mergi nicăieri fără el. Nici fără astea.

Scoase din buzunar un inel. Era lucrat complex, din argint, trei cercuri sudate, însemnate cu simboluri.

– A fost al bunicii mele.

Mac se simți umilit şi incredibil de mişcat. Fu nevoit să-şi dreagă glasul.

– Deci, pînă la urmă tot am primit un inel.

– Aşa se pare. Este prea mic pentru degetul tău. Poartă-l la gît, lîngă pandantiv.

Îl luă şi îl privi cu ochii mijiți, încercînd să distingă simbolurile fără ochelari.

– Pare celtic.

– Este. Cercul din mijloc înseamnă „dreptate", iar cele din părți, „compasiune" şi „iubire". Cred că asta le spune pe toate.

De zile întregi, Harding nu se mai simțise atît de bine. Oboseala vagă care-l doborîse trebuia să fi fost cauzată de virusul care-i invadase organismul.

Dar avea mintea limpede şi era convins că trecuse de criză.

Începu să mănînce, revăzîndu-şi însemnările.

O rază de speranță, notase el în grabă. *Un strălucit exemplu de curaj. Puterea feminină. Pentru unele, evadarea e o opțiune prea terifiantă ca să se gîndească la ea. (O confirmă cele mai recente statistici despre violențele conjugale, victimele omuciderilor casnice.)*

Mulțumit că gîndurile îi curgeau din nou coerent, mîncă mai departe, adăugînd alte însemnări.

Helen Remington – Nell Channing – pare să nu fi cunoscut o asemenea situație în trecutul ei. (De continuat cercetarea copilăriei. De obținut statistici despre victimele abuzurilor care nu au avut asemenea activități în viața lor familială din trecut.) Totuși, un ciclu trebuie să înceapă la un moment dat. După toate aparențele, în cazul lui Nell Channing, acest ciclu a început și s-a sfîrșit cu Evan Remington.

Harding continua să scrie, dar dintr-o dată concentrarea i se risipi. Degetele i se încleștară pe pix, iar pixul străpunse hîrtia.

CURVĂ! TÎRFĂ! ARDEȚI VRĂJITOAREA!
A MEA!
AMEAAMEAAMEAAMEAAMEA!
SÎNGE. MOARTE, RĂZBUNARE.
RĂZBUNAREA E A MEA, E A MEA, E A MEA.

Începu să întoarcă rapid paginile, brăzdîndu-le cu cuvinte, în timp ce respirația i se accelera.

Scrisul, care nu semăna cu al lui, aproape că pîrjolea hîrtia.

TREBUIE SĂ MOARĂ. TOATE TREBUIE SĂ MOARĂ. IAR EU VOI TRĂI DIN NOU.

Cînd își reveni, caietul era închis, cu pixul alături.

Harding bea cafea, nonşalant, privind pe fereastră şi făcînd planuri pentru ziua în curs.

Nu-şi amintea nimic din ceea ce scrisese, nici pofta de sînge care izbucnise în el cu acel prilej.

Nell porni să strîngă de pe o masă din cafenea, vîrînd bacşişul în buzunar. Banii din bacşişuri intrau într-un borcan special şi erau destinaţi distracţiilor. Zornăiau vesel în buzunar, cînd se întoarse să ducă tava cu farfurii înapoi la bucătărie.

În clipa următoare se opri brusc, apoi se repezi înainte, cînd îl văzu lîngă tejghea pe Harding, privind orbeşte spre menu-ul scris cu cretă.

– Domnule Harding, ce s-a întîmplat? Vă simţiţi bine?

Harding se uită la ea, prin ea.

– Ar trebui să luaţi loc...

Nell puse repede tava pe tejghea şi îl luă de braţ. Îl conduse în bucătărie, unde Harding se lăsă pe un scaun.

– Ce-aţi păţit?

– Nu ştiu...

Luă recunoscător paharul pe care i-l întindea Nell şi bău apa rece. Gîtlejul îl ardea, ca şi cum ar fi înghiţit sticlă pisată.

– Vă fac un ceai şi o supă de pui.

Harding se mulţumi să dea din cap, privindu-şi mîinile. Văzu că avea unghiile murdare, ca şi cum ar fi zgîriat prin ţărînă.

Degetele îi erau julite, palmele zgîriate.

Şi pantalonii îi erau pătaţi, iar pantofii, plini de noroi. Se simţea jenat, el, un om atît de pedant, să arate într-un asemenea hal.

– Pot să... mă spăl pe mîini?

– Da, desigur.

Nell aruncă o privire îngrijorată peste umăr. O dîră roşie, ca o arsură, acoperea jumătate din faţa lui Harding.

Îl conduse la toaletă, unde aşteptă lîngă uşă, apoi îl invită din nou la bucătărie. În timp ce-i punea supa în farfurie, Harding stătea ca într-o transă.

– Domnule Harding, spuse ea cu blîndeţe, atingîndu-l pe umăr, staţi jos, vă rog. Nu vă simţiţi bine.

– Nu, eu...

Îl încerca o greaţă slabă.

– Cred că am căzut.

Clipi rapid din ochi. De ce nu-şi *amintea?*

Făcuse o plimbare prin pădure, într-o după-amiază însorită de iarnă...

Iar în rest, nu-şi mai amintea nimic.

– Doamnă Todd, spuse el, vă mulţumesc pentru amabilitate. Ar trebui să ştiţi că am venit pe insula asta anume cu scopul de a vă vorbi.

– Da? întrebă Nell, punîndu-i ceaiul în faţă.

– Sînt scriitor. Am urmărit povestea dumneavoastră. Înainte de toate, vreau să ştiţi cît de mult vă admir.

– Serios, domnule Harding?

– Da. Da, într-adevăr.

Ceva încerca să i se tîrască din burtă în gît.

Îl împinse înapoi.

– La început, mă interesa povestea numai pentru un articol de revistă, dar pe măsură ce mă documentam mi-am dat seama de valoarea a ceea ce vi s-a întîmplat şi aţi făcut. Sînt sigur că ştiţi cîte femei suferă abuzuri casnice, continuă el. Dumneavoastră sînteţi un exemplu, doamnă Todd, un simbol al victoriei şi al emancipării feminine.

– Nu sînt deloc aşa ceva, domnule Harding.

– Ba sînteţi.

O privi în adîncul ochilor. Erau atît de albaştri. Atît de calmi. Crampele din abdomen i se potoliră.

– V-am urmărit drumul prin toată ţara.

– Chiar aşa?

– Am vorbit cu oamenii cu care aţi lucrat, v-am păşit pe urme pas cu pas, ca să zic aşa. Ştiu ce-aţi făcut, cît v-aţi luptat, cum v-aţi temut. Nu vă lăsaţi niciodată.

– Şi nici nu mă voi lăsa vreodată, răspunse clar Nell. Ar trebui să înţelegeţi asta. Să vă pregătiţi pentru asta. Niciodată nu mă las învinsă.

– Eşti a mea. De ce mă faci să te lovesc, Helen?

Era glasul lui Evan – glasul acela calm, rezonabil, pe care-l folosea înainte de a o pedepsi. Nell simţi un val de teroare. Dar ştia că teroarea era ceea ce dorea şi el.

– Nu-mi mai poţi face nimic. Nu voi permite ca o persoană care mi-e dragă să fie atinsă de tine.

Pielea lui Harding se unduia spasmodic, ca şi cum pe dedesubt s-ar fi tîrît nişte jivine. Deodată, se cutremură şi o apucă de încheietura mîinii.

– Fugi! şopti el. Pleacă pînă nu e prea tîrziu!

Nell îşi înfruntă frica.

– Aici e casa mea, spuse ea. Am s-o apăr din toate puterile. Te vom învinge.

Harding se înfioră din nou.

– Ce-aţi spus...?

– Am spus că ar fi mai bine să vă odihniţi, domnule Harding.

Nell se întoarse spre aragaz, cuprinsă de milă.

– Sper ca în curînd să vă simţiţi mai bine.

În timp ce se făceau pregătirile, Ripley încerca să-şi stăpînească nerăbdarea. Refuza să se culce pe canapea, întrucît aşa s-ar fi simţit prea vulnerabilă. În schimb, stătea pe un scaun din living, cu mîinile pe braţe, privind fără vedere spre monitoare.

Ştia că ar fi trebuit să se simtă încurajată de prezenţa Miei şi a lui Nell, care o încadrau ca două santinele. Dar se simţea penibil.

– Hai odată, îi spuse ea lui Mac.

– Trebuie să te relaxezi.

Mac îşi trăsese un scaun în faţa ei şi ţinea în mînă pandantivul, aproape indiferent.

– Respiră adînc. Inspiră, expiră...

De astă dată, efectul se produse atît de rapid şi fără efort, încît îl făcu să se înfioare scurt.

– E acordată cu tine, spuse Mia, şi ea surprinsă. Şi tu cu ea. În sine, şi asta e o putere.

Aveau nevoie, îşi zise, în timp ce simţea un fior rece

pe piele. Ca reacție, întinse brațul şi, prin fața lui Ripley, o apucă pe Nell de mînă.

– Sîntem cele Trei, spuse ea limpede. Două o păzesc pe una. Sîntém unite, nu ni se poate face nici un rău.

– E aproape, răspunse Ripley cu un fior. Îi e frig şi s-a săturat să aştepte.

Deschise ochii, privind fără vedere într-ai lui Mac.

– Te cunoaşte. Te-a privit şi a aşteptat. Aveți acelaşi sînge. Vei muri de mîna mea, asta doreşte. Moartea pentru putere, şi puterea pentru distrugere. Prin mîna mea.

Durerea o sfredelea pînă-n măduva oaselor.

– Opriți-mă.

Capul îi căzu pe spate, ochii i se rostogoliră în orbite, arătîndu-şi albul.

– Sînt Pămîntul.

Sub privirile lor, începu să se schimbe. Părul i se cîrlionța, trăsăturile i se rotunjeau subtil.

– Păcatul meu trebuie să fie ispăşit şi nu mai e mult timp. Soră cu soră, iubire cu iubire. Vine furtuna şi aduce întunericul. Nu mai am putere. Sînt pierdută.

Lacrimi mari i se revărsau pe obraji.

– Surioară.

Mia îi puse pe umăr mîna liberă şi simți din nou frigul.

– Ce putem face?

Ochii care o priveau nu erau ai lui Ripley. Păreau bătrîni şi incredibil de trişti.

– Ceea ce veți face. Ceea ce ştiți. Ce credeți. În-

crederea e una, cu dreptatea sînt două, iar cu iubirea nemărginită, trei. Sînteți cele Trei. Fiți mai puternice decît ceea ce v-a făcut să fiți, alfel totul e de prisos. Fie cercul vostru mai puternic.

– Spune-ne cum să-i dăm mai multă putere.

– Nu pot. Dacă răspunsurile vieţuiesc în voi, întrebările nu contează.

Apoi se întoarse spre Nell.

– Tu l-ai găsit pe al tău, deci există speranță. Binecuvîntată să fii.

Ripley gîfîi scurt şi redeveni ea însăşi.

– În furtună, spuse, în momentul cînd lumina albastră a primului fulger inundă camera.

O lampă căzu pe jos. O vază cu flori de-ale lui Nell se învîrti prin aer, izbindu-se de perete. Capătul canapelei se ridică, apoi lovi înfundat podeaua.

În timp ce Zack se repezea spre Nell, o masă se răsturnă în calea lui. Sări peste ea, înjurînd, şi o apucă pe Nell de braţe, încercînd s-o protejeze.

– Opriți! strigă Mia în vîntul care vîjîia prin cameră. Nell, stai cu mine.

O strînse şi mai tare de mînă, iar cu cealaltă luă mîna inertă a lui Ripley.

– Liniştește puterea şi potoleşte văzduhul. Desfidă acest cerc, cine îndrăzneşte. Aici stăm, sîntem cele Trei. Cum voim, aşa să fie.

Voințele se ciocniră.

Magia se înfruntă cu magie. Apoi, la fel de brusc pe cît începuse, vîntul încetă.

Cărțile care se rostogoliseră prin aer căzută pe jos cu bufnituri seci.

– Ripley.

Glasul lui Mac rămăsese perfect calm.

– Voi număra înapoi de la zece. Te vei trezi cînd ajung la unu. Încet.

Se aplecă spre ea şi-i atinse obrajii cu buzele.

În timp ce o aducea înapoi, Ripley simți cum se înălța, ca şi cum s-ar fi trezit dintr-o colină de pene. Cu cît se apropia mai mult de culme, cu atît simțea mai puternic frigul. Şi groaza.

Cînd ochii i se deschiseră şi vederea i se limpezi, văzu sîngele de pe fața lui Mac. I se prelingea de pe frunte, peste obraz.

– Doamne! O, Doamne!

– Nu-i nimic.

Mac nu-şi dăduse seama că era zgîriat, pînă cînd mîna ei îi atinse fața şi se retrase înroşită de sînge.

– De la vreun ciob... N-am nimic, repetă el. Cîteva zgîrieturi.

– Sîngele tău...

Ripley strînse pumnul, simțind vinovăția, puterea. Foamea şi frica.

– M-am tăiat eu şi mai rău de-atît, la bărbierit. Uită-te la mine. Relaxează-te. Nell, adu-i un pahar cu apă...

– Nu, se răsti Ripley. Îmi iau singură. Am nevoie de cîteva minute...

Îi atinse uşor fața.

– Iartă-mă. Nu m-am putut controla. Iartă-mă.

– Nu-i nimic.

Ripley dădu din cap, ca şi cum i-ar fi dat dreptate, dar în timp ce mergea spre bucătărie ştiu că nu era atît de simplu.

Ştia ce avea de făcut. Ce trebuia să facă. Sîngele lui Mac i se răcea deja pe degete, cînd ieşi pe uşă, în furtună.

CAPITOLUL 19

– Rip întorcea mereu casa pe dos, spuse Zack, încercînd să destindă atmosfera.

Livingul arăta într-un hal fără de hal, iar trepidația celor întîmplate continua să se simtă în aer.

– Frică şi furie, furie şi frică.

În timp de vorbea, Mia se plimba prin cameră.

– N-am putut răzbate prin ele. Sînt atît de puternice, atît de dense...

– La fel ca țeasta ei? zîmbi vag Mac.

– Tocmai. Ce bine că avem şi un savant printre noi! Sîntem cinci. Ar fi mult mai bine dacă am fi doisprezece, dar n-avem timp să adunăm recruți. Cum nu prea avem timp nici pentru pregătiri. Vom folosi ceea ce avem. Imediat ce vom...

Se întrerupse, iar obrajii îi păliră de moarte.

– A plecat. A ieşit din hotarul protector.

Frica ţîşni din ea ca un val, înainte de a apuca să şi-o stăpînească.

– A spart cercul.

Chiar în timp de Mac se repezea spre uşă, Mia îl apucă de braţ.

– Nu, nu. *Gîndeşte.* Simţirea nu e de ajuns, tocmai asta e problema ei. Mergem împreună.

Privirea ei cutreieră camera.

– Şi mergem pregătiţi. Ştii cum se face?

Mac ridică din umeri, încercînd să-şi învingă panica.

– În teorie...

Mia îl văzu pe Zack aplicîndu-şi teaca pistolului.

Vru să-i spună că nu aceea era calea, dar expresia de pe chipul lui o făcu să se abţină.

– Spune-ne ce să facem, îi ceru insistent Nell. Şi hai s-o facem mai repede.

Ripley îşi propti picioarele pe pămînt, depărtate, încordată din tot trupul.

Trebuia să-l atragă spre ea. Să-l atragă şi să-i salveze pe ceilalţi.

Şi să-l distrugă.

Lîngă ea, Lucy mîrîi gros, din gîtlej.

– Harding, murmură ea cu dispreţ rece, amuzat. Un băiat de la oraş, între două vîrste, cu burtică... Jalnică alegere, după părerea mea.

– Un înveliş folositor.

Glasul era profund şi oarecum mai umed decît ar fi părut firesc.

– Ne-am mai întîlnit.

– De data asta, am să te trimit în iad, îi promise ea.

Explozia de lumină fu orbitoare, iar flăcările şi gheaţa izbucniră prin aer ca nişte şrapnele. Ripley se lăsă condusă de instinct, ripostînd, atacînd.

Simţi o durere – vie, năucitoare – şi o folosi ca pe o armă.

O văzu pe Lucy repezindu-se cu colţii dezveliţi, pentru a nimeri într-un zid de aer. Impactul fu mărginit scurt cu flăcări.

– Nu! Lucy, nu! Stai.

– Tu şi ai tăi veţi suferi, continuă glasul. Vor fi chinuri, iar apoi nu va mai fi nimic, ceea ce e mai rău decît orice agonie. Ceea ce iubeşti nu va mai fi.

– Nu poţi atinge ceea ce iubesc. Pînă atunci, trebuie să treci prin mine.

– Nu?

Îi auzi respiraţia, întretăiată, încordată. Obosea, îşi spuse ea. Sorţii erau de partea ei.

Şi, chiar în timp ce-şi aduna puterile ca să sfîrşească totul, Harding îşi încleştă mîinile şi le ridică. Un fulger negru ţîşni din cerul tumultuos, îi străpunse mîinile împreunate şi formă o spadă lucitoare.

Lovi cu ea prin aer, o dată şi încă o dată. Cu o expresie triumfătoare pe chip, porni spre Ripley.

Ripley chemă Pămîntul şi îl simţi tremurînd uşor. Pe cînd începea să se zguduie, Lucy sări s-o apere.

În acelaşi timp cu ţipătul ei, spada lovi.

– Tot ceea ce iubeşti, spuse el, în timp ce căţeaua rămînea nemişcată pe pămînt. Totul moare în noaptea asta.

– Numai pentru atîta lucru...

Îşi aruncă mîna spre cer şi, odată cu ea, şi puterea.

– Am să te omor.

Simţi garda spadei în mînă. I se potrivea ca o mănuşă, greutatea era familiară. O coborî, iar coliziunea lamelor răsună ca un dangăt funebru.

Cînd spada zbură din mîna lui, căzîndu-i la picioare, Ripley simţi un fior aproape sexual.

Ridică deasupra capului propria ei spadă, strîngînd-o în ambele mîini.

– Ripley.

Glasul lui Mac era atît de calm, prin vuietul din capul ei, încît abia îl auzi. Dar mîinile începură să-i tremure.

– Asta vrea şi el. Nu-i da ceea ce vrea.

– Vreau dreptate! strigă Ripley, în timp ce părul i se agita în jurul capului ca un ghem de şerpi.

– Eşti prea slabă ca să mă omori.

Omul de la picioarele ei se lăsă pe spate, dezvăluindu-şi beregata.

– N-ai curaj.

– Stai cu mine, Ripley. Uită-te la mine.

Strîngînd spada în mîini, Ripley privi într-o parte – şi văzu chipul lui Mac la cîteva degete distanţă.

De unde venise? Cum ajunsese acolo? Iar lîngă el stăteau fratele ei, şi amîndoi erau flancaţi de Mia şi Nell.

– Te iubesc. Stai cu mine, repetă Mac. Adu-ți aminte.

– Coboară opreliştea, spuse Mia. Şi formează cercul. Sîntem mai puternici.

– Vor muri, o întărîtă arătarea cu chipul lui Harding. Am să-i omor încet, în chinuri, ai să-i auzi urlînd. Moartea mea sau a lor. Alege.

Ripley întoarse capul dinspre cei dragi, privindu-şi adversarul.

– A, a ta...!

Noaptea explodă asurzitor, cînd spada se prăbuşi. Prin minte îi reverberară mii de imagini. Văzu printre ele triumful din ochii lui.

O clipă mai tîrziu, aceiaşi ochi erau nedumeriți, pierduți.

Erau ai lui Harding.

Lama se oprise la un deget de gîtul lui.

– Ajută-mă, şopti el, în timp ce pielea îi palpita.

– Te voi ajuta. Rădăcina magiei e în inimă, începu Ripley. De acolo trebuie să pornească darul puterii. Cu lumina ei ardem întunericul, cu bucuria ei ne lăsăm urmele. Pentru a proteja şi a apăra, a trăi şi a vedea. Cum voiesc, aşa să fie.

Sub tăişul pregătit, Harding începu să rîdă.

– Crezi că farmecele astea femeieşti au să mă țină pe loc?

Ripley înclină capul, aproape cu compasiune.

– Da. La fel ca asta.

Cu mintea limpede ca sticla, strînse mîna peste lama spadei.

Aceasta o tăie în palma pătată deja cu sîngele lui Mac.

Pe inimă, amuleta primită de la Mac îi dădea căldură şi lumină.

– Sîngele lui, spuse ea. Şi sîngele meu. Amestecate acum şi pentru totdeauna.

Strînse pumnul, pînă cînd stropii de sînge picurară pe pielea lui Harding.

Iar Harding începu să urle. Turbat, îşi spuse ea, în timp ce continua. Minunată turbare.

– Din inimă scurse, ele te învinge. Aceasta e puterea pe care o descătuşez. Cum voiesc, aşa să fie.

– Curvă! Tîrfă! mugi el, cînd Ripley făcu un pas înapoi.

Dădu să se ridice, s-o înhaţe. Cînd n-o putu ajunge, mîrîi cu dinţii dezgoliţi.

Vederea lui Ripley deveni dintr-o dată incredibil de limpede. Speranţa era ca o lumină orbitoare.

– Nu-l putem lăsa pe Harding aşa, spuse ea, întorcîndu-se spre ceilalţi, cuprinsă de milă. Bietul nenorocit!

– Îl alungăm, spuse Mia.

Aşternură un cerc de sare şi argint. În mijlocul lui, Harding se zvîrcolea, scuipînd şi urlînd ca un animal, cu blesteme din ce în ce mai spurcate şi ameninţări tot mai hidoase.

– Te alungăm, întuneric în întuneric, de-aici pînă-n ceasul de apoi, vei purta semnul nostru, decretă Mia.

O pentagramă mică, albă, stigmatiză obrazul lui Harding.

Acesta urlă ca un lup.

– În vid şi în noapte, continuă Nell. Afară din acest suflet şi dincolo de lumină.

– Helen, te iubesc! Eşti soţia mea, lumea mea! strigă glasul lui Evan. Ai milă!

Îi era milă.

Dar singura lacrimă care se prelinse pe obrazul lui Nell era tot ce putea să-i dea.

– În acest loc şi la acest ceas, intonă Ripley. Te izgonim şi-ţi veştejim puterea. Sîntem unite, sîntem cele trei. Cum voiesc, aşa să fie.

– Te izgonim, repetă Mia.

Şi toţi cei ce se ţineau de mîini repetară cuvintele, pînă cînd acestea se suprapuseră într-un singur glas.

Forţa glasului năvălea ca o furtună, adunînd în jurul lui Harding un vîrtej negru, rece şi fetid.

Acesta se învolbură, apoi se risipi în aer şi dispăru peste mare.

Pe nisip, Harding, cu chipul pămîntiu dar fără nici un semn, gemea.

– Are nevoie de îngrijiri, spuse Nell.

– Atunci, ocupă-te de el.

Ripley făcu un pas înapoi. Imediat, puterile o părăsiră şi simţi că i se înmuiau picioarele.

– Gata, fetiţo, gata.

Mac o prinse în braţe, ajutînd-o să se lase încet în genunchi.

– Trage-ţi respiraţa, limpezeşte-ţi mintea...

– N-am nimic. Sînt doar puţin cam ameţită.

Reuşi să ridice capul, privind spre fratele ei.

– Se pare că nu va fi nevoie să mă închizi pentru omucidere.

– Aşa se pare.

Zack îngenunche şi el, luîndu-i faţa în mîini.

– Mi-ai tras o spaimă, Ripley...

– Şi eu m-am speriat, spuse ea. Am văzut toate acele lucruri, şi mai multe. Cele trei surori, într-o pădure întunecoasă, într-un cerc de lumină. Cea care era Pămîntul, chiar pe plaja asta, în furtună. Erau atît de multe imagini şi veneau atît de repede, încît se suprapuneau, dar fiecare era absolut clară.

Se întoarse spre Mia.

– Şi te-am văzut şi pe tine, Mia. Stăteai pe faleza de lîngă casa ta, la margine. Singură, plîngînd. Te înconjura întunericul, un întuneric asemenea celui care a ieşit din Harding adineaori. Te dorea. Într-un fel, am... Întotdeauna tu ai fost, mai mult decît oricine...

Deşi o străbătea un fior pe şira spinării, Mia dădu din cap.

– Vrei să-mi spui că trebuie să... mă păzesc.

– Să te păzeşti cît poţi de tare! Am mai văzut şi altceva, în clipa cînd am oprit spada. O ultimă strălucire. Noi trei, într-un cerc. Şi am ştiut că era bine. Vreau să zic, ştiu că *poate* fi bine. Dacă facem ceea ce trebuie să facem, dacă alegem aşa cum trebuie.

– Astă-noapte, tu ai ales, îi aminti Mia. Ai încredere că voi şti şi eu să aleg.

– Tu eşti cea mai puternică.

– I-auzi, i-auzi! Ăsta-i un compliment, cumva?

– Scuteşte-mă, da? În materie de magie, tu eşti cea mai tare. Ceea ce va veni spre tine va fi, de asemenea, cel mai tare lucru.

– Acum nici una dintre noi nu mai e singură.

Nell o luă pe Mia de mînă, apoi şi pe Ripley.

– Sîntem trei.

Ripley apucă şi cealaltă mînă a Miei, ca să încheie legătura.

– Mda. Vrăjitoarele Sîntem Noi.

Sfîrşit

Tipografia MIRON
www.miron.ro
miron@miron.ro
Tel: 336.33.04
Fax: 337.42.92

IN ATENTIA LIBRARILOR:

In acest cont se va depune valoarea timbrului literar conform Legii 35/1994.
Uniunea Scriitorilor
Cont nr. 45106262 BC - SMB

NORA ROBERTS

„O scriitoare inteligentă, de excepție, un succes uluitor."
NEW YORK TIMES

Insula Celor Trei Surori adăpostește secrete seculare
și o moștenire periculoasă care încă o mai bîntuie...

Lei: 59500

www.miron.ro

COMENZI ONLINE